

Ř Á D

**ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA**

1/2003

***„K Utěšiteli – Duchu svatému – pouze nehovoř,
ale také mu naslouchej!“***

(sv. Josemaría Escrivá de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

V poslední době jsem cítil, že je potřeba apoštolovat i mimo kostel. Ne že by se mi v kostele sv. Rocha nedařilo, naopak. Přicházejí kající ke zpovědi po desítkách let. Přesto Církev nesmí být uzavřená pouze do kostelů, tím bychom vyhověli ateistům, kterým pronikání Církve do společnosti vadí. Považuji za dílo Prozřetelnosti, že jsem kontaktoval Legii Mariinu, která mě vybídla, abych se stal duchovním vůdcem prezidia v centru Prahy. Scházíme se každou středu od 17. 00 – 19. 00 hodin. Kdyby měl někdo o to zájem, kontaktujte mě (mezi 8.00 – 19.00 hod. na 728 250 679).

Mariina legie je katolická laická organizace, která se souhlasem Církve a pod mocným vedením Marie Neposkvrněné, Prostřednice všech milostí, slouží v boji, který Církev stále vede proti světu a jeho zlým mocnostem. Členové chtějí apoštolsky působit v jednotě s Pannou Marií a být ve všech formách apoštolátu k dispozici biskupovi či faráři. Nazývá se legií podle římských legií, jejichž odvaha byla na vysoké úrovni. Je tedy armádou, která ví, že musí bojovat. Modlitba je výzbrojí a apoštolát je bojový výpad. Legie se nazývá podle Marie. Ona je královnou a ona si Legii vyvolila. Byla založena Frankem Duffem v roce 1921 v irském Dublinu. V dalších letech se rozšířila do celého světa. Má 2 miliony aktivních členů a 11 milionů pomocných (modlících se) členů. Základní jednotkou je prezídium, které je prostřednictvím podřízených rad napojeno na nejvyšší radu Concilium Legionis, sídlící v Dublinu. Každé prezídium má nejvíc 15 členů a kněze jako duchovního vůdce. Ten vede duchovně legionáře a je odpovědný za to, jaké úkoly apoštolátu se převezmou a jak se provedou. Několik prezídií tvoří kurii. V Legii jsou aktivní a pomocní (modlící se) členové. Základní závazky aktivního člena jsou: účast na týdenním setkání, denní modlitba Cateny (Magnificat, antifona a modlitba) a práce apoštolátu. Pomocní členové mají jako závazek denní modlitbu Tessery (rozšířené modlitby Legie a růženec). Rakouští legionáři rozšířili Legii na Moravě i v Čechách. Legie měla téměř od počátku důvěru papežů. Frank Duff patřil mezi poradce II. Vatikánského koncilu. Koncil zdůrazňoval zapojení laiků do duchovní misie Církve. Legionáři se zapojují do práce farnosti a mnoho oslovují i lidi mimo kostel.

Věřím, že se Legie rozšíří pro dobro Církve. K tomu všem legionářům žehnám.

P. ing. Karel Dachovský

Rakousko

Po čtyřech letech diskusí byl zamítnut návrh, aby rozvedení žijící v novém civilním manželství směli přijímat Eucharistii. Návrh na změnu vyšel roku 1998 na shromáždění delegátů vyslaných biskupy (v Salzburku). Tehdy jich 87 % hlasovalo pro změnu. Skupina expertů pod vedením biskupa Klause Künga z Feldkirchu (člen Opus Dei) diskutovala o tématu. Poté vydali dokument (schválený vatikánskou Kongregací pro nauku víry). Ten stanovuje, že tito rozvedení žijící v novém svazku nemohou být připuštěni k přijímání Eucharistie, protože jinak by se relativizovala

nerozlučnost manželství, uložená evangeliem. Je jediná cesta pro tyto lidi, jak přijímat Eucharistii: zpovědi vyznat hříšnost uzavření nového svazku a slíbit žít bez sexuálního styku.

Bývalý generální vikář z Vídně, Mgr. Helmut Schüller v církevním týdeníku *Die Furche* kritizoval nový dokument. Nazval hierarchii jako příliš úzkostlivou v interpretaci papežského dokumentu *Familiaris consortio* (z roku 1981).

Španělsko

V době 19. - 22. září 2002 se konal kongres mezinárodního disidentského hnutí *My jsme Církev* (v Leganés u Madridu). Kardinál z Madridu, Rouco Varela, hnutí příkře odsoudil jako nekatolické a škodlivé. Bylo zde 486 lidí z celého světa. Hovořilo 21 řečníků. Témata: ženatý klérus, uprchlíci, američtí Indiáni, feminismus, mezináboženský dialog, kněžky. Struktura Církve by prý měla být demokratická (tak jako politické struktury na Západě). Jestliže se nezmění církevní kodex, je prý všechno špatně. Prý by se měl svolat nový koncil (což prý navrhlo papeži 36 biskupů, 1 200 řeholníků, 780 kněží a tisíce laiků). Nový koncil chce hlavně Latinská Amerika. Sestra Martinezová z Chile soudí: „Ne, s těmito biskupy v kurii by to mohlo být katastrofální”.

Marcelo Barros, benediktinský opat z Brazílie, rovněž soudí: „Vatikán III nyní svolaný by byl hrobem Vatikánu II. Ale potřebujeme koncilní proces.” Jezuitský profesor Juan José Tamayo podporuje myšlenku stálého koncilu, což je v protikladu s biskupskými synody, které svolala římská kurie.

Austrálie

Bylo zaznamenáno v médiích několik útoků proti arcibiskupovi Pellovi (arcidiecéze Sydney). Neuvedená osoba obvinila Pella z nemravného chování proti mladistvým před 40 lety, kdy byl v semináři. Ti, kdo byli s ním v té době v semináři, říkají, že obvinění je směšné a nepředstavitelné. Byl to příkladný seminarista. To byl názor i jeho biskupa, který ho poslal studovat do Říma (kolej *Propaganda fidei*). V bazilice sv. Petra byl vysvěcen v roce 1966. Přes 40 let byl činný jako nejprve seminarista, pak ředitel Aquinas Campus Institutu katolické výchovy (1974 – 84), ředitel Institutu katolické výchovy (nyní součást Australské katolické univerzity), světící biskup a arcibiskup v Melbourne – nikdy proti němu nebylo vzneseno obvinění. Australská média jsou hysterická a nedbají na presumpci neviny. Bez důkazu by nikdo neměl být vláčen tiskem. Nedávno zase proběhla zpráva, že arcibiskup Pell je příliš měkký proti sexuálnímu zneužívání dětí. Šlo o to, že v televizi řekl, že jsou ještě větší skandály. Interrupce jsou toho příkladem. Opravdu katolický tisk se arcibiskupa zastal a napsal, že jde o pomstu médií a homosexuálů vůči němu. Vyšetřování arcibiskupa trvalo pět dní, spis má 561 stran a bylo vyslechnuto 15 svědků a posouzeny výpovědi dalších 17 svědků. Soudce Alec Southwell po přezkoumání usoudil, že obvinění je neopodstatněné. Nebyla to snadná doba pro arcibiskupa. Řekl, že: „Má katolická přesvědčení mě podržela během těch temných týdnů. Nalezl jsem velkou sílu v

pravidelné modlitbě a v rozjímání velkých křesťanských učení o utrpení, smrti a vzkříšení. Má důvěra, že Bůh nás miluje bez výjimky a že od nás žádá spravedlnost, pravdu a soucit, které nenaruší zlá vůle někoho, nikdy nebyla otřesena. Navíc jsem byl nesmírně utěšován láskou, podporou a loajálností rodiny a přátel.”

Kuba

Generální vikář arcidiecéze Havana, C. M. de Cespedes řekl, že Církev na Kubě dospěla od bránící se instituce ke stavu „misie a růstu” Je to vidět po papežově návštěvě Kuby roku 1998. De Cespedes řekl, že společnost se posunula od militantního ateismu prvních let Castrova režimu k věřícímu národu (podle sociologických průzkumů v roce 1996 je 86 % lidí věřících). Kubáncům kdysi nedělalo potíže podepsat přihlášku do kumunistické strany. Nyní přišla obnova Církve – úspěchy mají ale i sekty.

Vatikán

V srpnu byl nahrazen předseda Mezinárodní komise pro angličtinu v liturgii (ICEL) biskup Maurice Taylor. Novým předsedou se stal biskup Arthur Roche (pomocný biskup v Leedsu). Také je nový výkonný sekretář P. Bruce Harbert (z Birminghamu). To znamená posílení vlivu Vatikánu na liturgii. Nyní jsou známy myšlenky bývalého předsedy ICEL. Ten napadl Kongregaci pro Bohopoctu (a jejího předsedu kardinála Jorge Medinu). Prý Kongregace máří práci ICELU za mnoho let. Jejich práce je teď zpochybňována. Biskup Taylor nespolečně pracoval v intencích vatikánského dokumentu Liturgiam Authenticam – který je ideou Vatikánu na překlady liturgických textů do národních jazyků. Biskup Taylor nevybíravě útočil na tento dokument. Prý biskupové se cítí jen jako manažéři pobočky, zatímco instrukce dává ústředí. Skutečnost je však jiná, mnoho laiků se obává, že dokument Vatikánu se dostatečně nedostane do praxe. Dosavadní překlady ICELU přeceňovaly hodnotu lidského úsilí a podceňovaly roli božské milosti v lidském životě, což bylo krokem k pelagiánské herezi. Liturgiam Authenticam zdůrazňuje nutnost věrnosti překladu latinským textům. Nové anglické překlady budou vznešenější než hovorová řeč, budou vyžadovat reflexi a katechezi. Budou uměleckou prózou, nikoliv improvizovanou řečí. Budou zachovávat věrnost katolické vírouce. Obohatí angličtinu ze zdrojů katolické tradice.

Kardinál Dario Castrillón Hoyos, prefekt Kongregace pro klérus, odsoudil zhoubné směry v mezináboženském dialogu. Někteří teologové soudí, že nekřesťanská náboženství jsou na stejné úrovni jako Církev. Zmínil se o knize belgického jezuita Dupuise, který soudí, že sebezjevení Ježíše bylo omezené, nekompletní a nedokonalé vzhledem ke hranicím Ježíšova lidského vědomí.

* * *

Kongregace pro klérus vydala 18stránkový dokument varující před krizí identity, která ohrožuje klerikalizaci laiků a zesvětštění kléru. Kardinál Darío Castrillón Hoyos řekl, že cílem instrukce „Kněz, pastýř a vedoucí farní komunity” je vyjasnit zvláštní roli pastýře jako „svátostného vedoucího”, který ukazuje cestu ke Kristu. Kde je nedostatek kněží, mohou biskupové svěřit laikům starost o farnost, ale rozdílnost charismatu a funkcí mezi laiky a kněžími musí být zachována.

*

Vatikánská kongregace připravila dokument obsahující pokyny proti přijímání homosexuálů ke kněžství. Tento dokument byl připravován po léta, avšak nenalezl potřebnou podporu. Po skandálech v USA si získal zase pozornost. Text byl předložen ke komentování od teologů, církevních právníků a dalších expertů.

Francouzský tisk tvrdí, že Mezinárodní teologická komise pod vedením P. George Cottiera otevřela cestu ke svěcení žen na jáhenky. Opak je pravdou. Dosud nepublikovaný 70stránkový dokument po pěti letech studia říká, že jáhenky prvních století tvořily spojení mezi církevními autoritami a ženami. Měly charitativní úkoly, nikoliv liturgické poslání. Komise je poradním tělesem Kongregace pro nauku víry. Některé skupiny katolíků začaly připravovat ženy pro jáhenství, což tři vatikánské kongregace zakázaly v roce 2001.

Dne 21. září 2002 se papež setkal s členy Neokatechumenátní Cesty, vedenými zakladateli Kiko Arguellem a Carmen Hernandezovou. Papež řekl: „Jak bychom nemohli děkovat Pánu za ovoce přinesené Neokatechumenální Cestou za víc než 30 let její existence. V sekularizované společnosti, kde se hlásá náboženská lhostejnost, je mnoho těch, kteří potřebují znovu objevit svátosti křesťanské iniciace, zvláště křest. Cesta je bezpochyby providenciální odpovědí v této naléhavé potřebě” Zmínil se také o nových statutech Cesty, která otevírá novou kapitolu v dějinách hnutí. Církev nyní od Cesty očekává ještě silnější a velkomyslnější zasvěcení nové evangelizaci ve službě místní Církvi a farnostem.

Austrálie

Biskup Pat Power (pomocný biskup arcidiecéze Canberra – Goulburn) nabádá ke změně církevního učení v několika bodech (např. zrušení celibátu, kněžky). Podle něj některé vatikánské dokumenty (Dominus Jesus, Liturgiam Authenticam) jsou ústupkem od učení Vatikánu II. Jsou prý v rozporu s jinými papežskými dokumenty (Ut unum sint). Podle něj by se mělo revidovat učení o sexualitě. Biskup podporuje disidentskou skupinu Catalyst for Renewal. Není divu, že se mu dostalo publicity v mnoha

novinách a časopisech.

Venezuela

Biskupové vyzvali k usmíření v zemi. Příznivci prezidenta Cháveze slovně i fyzicky napadli své odpůrce (i arcibiskupa Baltazara Porrase). Prezident chce v zemi nastolit podobný režim jako na Kubě. Má podporu těch nejchudších, zatímco opozice vedla demonstraci v Caracasu a národní stávkou, požadující odstoupení prezidenta. Biskupská konference chce, aby občané řekli ne násilí, nenávisti, lžím a netoleranci. Venezuela by se měla stát domem, kde se všichni respektují. Církev se nabídla jako prostřednice mezi vládou a opozicí.

Světová rada církví (WCC)

Na svém posledním shromáždění 3. září 2002 Ústřední rada hledala způsoby, jak vyřešit dvě své krize. WCC založená roku 1948 je sdružením 342 křesťanských denominací. Katolická Církev není členkou, ačkoliv udržuje vztahy dialogu a spolupráce. WCC ohlásila deficit 4 miliónů euro za rok 2001 jako důsledek neplacení příspěvků polovinou členů. Od počátku organizace 96 % rozpočtu hradilo 13 protestantských denominací ze severní Evropy. Finanční krize je příznakem ještě hlubší krize. Mnoho protestantských denominací nemá zájem o ekumenismus. Pravoslavná církev pohrozila odchodem, jestliže se nezmírní teologické a eklesiologické rozdíly s protestanty. Jako odpověď WCC oznámila, že obnoví strukturu, styl a etos, aby vyhověla pravoslavným.

Rusko

Ruský pravoslavný patriarcha Alexij II. oznámil, že se chce setkat s papežem, pokud Vatikán přistoupí na jeho podmínky. Setkání by mělo být na neutrální půdě – nejraději ve Slovinsku, které udržuje dobré vztahy jak s Moskvou, tak s Vatikánem. Patriarcha chce, aby se katolíci vzdali „proselytismu” v Rusku.

Chile

Papež Jan Pavel II. veřejně podpořil chilské biskupy, kteří volají po uznání nerozlučitelného charakteru manželství. 32 chilských biskupů shromážděných při návštěvě ad limina vydalo prohlášení, ve kterém volají po tom, aby i budoucí zákonodárství uznávalo definitivní charakter manželství. Parlament totiž diskutuje, zda legalizovat rozvody. Papež řekl biskupům: „Mám na paměti a oceňuji to,

co děláte ve prospěch rodiny, která čelí tolika potížím různého druhu a je vystavena úkladům, které napadají základní aspekty Božího plánu, jako je nerozlučitelný charakter manželství.” Také řekl, že péče o nerozlučitelnost manželství musí být doprovázena programem pastorační péče o rodinu, to zahrnuje náležitou přípravu před manželstvím a pomoc i potom, zvláště když se objeví potíže. Má se pečovat o výuku dětí. Nic nemůže nahradit opravdovou kulturu života, hlubokou zkušenost věrnosti a hluboce zakořeněného ducha obětavosti.

USA

Vláda USA chce, aby Vatikán domluvil Zambii, která odmítla zásilky amerických geneticky modifikovaných obilnin. Je to dar k odvrácení hladomoru v zemi. Názory katolíků na tuto pomoc jsou rozdílné. Generální sekretář Zambijské biskupské konference doufá, že zásilka brzy přijde. Jezuité a další myslí, že by to přineslo škodu z dlouhodobého hlediska. Farmáři by osívali obilninami, které by nemohli vyvážet do Evropy, která je uzavřená pro geneticky modifikované obilniny. Americký velvyslanec tvrdí, že tuto potravu jedí všichni Američané. To nepřináší žádný risk pro zdraví.

* * *

Bushova administrativa se setkává s odporem amerických náboženských vůdců ohledně vojenského zásahu v Iráku. Tradičně levicoví a pacifističtí jsou proti válce: metodisté a kvakeři. Také představitelé 48 denominací chtějí Bushovi rozmluvit krok v Iráku. Připojili se ke katolickým biskupům. Národní rada církví je proti válce. Židovské skupiny jsou loajální Izraeli, takže by se očekával souhlas s útokem. Ve skutečnosti jsou v tomto bodě tyto skupiny rozdělené. Jediným mocným příznivcem Bushova radikálního kroku je Jižní baptistická skupina, největší protestantská sekta v USA. Ti tvrdí, že milují prezidenta a byla by to spravedlivá válka.

*

Nově ustanovený biskup z Peorie (Illinois), Daniel Jenly CSC dal souhlas k tomu, aby se oznámilo, že je zahájen proces k svatořečení arcibiskupa Fultona Johna Sheena.

*

Konzervativní katolíci přijali s potěšením zprávu o jmenování P. Josepha Fessia SJ jako kancléře nové soukromé univerzity Ave Maria University. Toto jmenování bylo schváleno představenými jezuitů. P. Fessio SJ je znám především svým konzervativním katolickým nakladatelstvím Ignatius Press.

Tato univerzita leží ve státě Michigan a je mohutně podporována miliardářem Tomem Monoghanem. Když vydělal svou první miliardu dolarů, poděkoval Bohu a věnoval své zdroje na zakládání

katolických škol všech typů. Popisuje svůj život takto: „Když jsem studoval na univerzitě v Michiganu, vypůjčil jsem si s bratrem 900 dolarů a koupili jsme malý obchůdek s pizzeterií. Ten se jmenoval Domino's Pizza Inn a byl založen 8. prosince 1960. Obchody se rozrostly, až se z toho stala síť prodejen. V roce 1998 jsem to všechno prodal, abych měl volno pro aktivity v zájmu Boha. Založil jsem Legatus, organizaci katolických obchodníků (rok 1987) po své audienci u papeže. To byl začátek mého zájmu o zakládání a podporu zdravých a ortodoxních katolických snah.”

Ave Maria Foundation založila první školu – Spiritus Sanctus Academy v roce 1997. (Každá akademie má 100 žáků). V roce 1998 byla založena Ave Maria College – čtyřletá vysoká škola humanitního směru se zaměřením na zbožnost a charitativní práci studentů. V roce 1999 se Ave Maria spojila se St Mary's College (má tradici 115 let s důrazem na medicínu a další programy – také teologii a filozofii). Tak vznikla Ave Maria University. Má také svou pobočku v Nicaragui. Novým odvětvím jsou práva (75 studentů) se zaměřením na katolickou morálku. Novou záležitostí je seznamování svobodných po internetu za účelem uzavření manželství.

* * *

Prezident má podporu kongresu pro ozbrojené akce vůči Iráku. Bush je členem metodistů (9 milionů věřících). Generální sekretář této společnosti, Jude Winkler odmítl válku jako prostředek národní politiky. Spojená metodistická církev považuje pozvednutí zbraní jako poslední prostředek, ale Saddam nemobilizoval vojáky poblíž USA a nenamířil zbraně hromadného ničení proti USA. Teologové této církve soudí, že nenastala situace pro spravedlivou válku v tomto případě.

* * *

Na diecézní kněžství se připravuje v seminářích 3 400 mužů. Navíc 1 700 mužů se připravuje na kněžství v řeholích. Věk seminaristů se snižuje. Pro srovnání – v Indii se připravuje na kněžství 10 537 seminaristů.

Velká Británie

Čtvrtina lékařů by nikdy nepodepsala souhlas s interrupcí. Lékaři, kteří odmítají interrupce, jsou povinni pacientky žádající interrupce předat jinému lékaři nebo klinice. Mnozí však toto nerespektují.

* * *

Anglikánský biskup James Jones kázal v katedrále v Liverpoolu proti necivilizovanému způsobu chování kuřat. Podle něj máme chránit živočišnou říši, se kterou sdílíme planetu. Kuřata jsou umístěna na betonové podlaze v halách bez oken a jsou nácipávána antibiotiky.

* *

Nová příručka o pohlavní výchově ve školách (schválená Katolickou výchovnou komisí ve Skotsku) rozčílila některé katolíky. Vedoucí týmu při přípravě příručky Pater Joe Chambers řekl, že jeho postoj k homosexualitě není pozitivní ani negativní. Chce, aby děti našly různé přístupy a potom věděly o církevním učení o nich. Tradiční skupina Catholic Truth prohlásila, že to je skandál, protože nelze být neutrální v postoji k homosexuálním praktikám. Pater Chambers se hájí, že neříká nic proti církevnímu učení a příručka je výsledkem konzultací ve farnostech.

V katedrále Ripon se konalo rekviem za krále Richarda III., který se narodil před 550 lety. Jeho smrt v bitvě znamenala konec války dvou růží (mezi Yorkem a Lancasterem). Shakespeare ho líčil jako zdrůdu. Děkan Riponu řekl, že tím spíš se máme za něj modlit. Bohoslužba byla v ritu jeho doby. Mše se zúčastnilo 100 členů společnosti Richarda III.

*

The Church Society se setkala s anglikánským arcibiskupem z Canterbury – R. Williamsem, aby se ho zeptala na jeho postoj k homosexualitě a na některé věroučné otázky. Poté prohlásila, že nemůže přijmout jeho jmenování a podnikne akce proti němu. Sekretář této protestantské konzervativní skupiny zatím neví, co to bude za akce. Uvažuje se o rozšíření skupiny „létajících“ biskupů, kteří mají na starosti disidentské skupiny. Také by se neměly odvádět daně do ústředních církevních fondů.

* * *

Kardinál Cormac Murphy – O'Connor odsoudil liberální kritiky jako směšné, chabé a hanebné. Dne 3. září 2002 mluvil při národní konferenci kněží a řekl, že Církev je vystavena opakovaným útokům, protože zůstala mocnou silou proti sekulární kultuře. Varoval také kněze, že jestliže jejich učení by bylo podkopáno, byli by jen sociálními pracovníky nebo politickými aktivisty. Kardinál řekl, že útoky jsou silné a neměli bychom být ochablí vlastní slabostí.

*

Koncem roku 2002 se sešlo 400 kněží z diecéze Westminster (Londýn), aby posoudili vhodnost evangelizačního programu Renew. O programu se bude diskutovat také na úrovni farností a vikariátů. Renew byla poprvé zavedena knězem Mons. Kleisslerem v jeho původně zanedbané farnosti v New Jersey (USA). Utvořil malé skupinky a katechizoval je. Takto zformovaní farníci působili zase dál. Tím se farnost obnovila. Také existuje program Renew na videu – v rozsahu na tři roky. Už polovina diecézí v USA prošla školením Renew, navíc bylo osloveno 100 diecézí v zahraničí. Podle kardinála Murphy – O'Connora jsou základem úspěchu malé křesťanské skupinky 6 – 12 lidí, které by evangelizovaly.

* * *

Obě sněmovny parlamentu schválily zákon, podle něhož mohou nesezdané heterosexuální páry a homosexuální páry adoptovat děti ze sirotčinců. Zákon kritizovali anglikánští a katoličtí biskupové, podle nichž je spolehlivým místem pro výchovu dětí pár žijící v manželství. Ředitelé Catholic Children's Society tvrdí, že manželský pár je nejvhodnějším prostředím pro děti, ale argumentuje pro pragmatický přístup.

Katolický poslanec za Labour Party, Kevin Mc Namara oznámil, že ve vězení v Brixtonu zemřelo sedm irských vězňů za poslední tři roky. Otec Gerry Mc Flynn z Irské komise pro vězně v cizině řekl, že není třeba se znepokojovat, že zpráva o tom byla zveřejněná pozdě. Spíš se zajímá o informaci, že bývalí britští vojáci zle nakládají s Iry uvězněnými v Brixtonu.

* *

Anglikánská diecéze v Norwichi jmenovala dva čestné kanovníky v katedrále - je to kněz z Vatikánu, druhý je baptistický kazatel. Je to výsledek spolupráce Vatikánské rady pro křesťanskou jednotu a katedrálou. Biskup z Norwiche říká, že tento krok znamená velký pohyb kupředu během posledních let.

Indie

Byly zveřejněny dopisy Matky Terezy svým dvěma zpovědníkům. Z nich vyplývá, že rozmlouvala s Kristem a měla vidění Panny Marie, která jí inspirovala založit nový řád – Misionářky lásky. Také trpěla krizemi víry a temnou nocí ve své duši. První dopis je z roku 1947 a je adresován jezuitovi Celeste van Exemovi. V něm popisuje, jak ji Kristus žádal opustit všechno a shromáždit družky ke sdílení Ježíšova života v Indii. Ona odpověděla, že není tou pravou osobou a že její povolání je být u Loretských sester. Ježíš jí řekl, že má milovat, trpět a zachránit duše. Přesto měla pochybnosti a tvrdila, že je schopna uskutečnit jen polovinu, co se po ní chce. Namítala Kristu, že by si měl povolat osobu vzácnější a velkomyslnější. Ale Kristus jí řekl, že si ji vybral, protože nebyla dokonalá. Chtěl indické řeholnice, které mu přivedou chudé. Ve svém druhém dopise popisuje vizi zástupu chudých, kteří s rozpraženými rukama k ní volají, aby je přivedla ke Kristu. Pozdější dopisy z padesátých let ukazují, že trpěla zoufalstvím a malou sebedůvěrou, to začalo po jejím založení Misionářek lásky. Ke konci života začala milovat její temnotu duše, protože i to zakusil Ježíš na zemi.

Rusko

Podle vládní zprávy uveřejněné v tisku je nejnebezpečnější pro národní bezpečnost katolická Církev.

Je prý nebezpečnější než satanisti. Arcibiskup z Moskvy T. Kondrusiewicz je tím šokován. Vatikán kritizoval poté Moskvu za porušování náboženských svobod (mimo jiné nebyla dána víza čtyřem kněžím a jednomu biskupovi).

Proč nemáme světce?

Zajímavé, na Slovensku celá řada věcí v oblasti hlásání víry skrze média je možná, zatímco v České republice nikoliv. První program Slovenské televize uvedl o vánočních svátcích film o nedávno kanonizovaném světci pateru Piovi od režiséra Carliho. U nás se něčeho takového sotva dočkáme. Vysvětlení je jednoduché. Vedení Slovenské televize si dokáže spočítat, že sledovanost filmu o pateru Piovi bude dostačující k tomu, aby se to vyplatilo, vedení České televize naopak snadno zjistí, že o tento pořad projeví zájem minimálně lidí (náboženských „fanatiků“, „fundamentalistů“ apod.), takže by to bylo ztrátové.

Smutný obraz současného duchovního stavu českého národa. Podle statistik jedné americké instituce jsme spolu s Francií na posledním místě v Evropě ohledně zájmu obyvatelstva o Boha a nadpřirozené hodnoty. Nejhorší však je, že my katolíci si na to už zvykáme jako na normál. Pod falešnými hesly „pluralismu“ a „tolerance“ neprojevujeme nejmenší ochotu hlásat Ježíše Krista a Jeho evangelium, nemáme zájem na christianizaci tohoto prostoru, posvěceného postavami sv. Cyrila a Metoděje, Václava, Vojtěcha, Jana Nepomuckého, A. C. Stojana, Josefa Štemberky, Josefa Toufara, Josefa Berana, Josefa Hloucha, Aničky Zelíkové, Antonína Šuránka aj. O sterilitě našeho katolicismu svědčí mj. i počet kanonizovaných světců posledních sta let. Jak je možné, že posledním českým svatým v časovém horizontu byl Jan Nepomuk Neumann a potom už nikdo? A pokud se vyskytl, tak jen díky svému působení v zahraničí, kde byli blahorečeni a svatořečeni jako příslušníci cizích národů, nikoli jako Češi. Typickými příklady jsou Restituta Kafková, brněnská rodačka, působící ve Vídni, popravená jako oběť hnědého novopohanství a rodák z Frýdlantu nad Ostravicí Dominik Trčka, oběť rudého bezbožectví, řeckokatolický kněz činný na Slovensku. V prvním případě se o povznesení na oltář postarali Rakušané, ve druhém Slováci. Není to ostuda českého katolicismu, že dosud nebyl beatifikován žádný mučedník nacistické ani komunistické éry, zatímco Rakušané a Němci jich už mají několik desítek, Poláci a Ukrajinci dokonce tisíce? U nás by přece bylo tolik zářných příkladů!

Asi se k našim mučedníkům nacistické a komunistické tyranie málo modlíme, proto chybí potřebné zázraky. Kdo nás ale k takovým modlitbám vyzývá? Velmi málo o tom slyšíme, jejich zásluhy o církev a národ se zdůrazňují minimálně a pokud ano, tak jaksi „omluvně“, abychom jako katolíci náhodou „neurazili“ naše nevěřící spoluobčany zjištěním, že v katolické církvi existovaly světlé a pozitivní osobnosti, v duchovním a mravním ohledu vysoko vynikající nad české liberálně socialistické a masarykovské niveau. A nedej Bože, kdyby snad proti našim kandidátům blahorečení vznesla nekatolická média kritiku ohledně jejich nedostatku „smyslu pro pluralitu“ nebo ekumenismu. To by

bylo pro český katolicismus „opravdovou pohromou“! A dalo by se skutečně hodně namítat. Postoj arcibiskupa Stojana nebo biskupa Hloucha vůči nově vzniklé československé církvi se dá ztěžší nazvat „ekumenickým“, když naléhavě vyzývali odpadlé kněze k návratu do Katolické církve, Anička Zelíková by se snadno dostala „na tapetu“ pro svoji „středověkou“ a dnes již „překonanou“ formu zbožnosti, „lpící“ na Eucharistii a vzývající Matku Boží, anděly a svaté, mons. Šuránek by jistě také narazil kvůli „zastaralým“ a „předkoncilním“ metodám formace bohoslovců v semináři, kde působil jako spirituál. Přiznejme si: Taková intenzita zájmu o povznesení vynikajících postav 20. stol. na oltář, jaká charakterizuje katolíky Polska či Rakouska, našim katolíkům schází, proto tyto světce nemáme.

To úzce souvisí s naší neochotou evangelizovat, hlásat Ježíše Krista českému národu. Kolikrát čeští katolíci, duchovní či laici, kteří se dostanou na televizní obrazovku, využijí této příležitosti k tomu, aby nevěřícím spoluobčanům pověděli něco o potřebě obrácení, víry v Ježíše Krista a změny života? Většinou slyšíme jenom o toleranci, pluralismu, demokracii a jak je to všechno skvělé, jak krásně se Církvi v tomto ovzduší svobody dýchá atd. a jestli jsou nějaké stížnosti, tak jediné ohledně majetkových záležitostí nebo právního postavení. Jistěže nelze ani tyto věci podceňovat, nicméně vyjadřovat se kriticky pouze k tomuto je hodně málo. Co potraty, záplava zhoubného pansexualismu, krize rodiny, úpadek sociální morálky apod.? Na kritice těchto jevů lze přece budovat základy evangelizace. Jenže ono by to narazilo, takový přístup by byl v rozporu s principy plurality a tolerance, že ano? Proto ani není příliš velký zájem o rozšíření počtu českých světců. A nedočkáme se, dokud nezměníme svůj postoj, dokud neskoncujeme s pálením kadidla pohanskému humanismu, bezbřehé pluralitě či všenáboženskému syketismu a nestaneme se opravdovými evangelizátory, jak k tomu vyzývá Pán Ježíš.

Radomír Malý

Jean Vaniér v Polsku

„Jestli najdeme odvahu proniknout do světa utrpení a bídy kolem nás, budeme vysvobozeni z našich obav a úmyslu utéct někam jinam. Staneme se těmi, kteří přinášejí naději.“ To jsou slova zakladatele hnutí Archa Jeana Vaniéra, který na podzim minulého roku navštívil Polsko. Tento veliký svědek Kristův současné epochy se narodil r. 1928 v Kanadě jako syn generálního guvernéra. Stal se námořním důstojníkem a posléze doktorem filozofie. Brzy ale zjistil, že Pán ho volá k něčemu jinému. Sám o tom řekl: „Miloval jsem život na moři, ale časem mne přitahovalo stále více to duchovní: evangelium a modlitba. Bylo mi čím dál jasnější, že Ježíš po mně chce, abych opustil námořnictvo. Když jsme jednou připluli do přístavu, šel jsem hned na mši sv. a nasýtil se svátostným pokrmem. Na konci r. 1950 jsem odešel z námořnictva, abych šel za Ježíšem. Všechno další vychází odtud. Nejdříve jsem žil v křesťanské komunitě u Paříže, potom rok jako host u trapistů, nakonec dva roky ve Fatimě a konečně jako profesor filozofie na univerzitě v Torontu.“ „Společenství Archa vzniklo v r. 1964, když Vaniér bydlel v malém domku v Trosly ve Francii s dvěma mentálně zaostalými muži. Byl si vědom zoufalého

postavení takto postižených lidí a chápal komunitu, v níž by oni mohli žít spolu se zdravými na stejné úrovni, jako „archu Noemovu“, jako záchranu pro ně. Tak se zrodilo nové společenství pod názvem Archa, sdružující mentálně zaostalé s normálními. „Aby Archa mohla existovat, potřebujeme lidi ochotné akceptovat vlastní odpovědnost a pomoci osobám, které přijímáme, aby našly šťastný a důstojný život.“ Organizace Archy je velice prostá. V každé komunitě jsou tzv. asistenti, kteří tam přicházejí buď na určitou dobu nebo na celý život. Společenství Archa čítá dnes více než 100 komunit v Evropě, Americe, Africe, Asii i Austrálii. Jean Vaniér stál v čele tohoto hnutí až do r. 1980, kdy dobrovolně rezignoval, nadále však žije v jedné z komunit. Má více času na modlitbu a meditaci, aby z tohoto pokladu rozdával druhým. Spiritualita tohoto hnutí klade důraz na to, aby člověk přijal svou vlastní ubohost, aby pochopil, že před Bohem neznamena vůbec nic. Jedině z takového postoje se rodí velké věci, které mění svět – to je přesvědčení bratra Jeana.

Radomír Malý

Primas z Canterbury: Zednářství odporuje křesťanství

Nový primas anglikánské církve v Anglii arcibiskup Rowan Williams označil svobodné zednářství za neslučitelné s křesťanstvím. U zednářství se podle něho jedná o tajnou společnost, jejíž zásady jsou pochybné. Proto také kněz, který náleží k zednářům, by neměl být jmenován do vedoucích funkcí v církvi. Arcibiskup Williams je také znepokojen jistými rituálními prvky svobodného zednářství, které mají svůj původ v satanismu.

Glaube und Kirche 12/2002

Dvacet let pro lékaře za potraty

Dva římské lékaři bratři Ilio a Marcello Spallonovi byli odsouzeni ke dvaceti letům vězení za to, že v nejméně 12 případech provedli na své klinice interrupce plodů starších tří měsíců, zatímco zákon je připouští pouze do 12 týdnů těhotenství.

GK 12/2002

Naše poznámka: Rozsudek byl správný, ale farizejský. Proč jsou lékaři, kteří „přešvihnou“ termín, trestáni za vraždu, když ale termín dodrží, tak je všechno OK ? Z jakého důvodu dvaapůlměsíční plod ještě podle italských zákonů „není člověk“, ale příapůlměsíční už ano? Zlo a hřích jsou vždycky proti logice, činí ale život lidí pohodlnějším a to je rozhodující. Že je to na úkor života někoho jiného, to už málokoho zajímá.

Počet muslimů v Holandsku stoupá

V Holandsku v r. 1995 žilo 260 tisíc mohamedánů, dnes je to 890 tisíc. Více než třetina z nich jsou

děti přistěhovalců, kteří na rozdíl od Holanďanů mají početné rodiny. Nejvíce muslimů pochází z Turecka, následuje Maroko.

GK 12/2002

Biskupové konečně zasahují

Katoličtí biskupové Holandska ultimativně vyzvali kněze a neženaté jáhny, kteří žijí v homosexuálních partnerských svazcích, aby do 1. února letošního roku buď skoncovali s tímto soužitím nebo opustili duchovenskou službu.

GK 12/2002

Homosexuálové nesmějí být svěcení!

Římská kongregace pro svátosti zveřejnila dokument, v němž striktně odmítá svěcení homosexuálně orientovaných mužů na kněze nebo jáhny. Tito podle znění dokumentu „nejsou způsobilí přijmou svátost svěcení“ Proto by měla být věnována v tomto ohledu velká pozornost výběru kandidátů do semináře.

GK 12/2002

Bude bazilika mešitou?

V Belgii vypukl spor o osud největšího kostela v zemi a pátého největšího chrámu světa – Národní baziliky v Bruselu. Bývalý ministr kultury Bert Anciaux totiž navrhl, aby tato svatyně byla přestavěna na mešitu. Proti tomu se zvedl v celé zemi odpor.

GK 12/2002

Sprejeři řadí

Sprejerství je smutným fenoménem v celé Evropě. V poslední době se pachatelé zaměřují zejména na katolické chrámy. V Rakousku byla nedávno pomalována katedrála v Linci, v Irsku dokonce přímo rezidence dublinského arcibiskupa, kde se objevilo mimo jiné i satanské číslo 666.

GK 12/2002

Žádají starou mši

250 francouzských katolických kněží, převážně mladých, se obrátilo na papeže Jana Pavla II. s prosbou, aby každému knězi bylo povoleno rozhodnout se, jestli chce sloužit mši podle misálu Pavla VI. nebo dřívějšího misálu sv. Pia V. Iniciátoři vyzvali také duchovní v sousedních zemích, aby se připojili.

GK 12/2002

Nedostatek učitelů náboženství

V Německu klesá nejen počet zájemců o kněžskou službu, nýbrž i počet uchazečů o studium učitelství náboženství. Tato situace nutí teologické vysoké školy přijímat ke studiu každého včetně lidí s naprosto nedostatečnými znalostmi a bez jakýchkoliv základů víry. Vyučující potom musí doslova „začínat od Adama“, zdržovat se vysvětlováním elementárních trivialit a na komplexní vysokoškolský standard poskytovaných informací už jim nezbude čas. Tak vycházejí z fakult lidé s diplomem magistra teologie, kteří často nemají ani víru, ani potřebné vědomosti k tomu, aby mohli vyučovat katolické náboženství.

Tag des Herrn 31/2002

Výročí popravы Franze Jaegerstaettera

V dubnu r. 1943 byl zatčen, v srpnu téhož roku popraven rakouský sedlák Franz Jaegerstaetter z alpské vesnice St. Radegund. Biskupství místně příslušné diecéze Linec chystá oslavy tohoto svědka Kristova, proces blahorečení již probíhá. Život onoho venkovana nebyl přímočarý. Navzdory své řádné katolické výchově vedl v mládí bouřlivý život, měl dokonce i nemanželské dítě. Změnilo ho až manželství, jeho žena Franziska byla zbožná žena, velká ctitelka Nejsvětějšího Srdce Ježísova, chodící každý první pátek ke zpovědi a sv. přijímání. Pod jejím vlivem se i Jaegerstaetter začal měnit, což vyvrcholilo r. 1940, kdy se stal františkánským terciářem. Když ho povolali za války do wehrmachtu, pomohli mu nejprve známí ze vsi, že dvakrát nebyl odveden. Potřetí však padlo konečné rozhodnutí, že musí na frontu. Stalo se tak v době, kdy teror nacistů proti Církvi vrcholil. Jen z jeho děkanátu bylo zatčeno a vězněno v koncentráku osm duchovních. Z této motivace Jaegerstaetter odmítl povolávací rozkaz. Své ženě potom z vězení napsal: „Mám lidi zabíjet a olupovat jen proto, abych protináboženské moci dopomohl k vítězství, mám jí pomáhat založit bezbožnou světovou říši?“ Tento statečný hluboce věřící rolník však našel málo uznání u těch, kteří by mu měli být oporou: u duchovních. Jeho zpovědník jej označil za sebevraha, linecký biskup mu připomínal povinnosti k rodině, i když oba uznávali oprávněnost jeho nesouhlasu s hitlerovským režimem. Z přirozeného hlediska měli pravdu a Jaegerstaetter jejich situaci chápal, v dopise manželce psal, že „se snaží věřící chránit před utrpením a týráním“. Nepochopili ale onen biblický „lepší úděl“, který si vybral Jaegerstaetter. Pár dní před svojí popravou v berlínském vězení Tegel však začal pochybovat o správnosti svého rozhodnutí, byl dokonce připraven odvolat a jít na frontu. Z těchto rozpaků jej ale vyvedl katolický vězeňský farář Heinrich Kreuzberg, který ho v cele navštívil a vyprávěl mu o rakouském knězi kongregace pallotínů Franzi Reinischovi, jenž před rokem odmítl vojenskou službu ze stejných důvodů jako Jaegerstaetter a byl popraven. Tím se stala pro Jaegerstaettera záležitost zcela jasná. Setrval ve svém rozhodnutí, přijal Tělo Páně a s modlitbou šel pod gilotinu.

Podle TdH 35/2002 -rm-

Je místo Kristova narození autentické?

V Betlémě stojí, jak známo, bazilika Kristova narození, v ní potom kovová hvězda označuje údajné místo, kde se ve skalním chlévě narodil Spasitel. Jak to Církev ví, že tomu bylo právě tam a ne jinde? Z čeho vychází tato lidová legenda?

Jenže ona to není legenda, nýbrž zpráva raně křesťanského apologety Origena ze 3. století, jenž píše, že římský císař Hadrián po r. 135, po druhém židovském povstání pod vedením Bar Kochby, nařídil v celé Palestině zničit všechny židovské náboženské symboly a nahradit je pohanskými. Křesťanství bylo považováno za židovskou sektu, proto se nařízení týkalo i křesťanských posvátných míst. Origenes sděluje, že u betlémské jeskyně, v níž se narodil Pán Ježíš, byl vysázen posvátný háj zasvěcený bohu Adonisovi. Křesťané však dále na toto místo chodili, nikoli aby uctívali Adonise, nýbrž Syna Božího Ježíše Krista. Tato tradice se předávala z generace na generaci až do 4. stol., kdy na tomto místě byla postavena pětিলodní bazilika, která po mnoha úpravách v průběhu staletí tam stojí dodnes. Není tedy žádného rozumného důvodu, proč pochybovat, že označené místo Kristova narození je pravé.

Podle pramenů – rm-

Soud dal za pravdu rodičům

Soud v New Yorku uznal oprávněnost stížnosti rodičů, kteří ve státní škole, kterou navštěvuje jejich syn, chtěli umístit před Vánocemi jesličky s Jezulátkem. Vedení školy toto striktně odmítlo. Rodiče podali stížnost k soudu kvůli náboženské diskriminaci, neboť v dotyčné škole jsou umístěny symboly židovské (sedmiramenný svícen, zvaný menorah) a mohamedánské (hvězda a půlměsíc).

Gosc niedzielny 52/2002

Katolicky věřící J. V. Sládek

Jen velmi málo českých básníků a literátů 19. stol. je možno považovat za praktikující katolíky. Jednou z výjimek byl Josef Václav Sládek, o jehož katolické religiozitě se taktně mlčí. Proto současná generace vůbec nic neví o jeho hlubokém přátelství s polským katolickým knězem v Americe Wincentem Barzyńským. Sládek o tom píše ve svém cyklu reportáží „Obrazy z Ameriky” Toulal se r. 1868 po texaském městě San Antonio, až se dostal do jeho okrajových čtvrtí, kde byla farnost polských přistěhovalců. Farář pater Barzyński Sládku vlídně přijal a hostil půl roku. Sládek mu hrál při mši na harmonium, naučil se polsky a učil dokonce i děti v polské škole, patřící k farnosti. Mezi českým básníkem a polským knězem vzniklo trvalé celoživotní přátelství, pater Barzyński pozitivně ovlivnil Sládkův náboženský vývoj.

GN 52/2002

To je „umění”?

Co všechno se neuvidí na nejrůznějších výstavách a televizních obrazovkách, co všechno se nepokládá za „umění“! A běda, kdo se ozve proti, když je to rouhavé vůči křesťanství. Evropská televize RTL uvedla představení, jak komik přibíjí na kříž sledě a říká: „Třetí den vstaneš“ Na výstavě „Irreligie“ v Bruselu na podzim minulého roku byl předveden obraz Matky Boží s vousy. Na jiné výstavě se prezentoval obraz s křížem ponořeným do nočníku. V USA již dávno byly odstraněny kříže ze škol, ale nikoho nepohoršuje fakt, že na jejich místě se často nacházejí karikatury náboženských symbolů. V r. 1997 ve státě Massachusetts byl vyhozen ze školy učitel, protože odmítl učit ve třídě, ozdobené parodií na „Poslední večeři“ Leonarda da Vinciho. V západních zemích panuje bezbřehá možnost vysmívat se křesťanství a pokládat to za projev „umění“ Když někdo protestuje, dopadne podobně jako zmíněný učitel: je netolerantní, nechápe svobodu umělecké tvorby, proto pryč s ním. Zcela opačně se však postupuje vůči těm, kteří karikují jiné náboženské symboly, hlavně židovské. Na ně dopadá tvrdá ruka zákona. Také toto je vysněný Západ se svojí svobodou, tolerancí a demokracií. Liberální ideologie je zjevnému náboženství stejně nepřátelská jako komunistická nebo nacistická.

GN 25/2002

Ve Francii protesty proti křížům

V osmi sálech katolického (!) gymnázia ve francouzském městě Agen, kde letos v létě 350 studentů psalo maturitní písemky, musely být na základě nařízení místních školských úřadů odstraněny ze stěn všechny kříže. Pouze na jeden se zapomnělo, což vyvolalo okamžitou zběsilou reakci místního odborového svazu učitelů a rodičovského sdružení, kteří to označili za „provokaci“ Ještě několik týdnů se touto „aférou“ živil tamní regionální tisk.

GN 27/2002

V Itálii kvůli křížům střety v parlamentě

„Pokládám za svoji povinnost zdůraznit, že kříže budou viset ve školách jako znamení hlubokých křesťanských kořenů naší země i celé Evropy“, prohlásila v parlamentě italská ministryně kultury Letizia Morattiová. Proti tomu vystoupili v bouřlivé debatě levicoví poslanci.

GN 40/2002

V Německu vyšla kniha odpůrce křížů ve školách

Bavorský učitel K. Riggermann se od r. 1995 soudil se školskými úřady, neboť nechtěl učit pod křížem pověšeným na stěně. Soud nakonec vyhrál, škola musela krucifix odstranit. Riggermann o tom vydal knihu pod názvem „Kříž a holocaust“, jež nedávno vyšla. Tvrdí, že prý nemůže učit pod znamením, které způsobilo zavraždění milionů Židů v plynových komorách. Horší falzifikaci dějin si lze sotva představit. Holocaust proběhl ne ve znamení Kristova kříže, ale pohanského hákového kříže,

nota bene nacisté chtěli totéž, co pan Riggermann: odstranit kříže ze škol, což také prováděli a odpůrce tohoto svého nařízení posílali do koncentráku.

Fels 7/2002

„Přichází doba, kdy víry bude tak málo, že ji půjde vyhnat prásknutím biče do vzduchu. Lidé budou opravdu špatní. Katolická víra bude zesměšňována ponejvíce samotnými křesťany. Potom bude stržen kříž z domu Božího.”

Bavorský lidový prorok Mathias Lang z 18. stol.

Před 125 lety zemřel biskup von Ketteler

Známy sociální teoretik a obránce práv chudých Wilhelm Emmanuel von Ketteler byl katolickým biskupem. Toto je třeba zdůraznit tváří v tvář faktu, že právě on a nikoli Karl Marx, byl původcem myšlenky odborů jakožto zájmových organizací dělníků k prosazení jejich spravedlivých požadavků. Toto vycházelo z jeho hluboké a pravověrné katolické víry. Ketteler dokázal stejně vášnivě bojovat za práva dělníků jako za práva Církve.

Narodil se r. 1811 v Muensteru v rodině drobného šlechtice. Vystudoval nejprve práva a působil ve svém rodišti jako soudní referent. Ze státních služeb ale demonstrativně vystoupil, když pruská vláda uvěznila kolínského arcibiskupa von Droste-Vischeringa, protože odmítl souhlasit s manželskými zákony, připouštějícími rozvody i katolicky uzavřených manželství. Ketteler odešel do Mnichova, kde se připojil k bojovnému propapežskému hnutí J. J. Goerrese, jež požadovalo likvidaci liberalismu a zajištění svobodné vlády papeže nad Církví v Německu. Goerresovci s nadšením rozšiřovali protiliberální dokumenty Řehoře XVI. a Pia IX. a požadovali zákrok proti tzv. liberálnímu katolicismu. V tomto okruhu poznal Ketteler své povolání ke kněžství, vysvěcen byl r. 1844 a nastoupil jako kaplan, později jako farář v Porýní. Upozornil na sebe krásnými skutky obětavé lásky k bližnímu. Když vypukla neúroda, obstaral za pomoci svých šlechtických přátel a známostí obilí, které vlastnoručně roznášel mezi farníky. Při epidemii tyfu se nebál navštěvovat nemocné, sloužit jim svátostmi a utěšujícím slovem. Kettelera si oblíbili i nekatolíci, protože ve svých skutcích lásky nedělal rozdíly mezi konfesemi. Farníci častokrát poukazovali na chudobný, přímo asketický život tohoto kněze, jenž v mnohém připomínal svatého faráře J. B. Vianneye ve francouzském Arsu.

Proti své vůli byl Ketteler, ctěný lidmi jako světec, zvolen r. 1848 do frankfurtského revolučního Všeněmeckého parlamentu. Tím vzrostla jeho vážnost, takže o rok později se stal proboštem v Berlíně, r. 1850 potom světícím biskupem v Mohuči. Měl zvláštní cit pro chudé lidi, uměl jim být nablízku. Sedlákům dokázal poradit i v ryze praktických záležitostech polních prací. Také v biskupském úřadě vedl spartánsky jednoduchý život. Neměl kočár, jen starou drožku, spával na slamníku, jedl velmi málo. Většinu svých příjmů rozdával chudým, proslul zejména tím, že platil ze svých důchodů lékaře těm, kdo na to neměli peníze.

V té době začala být aktuální dělnická otázka. Ketteler dával jasně najevo, že stojí na straně dělníků

proti nelidskému vykořisťování, odvážně na toto téma kázal a založil v Mohuči první dělnický spolek, který můžeme nazvat „odborovým svazem“ Vedl dělníky k tomu, aby se nebáli hájit své spravedlivé zájmy vyjednáváním a organizovaným tlakem, jen násilí odmítal. Psal také na téma sociální otázky teoretické statě, v nichž tvrdě polemizoval jak s marxismem, tak i s liberalismem. Marxistickou vizi „dělnického státu“, v němž prý zavládne „blahobyť pro všechny“, prohlásil za otroctví a napsal na jeho adresu tato silná slova: „I kdyby byly všechny tyto vize pravdivé, tak bych přece jen raději jedl jako svobodný v klidu své brambory, které jsem si sám vypěstoval, než se nechal jako otrok do sytosti krmit v tzv. dělnickém státě. Před marxismem mnoha ostrými slovy varoval jako před bezbožeckým systémem a utopií, jež vede k tyranii. Stejně ostře však vystupoval i proti liberalismu pro jeho egoismus, jímž ospravedlňuje nelidské zacházení s dělníky. Tyto své úvahy vyložil ve spise „Dělnická otázka a křesťanství“. Nezůstalo však jenom u teorií. Je obtížné vypočítat všechny aktivity tohoto asketicky žijícího a sociálně citícího biskupa: Založil spolek pro podporu vězňů vrátivších se z kriminálu, zaopatřovací ústav pro svobodné matky, zorganizoval první penzijní pokladnu, vyplácející důchody těm, kdo pro stáří nebo nemoc nemohli pracovat. To všechno chtěl vtělit i do státní legislativy. R. 1859 mluvil na táboru 10 tisíc dělníků u Offenbachu. Požadoval omezení dětské práce, důstojné hygienické podmínky, povinnost odškodnit dělníky v případě pracovního úrazu nebo invalidity, respektování nedělního a svátečního klidu. Žádal biskupskou konferenci Německa, aby uznala požadavky dělnických organizací a morálně je podpořila. Bylo mu vyhověno, proto později v sedmdesátých letech právě katolická strana Centrum prosadila v parlamentě odpovídající zákony o zdravotním a důchodovém pojištění, minimální mzdě, omezení dětské práce, lidsky únosné pracovní době apod. Kettelerovy myšlenky a iniciativy se staly jedním ze zdrojů sociální encykliky papeže Lva XIII. *Rerum novarum* z r. 1891.

Zdaleka ne všude se však Ketteler setkával s vděčností. Jeho zásadový katolicismus byl příčinou časté nenávisti, liberální a socialistický tisk proti němu bezostyšně štvál, objevovaly se výrazy typu „ultramontánní stvůra“ apod. Ketteler totiž tvrdě vystupoval jak proti ideologickému a politickému liberalismu, tak i proti liberalismu uvnitř Církve, jak se projevil zvláště r. 1848 u příležitosti samozvané tzv. wuerzburšské synody, kde zazněly požadavky zrušení celibátu, volby biskupů a kněží, omezení papežské moci apod. Spolu se svým věrným přítelem Goerresem napadal všechny tyto reformní postuláty a tím více zdůrazňoval Tradici, magisterium a papeže. Nadšeně přivítal Syllabus Pia IX., odsuzujícího aktuální bludy, což jenom vystupňovalo proti němu mediální kampaň. Byl označen za jednoho z „nejčernějších“ a „nejvíce středověkých“ biskupů, za odpůrce svobod a práv člověka. Stávalo se též, že když šel po ulici, tak děti, navedené učiteli, po něm plivaly. Zvlášť nekompromisně odsuzuje Ketteler svobodné zednářství, o němž vydal dvě knihy. Demaskuje pravou podstatu zednářství mj. i těmito slovy: „Zednářstvo jako jediné zaujímá skutečně výsadní postavení v celém světě. Až na docela nepatrné výjimky se o něm také ve veřejném tisku nepíše a psát nebude. Zatímco takový tisk přetřásá a posuzuje všechny ostatní aspekty, které lidi zajímají představuje zednářstvo podle všeobecného

evropského konsensu téma typu „nedotýkat se“ Tento jev je především důkazem nesmírné moci, které zednářstvo ve světě dosáhlo V jaké situaci je pak veškeré křesťanské obyvatelstvo, když státní moc, již je povinno poslušností, se stala povolným nástrojem tajné společnosti? ... Zednářstvo se všemi svými společníky a ostatními tajnými společnostmi je v trvalém protikladu s tím, co by jinak mělo být požadavkem ve všech oblastech, totiž s veřejností. Myslím, že právě jménem veřejnosti bylo oprávněné požadovat, aby tajné rejdy těchto společností ustaly.”

Biskup Ketteler zemřel při návratu z Říma, kde navštívil nemocného papeže Pia IX., s nímž ho pojilo hluboké duchovní přátelství. V jeho vlasti zatím „železný kancléř“ Bismarck prohluboval proti Katolické církvi tzv. „kulturní boj“, jehož vrcholu se Ketteler naštěstí nedožil. Byl to veliký muž, světec, obránce chudých, na něhož může být Církev v Německu právem hrdá.

Radomír Malý

Konkurence nespí

„Čemu věří ten, kdo nevěří“, tak znělo téma diskuze mezi zástupci křesťanských církví a reprezentanty tzv. Humanistického hnutí v Halle nad Sálou v Německu. „Víru“ tohoto směru nejlapidárněji vyjádřil jeho představitel Groschopp slovy: „Věřím, že si vystačím bez Boha“. Humanistické hnutí si stěžuje na diskriminaci v přístupu k pacientům v nemocnici, k tělesně postiženým, k vězňům a k umírajícím. Církve prý tady mají „monopol“, oni naopak požadují, aby jejich zástupci měli stejnou možnost přístupu k těmto lidem jako kněží. Na tomto diskuzním setkání jim bylo správně namítnuto, že nikdo je nediskriminuje, když si to bude dotyčná osoba přát, ani stát, ani Církev jim nebudou bránit navštívit ji. Problém je ovšem v tom, že tito tzv. ateističní humanisté nemají nic, co by trpícím a umírajícím nabídli, neboť takový člověk se zákonitě ptá: Co je s mojí vinou? Může mi někdo odpustit? Jakou mám naději? Na tyto existenciální otázky ani ten „nejhumanističtější“ ateismus není schopen dát odpověď.

TdH 45/2002

Byla Velká francouzská revoluce kolébkou demokracie?

Všeobecně se uvádí v učebnicích historie, že počátky moderní demokracie a s ní spojených ideálů občanské rovnosti, politických, náboženských, vědeckých a dalších svobod a lidských práv je třeba hledat ve Velké francouzské revoluci. Každý, kdo studoval střední školu, si pravděpodobně pamatuje z hodin dějepisu, že to byla právě Velká francouzská revoluce, která uskutečnila v praxi myšlenku svobod a lidských práv proti panovnickému absolutismu, jenž tyto hodnoty potíral. Na ní potom teprve navazují všechny další demokratické systémy ve světě.

Nedá se popřít, že na počátku revoluce stála Deklarace práv člověka a občana, stejně tak je nesporné, že demokratická ústava z podzimu r. 1791 uzákonila svobodné volby jako základ svobodného státu. Jenže otázku je třeba postavit tak – a čím dál více historiků si ji klade – jestli Velká francouzská

revoluce tyto vznešené ideály doopravdy realizovala. Nemá pravdu její veliký současník a kritik z Anglie Edmund Burke, sám přesvědčený demokrat, který jí vytýká ve své knize „Úvahy o Francouzské revoluci“ teror a brutální vraždění a varuje před touto cestou? Jako protiklad nabízí americkou revoluci z r. 1776, která podle něho alespoň částečně uskutečnila to, co nazýváme demokracií a nesklouzla k bezuzdnému státnímu násilí a masovým popravám. Tentýž názor zastává v první polovině 19. století také Francouz Alexis de Tocqueville, jenž navštívil severoamerický kontinent a celkem pozitivně hovoří o americké demokracii, kterou výrazně odlišuje od toho, oč se pokusila v 90. letech 18. století revoluční Francie. Rozdíl vidí Tocqueville právě tak jako Burke v odlišném přístupu k náboženství. Zatímco vůdcové Francouzské revoluce se netajili úmyslem likvidovat navždycky křesťanství a použili k tomu těch nejbrutálnějších metod, iniciátoři americké revoluce, věřící protestanté, naopak položili důraz na křesťanství jakožto ideový a morální základ dobře fungující demokracie. První prezident USA Georges Washington prohlásil otevřeně v Kongresu: „Není vlastním ten, kdo brojí proti náboženství, neboť podkopává nejmnocnější základy veřejného blaha“ V záhlaví první americké ústavy se octla věta „Věříme v Boha“

Dějiny USA nebyly samozřejmě bez problémů a bez konkrétních skutků jednotlivých státníků i státu jako instituce, které nelze schvalovat. I tady se negativně projevoval duch svobodného zednářství a osvícenství, což se ukázalo zvláště později. Faktem ale zůstává, že americká demokracie od svého prvopočátku až do současnosti vždycky fungovala a na rozdíl od té francouzské z let Velké revoluce nesklouzla k teroru a k hrubému porušení ideálů volnosti slova a svědomí. Ježíš Kristus zde byl přítomem v hluboké víře protestantských kolonistů (dnes je to ale posunuto více směrem k antichristianismu a ateismu, což však nepatří do naší úvahy). Na základě této reality je třeba se ptát: Nebyla Velká francouzská revoluce – v protikladu k té americké – spíše prototypem novověkých totalitních diktatur á la nacismus a komunismus než demokracie? Polský historik Jerzy Robert Nowak ve svém nejnovějším díle o ní, žel doposud nepřeloženém do češtiny, vede přímou paralelu mezi jakobínskou diktaturou Velké francouzské revoluce a bolševickou hrůzovládou v Sovětském svazu za Lenina a Stalina, jakož i totalitou hákového kříže Adolfa Hitlera. Nowak není v tomto osamocen, již před deseti lety jiný jeho krajan prof. Michał Poradowski ve svém rozsáhlém díle o Velké francouzské revoluci se zabývá touto spojitostí a cituje zde i nejnovější práce francouzských historiků.

Velkou francouzskou revoluci od prvopočátku charakterizuje obrovský rozpor mezi jejími proklamacemi a konkrétními skutky. Toto pokrytectví je patrné už dříve u mnoha osvícenských filozofů, považovaných za ideové strůjce revoluce. Například proslulý Voltaire, jehož výrok „Nesouhlasím s vámi, ale vždycky budu bojovat o vaše právo toto říkat“ uvádějí snad všechny učebnice filozofie na světě, se řídil ve svém životě zcela opačnou zásadou, když si někdo dovilil nesouhlasit s jeho názory. Voltairům životopisec Jean Orieux popisuje, jak tento velký rytíř tolerance a svobody svědomí se písemně dotazoval svého známého náčelníka policie, jestli jsou všechna vězení v kraji plná a jestli by se tam nenašlo volné místo pro jistého pana Frerona. Tento Freron byl vydavatelem literárního

periodika, v němž kritizoval některé Voltaireovy pohledy. Voltaire nakonec dosáhl prostřednictvím známostí na patřičných místech toho, že Freronův časopis byl zakázán. Jiného publicistu, nesouhlasícího s jeho názory, jistého La Beaumella, chtěl prostřednictvím intervencí na ministerstvu uvěznit v Bastille.

Tento diametrální protiklad slov a skutků francouzských osvícenců se promítl do událostí Velké revoluce. Pod vznešenými hesly volnosti, rovnosti a bratrství, při formální platnosti demokratické legislativy včetně možnosti volně vyjádřit svůj názor a svobodných voleb, se stupňoval teror, jenž dosáhl za vlády Robespierrových jakobínů v letech 1793-4 formy přímo genocidní. Masová likvidace obyvatelstva, jak ji známe v podobě 20. století z rozsáhlých čistek sovětských bolševiků a holocaustu německých nacistů, později v „podání” rudých khmérů v Kambodži a maoistů v Číně, se uskutečnila nejprve tady, v kolébce demokracie. Revoluční jakobíni se s ní netajili, o čemž svědčí jejich četné cynické výroky. Camille Désmoulins prohlásil: „Nechceme zákony, chceme krev. Dokud nebudou miliony zpátečníků pobity, nemůže nastat nový, lepší věk.” Znamý Danton, jeden z čelných jakobínských vůdců, prohlásil: „Chtěl jsem řeky krve.”

Počet obětí Velké francouzské revoluce činí stovky tisíc lidí. Nejhůře dopadlo katolické duchovenstvo a řeholní řády, jež se staly předmětem mimořádné nenávisti revolucionářů. Podobně se vedlo i katolickým laikům, kteří se nechtěli své víry vzdát. Jakobíni navzdory proklamované a legalizované náboženské svobodě vyhlásili povinný ateistický „kult rozumu” Kdo jej odmítl přijmout, byl bez milosti popraven. Ve venkovských oblastech, které povstaly na obranu katolické víry, pověstný je především kraj Vendée, došlo k masovému vyvražďování obyvatelstva. Historik Nowak píše: „Všechno to, co později praktikovala SS, bylo již vyzkoušeno tzv. ”demokraty” z Paříže. Z kůže vesničanů Vendée se vyráběly boty pro pařížské úředníky, z jemnější kůže žen rukavice. Stovky mrtvol se zpracovávaly k výrobě tuku a mýdla. Ve Vendée se poprvé použila chemická zbraň ve formě vody otrávené jedovatými plyny, v níž byli topeni vesničané a kněží .” Jakobínský generál Westermann triumfálně oznamoval do Paříže: „Občané republikáni, Vendée už neexistuje! Díky naší svobodné šavli zemřela i se svými ženami a dětmi. Pohřbil jsem celá města v lesích a bažinách. Děti jsem dal rozdupat koňmi a všechny ženy povraždil, aby nemohly plodit bandity ” Westermannovi se za tyto bestiální zločiny dostalo nadšené pochvaly od revoluční pařížské vlády. Co se dělo ve Vendée, bylo obvyklé i v jiných částech Francie. Joseph Fouché, jenž vešel do dějin pod přezdívkou „lyonský kat”, nechal starce, ženy a děti masově střílet z děl nad připravenou propastí, což barvitě líčí světově proslulý německý spisovatel Stefan Zweig. Těchto a dalších bestialit byly ze strany revolučního režimu tisíce.

Opravdoví demokraté proto už v 19. století zaujímal k Velké francouzské revoluci odmítavý vztah, jak bylo ukázáno na příkladu Burkeho a Tocquevillo. Ti pokládali za počátek skutečné demokracie, i když nikoli nekriticky, americkou a ne francouzskou revoluci. Kdo však se k Velké francouzské revoluci nadšeně hlásil, byli socialisté a komunisté. Karl Marx ji ve svém „Komunistickém manifestu” sice pokládá za revoluci buržoazní, ale zároveň i za prvopočátek revoluce socialistické a komunistické.

Ještě většími entuziasty Velké francouzské revoluce byli ruští bolševici, konkrétně Vladimír Iljič Lenin a Lev Davidovič Trockij. Podle Trockého je ruská bolševická říjnová revoluce pouhým logickým pokračováním Velké francouzské revoluce. Tak to alespoň píše ve svých „Dějínách ruské revoluce“ Trockij je fascinován jejími metodami „likvidace třídních nepřátel“ a vyzývá ruské bolševiky, aby se učili od francouzských jakobínů a brali si z nich příklad. Tytéž názory zastával i Lenin. Ruský historik Dmitrij Volkogonov ve svém díle „Lenin, počátek teroru“ cituje z Leninových dopisů ústřednímu výboru, tajné policii zvané Čeka a dalším orgánům i jednotlivcům, cynické výzvy k nejkrutějším represím. V nich se často poukazuje na příklady jakobínů ve francouzské revoluci, Lenin sám na několika místech přímo přirovnává ruské bolševiky k jakobínům.

Dějiny Sovětského svazu ukazují, že zcela právem. Metody masové likvidace celých skupin obyvatelstva pouze na základě třídní nebo ideologické odlišnosti byly uplatněny v takovém rozsahu nejdříve v revoluční Francii 90. let 18. století. V obou revolucích se objevují naprosto stejné druhy surovostí vůči člověku: deportace nevinných lidí do koncentračních lágrů a táborů nucených prací, zatýkání bez jakéhokoliv právního opodstatnění, vynucování „doznání“ k neexistujícím zločinům a vynesení rozsudku pouze na tomto základě, mučení, hromadné popravy, rozdělování rodin, zbavování lidí práce a obživy. Komunistická revoluce v Rusku věrně zkopírovala i tu fázi své francouzské předchůdkyně, o níž dějepisci říkají, že „revoluce začala požírat své vlastní děti“ Tvůrci a zakladatelé jakobínského režimu Danton, Desmoulins, Chaumette a celá řada jiných skončili pod gilotinou ne v důsledku pomsty kontrarevolucionářů a nepřátel jakobínů, ale přivedli je tam jejich vlastní soudruzi spolubojovníci. V jistou chvíli jim začali překážet a nepomohla žádná „revoluční“ přátelství a zásluhy. I hlava Robespierrova, jak známo, se octla nakonec pod sekyrou. Je možno se ironicky ptát, jestli Trockij, když vyzýval k napodobování Velké francouzské revoluce, si byl vědom i této její podoby. Tušil vůbec, že on sám si zachrání holý život emigrací před svými dosud věrnými přáteli a soudruhy? Ani to nebylo nadlouho, Stalinovi agenti ho vypátrali a zavraždili i v jeho mexickém exilu. Zinověv, Kameněv, Bucharin, Radek, Jagoda, Tuchačevskij a mnoho dalších věrných vykonavatelů Leninových i Stalinových čístek se dostali nakonec před popravčí četu jako zrádci, odsouzeni taktéž svými dosavadními druhy, spolubojovníky a spolupracovníky. To se dělo prakticky ve všech komunistických státech, u nás, jak známo, stejným způsobem skončili Slánský, Reicin, Šling, Šváb a další. Také toto je přesnou kopii Velké francouzské revoluce.

Obě dvě revoluce, francouzskou i ruskou bolševickou, nazývali jejich tvůrci „demokratickými“ V Sovětském svazu média neustále opakovala tézi o „socialistické demokracii“, u nás po válce jsme budovali tak zvaně „lidovou demokracii“ Je zřejmé, že něco takového bylo urážkou pravé a skutečné demokracie. Rovněž tak je urážkou tvrdit o Velké francouzské revoluci, že byla „demokratická“ nebo že se dokonce stala „kolébkou“ novověké demokracie. Politický systém, který postavil svoji existenci na masové likvidaci odpůrců a na vykonstruovaných procesech, nelze v žádném případě nazvat „demokratickým“, i kdyby se tak stokrát tituloval.

Důležitým rozlišovacím znaménkem demokracie a totality je to, že totalita nabízí utopickou, tedy nerealizovatelnou vizi dokonalého společenského řádu. To právě předkládali vůdcové Velké francouzské revoluce právě tak jako vůdcové tzv. Velké říjnové socialistické revoluce. Ve jménu těchto utopických vizí je možno potom páchat ta nejhorší zvěřstva. Pravá demokracie je poctivá: žádný ráj na zemi neslibuje. V americké revoluci ani Washington, ani pastor Evans a další nevymýšleli zmatené teorie o „zlatém věku“ jako francouzští osvícenci. Hovořili pouze o svobodné společnosti, z níž sice nezmizí problémy, dané lidskými chybami a špatnostmi, ale člověk se nebude muset bát, že ho stát začne pronásledovat pro jeho politické, náboženské, filozofické či vědecké názory, kvůli národnosti, rase nebo jazyku, že ho policie může donutit k přiznání k neexistujícím zločinům apod. Tak si představovali demokracii i tvůrci polské květnové ústavy z r. 1791 nebo belgické konstituce z r. 1830, tomuto pojetí se blížili i Cadoudal a další vůdcové protijakobínského povstání ve Vendée, kteří, jak ukazují nejnovější historická bádání, vůbec nebyli zapřisáhlými stoupenci absolutistické monarchie, nýbrž přesvědčenými demokraty na katolickém principu.

Velká francouzská revoluce pohrdla duchovními hodnotami křesťanské civilizace a postavila se proti nim. Proto nemohla své vznešené ideály uskutečnit, naopak je v praxi musela popřít, neboť všechny vymoženosti demokracie mají právě tady svůj základ, což si velmi dobře uvědomovali jak protestantští vůdcové americké revoluce, tak i katoličtí tvůrci polské ústavy z r. 1791, která se odvolává na Pannu Marii královnu Polska, rovněž i předáci belgického zápasu za nezávislost z r. 1830. Velká francouzská revoluce proto není a nemůže být prototypem demokracie a s ní spojených takových hodnot, jako jsou svoboda jednotlivce a lidská práva. Naopak je třeba říci, že od ní vede přímá vývojová linie k bolševické totalitě. Nota bene, na francouzskou revoluci navazovaly i jiné liberální demokracie, které se holedbaly svojí svobodou a lidskými právy, v praxi ale si příliš nezadaly s terorem revoluční Francie, jak dokazují příklady Mazziniho revoluce v Římě r. 1848, Callesovy „demokracie“ v Mexiku 20. let minulého století nebo španělské „demokracie“ před povstáním generála Franka r. 1936. Jestli se dnešní moderní demokratické režimy Severní Ameriky a Západní Evropy odvolávají na Velkou francouzskou revoluci, pak je to dvojnásob znepokojující.

Radomír Malý

Jedna z homilií

Je jisté, že je někde počátek lidských dějin – stvoření člověka. Více však vzrušuje konec lidstva na této zemi. Kdy nastane? Kdy přijde Syn člověka ve slávě, aby soudil lidstvo? Nejsou schopny jaderné moci obrátit zelenou planetu v poušť bez lidí? Zvlášť silně a vytvale tvrdí odporná sekta jehovistů, že zná termín konání se konce světa. Když jsem byl na vojně, jeden jehovista tvrdil, že to bude rok 1975. Kvůli svým náboženským projevům trpěl, moje působení vždycky prošlo bez potíží a bez pohovoru u kontrarozvědky. Do příchodu na vojnu jsem o své víře mlčel, a tak ji nepřímou zapíral. Na

vojně jsem však byl plný Ducha svatého, rozhodl jsem se o Bohu svědčit – půjčováním náboženských knih vojákům, posloucháním Rádía Vatikán v kanceláři a neskrýváním se při návštěvách mší v kostelech Brna. A to ještě nevěděli, že skrývám ve své skříňce Eucharistii, kterou mi tehdy svěřil provinciál františkánů P. Aleš Zlámal. Ten mě vybídl ke kněžství, má zásluhu, nikdy jsem toho nelitoval. Ale ještě k těm jehovistům – divím se, že d'ábel je tak rozdělen. Jehovisté jsou sektou d'ábla a komunisté také. Divím se, že mezi nimi vznikl tak velký antagonismus.

Apokalypsa nám říká, že d'ábel bude spoután na tisíc let. To ještě nenastalo. Ani období gotiky, kdy stálo křesťanství na vrcholu, nebylo bez problémů. Křesťanští vládci proti sobě bojovali a svým počínáním roztrhli mystický šat Církve. Nyní je doba, kdy nelze spekulovat o spoutání d'ábla, naopak je puštěn ze řetězu a řadí jako pominutý. Vražedění nenarozených je hlavní triumf d'ábla a kvůli tomu přichází mnoho lidí do pekla. Televize je záludná, kromě hodnotných programů je mnoho braku. Pan Železný ovlivňuje národ víc než politici. Snaží se nám namluvit, že materialistický způsob života je ten pravý. I rozhlasové stanice, ač nenabízí pokušení pro naše oči, hodně ovlivňují. Rádio Blaník se nám snaží namluvit, že s čertem jsou žerty (tím vlastně tvrdí, že d'ábel je pohádková bytost). Rádio Beat jde mohem dál – nabízí nekřesťanskou hodinku a d'ábla přímo podporuje: „Napij se nápoje 66,6 a budeš navěky žít”.

Někteří teologové tvrdí, že před koncem světa se obrátí vyvolený národ. Určité náznaky tady jsou: Londýně je ženský řád Naší Paní Siónské, většinou jsou tam konvertitky ze židovství. Je pravda, že v Británii je z čeho brát, žije tam milion Židů. Navštívil jsem klášter sester a byl jsem vlídně přijat jejich představenou Michaelou Fischerovou. Ta mě povozila autem po památkách Londýna, ale co víc, projevila zájem o mou knihu v angličtině – životopis františkána Jana Barty, vězněného 16 let komunisty. Mimochodem tato kniha byla jediným počinem mého nakladatelství, kterého lituji – narazila na skoro úplný nezájem anglických katolíků – Nový Zéland je jim bližší než centrum Evropy. Konec světa zatím nebude, protože židovský národ Krista dosud nepřijal. V Izraeli je hrstka katolíků většinou arabského původu. Naprostým selháním církve v USA je dokument US biskupské konference, podle něhož nelze Židy evangelizovat, protože prý jejich víra je na stejné úrovni jako katolické učení. Je to důkaz rozpolcenosti Církve v USA, sexuálních skandálů kněží je také nejvíce tam. Na druhé straně takové veličiny jako Pater Paul Marx, OSB – jsem přesvědčen, že si dopisují se světcem. Je to zakladatel největší světové protiinterrupční organizace Human Life International. Jako všichni světci i on se potýká s neporozuměními. Z této organizace byl vyštván. Ale proč chodit daleko? Problémy jsou i u nás. Nechápu, jak může být papežský dokument Dominus Iesus odmítán některými kněžími biskupy. Prý jde o teologii strachu. Prý byl Svatý Otec donucen konzervativními kardinály v Římě. Nevím, co bych mohl svým postojem ztratit, nemusím být zticha. Navíc mám formaci z éry katakombální Církve.

Svatý Padre Pio tvrdil, že lidské dějiny nejsou ještě v polovině. Jeho tvrzení však nemá stejnou závažnost jako evangelium (Lukáš 21). Tam se říká, že je Boží království blízko. Kéž bychom uměli

správně předvídat. Správně usuzujeme, když fíkovník pučí, je blízko léto. Komunisti měli Prognostický ústav (kde působil Miloš Zeman). Ač se velmi spletli – s pádem komunismu nepočítali, je to pro nás signál, že i Církev by měla mít citlivce plné Ducha svatého, kteří by situace správně analyzovali a hodnotili. „Boží království je blízko” kéž bychom si příchod Syna člověka přáli! Přivítali by ho nemocní, trpící, odstrkovaní, hladoví. Není vysoká životní úroveň ošidná? V luxusu vidí mnozí smysl a ideál života. Kéž bychom byli lidmi duchovními a měli srdce otevřené pro Krista!

P. Karel Dachovský

Homilie na sv. Štěpána

Dnes slavíme svátek svatého Štěpána. Vynikal výmluvností ve hlásání Božího slova a praktickou křesťanskou láskou k bližním, a to zvláště trpícím. Nebál se trpět a to je znamení křesťanského povolání – nebál se svědčit pro Krista v prostředí hrubém a nevázaném. Je v tom hluboká symbolika, že hned následující den po slavení narození Ježíše, Církev pamatuje na svého prvního mučedníka. Tak si Církev váží skutku lásky ve svědčení pro Krista. Slovo podložené vlastním utrpením je mnohem účinnější než tak zvané sladké řečičky – ovšem je třeba podotknout, že to není jediné kritérium. Láska a poslušnost Svatému Otci je směrodatná. Církev si váží mučednictví, nelze ale popřít lokální problémy a omyly v lidské rovině. Církev v Čechách a na Moravě si užila dost během éry komunismu, kdy represivní složky utlačovaly kněze i laiky a to různými prostředky – buď hrubými nebo rafinovanějším zastrašováním. Nebylo by dobré, kdyby se udělala tak zvaná tlustá čára za minulostí. Je třeba zejména při personální politice umísťování kněží do farností brát zřetel, kdo se jak choval za éry komunismu. Samozřejmě si nikdo nemůže hrát na Pána Boha, lidský soud je nedostatečný a jenom Boží soud dokáže zhodnotit činy i pohnutky. Víme z Písma, že všechno bude odhaleno a to líp než probíráním se v archivu Ministerstva vnitra. Zdá se mi rovněž, že není dotaženo řešení tak zvané tajné Církve. Mnoho se v této oblasti udělalo hlavně zásluhou Vatikánu. Ale jsou dosud kněží, kteří nesmějí sloužit u oltáře v kostele. Snad by se nemělo ustat v dialogu. Co platilo před 10 lety, může se nyní ukazovat v jiném světle. Kéž bychom měli dost pastýřů, jako byl jiný Štěpán – kardinál Trochta. Ten byl nepohodlný v různých režimech, věřím, že i jeho příklad nevybledne z našich myslí. Zkoumání z hlediska případného blahořešení snadná věc – ale tady máme jistotu, že se Církev nemýlí navzdory různým omylům, selháním a vyloženě hříchům nás lidí, kteří klopýtáme na cestě ke svatosti, často však nemáme dost vůle ochoty vydávat svědectví.

P. Karel Dachovský

Otázky, které nejsou otázkami

Nedávno vyšel v novinách rozhovor s jedním pražským biskupem. Tvrdil, že by mělo být povoleno registrované partnerství homosexuálů, prostituci prý nelze vymýtit, proto by se měly zavést snesitelné podmínky pro prostitutky, celibát kněží by měl být zrušen.

Nechci na nikoho útočit, uvedené názory jsou však dobré k uvážení a jako podnět pro promýšlení. Samo o sobě partnerství homosexuálů není hříšné, pokud nedojde k pohlavnímu styku. Buďme realisty – k odpornému homosexuálnímu styku dochází a soužití může svádět k těmto abnormalitám. Většina poslanců v parlamentu po vášnivých diskusích nepodlehla a homosexuální partnerství na úroveň manželství neschválila. Nevím, proč je biskup právě na druhé straně barikády. Už jsem také slyšel, jak jeden zpovědník řekl, že homosexuální partnerství dvou je lepší než homosexuální promiskuita. Podle učení Církve je homosexuální styk stejným těžkým hříchem ve dvou jako s různými partnery.

Pokud jde o prostituci, mnozí světci k tomu měli správný postoj. Protože mnohé prostitutky dožene k hříchu bída, zřizovali domy pro napravené hříšnice a pomáhali jim přežít. To byl na příklad sv. Alfons nebo mě napadá Frank Duff, zakladatel Legie Mariiny. Nevím, proč by se mělo prostitutkám nadbíhat a ulehčovat jim ne Bohulibou činností. U nás Církev dosud nezavedla domov pro napravené hříšnice, ačkoliv to je jediná cesta vpřed a charitativní činnost stejná jako ostatní. Na co odměňovat hřích luxusem? Nejsou jenom ty u dálnice, ale tato činnost může sypat víc než poctivá práce.

Církev v minulosti po těžkých bojích prosadila celibát kněží. Mnohasetletá zkušenost ukázala na přednosti celibátu. Více času pro farníky, lepší disponibilita k překládání na jiné místo. Ale hlavně duchovní aspekt. Dobrovolná askeze napodobující čistý život Krista a eschatologický aspekt. Jistě kněží mohou podlehnout hříchu, ale buďme realisté, mnoho rozvedených kněží by nedávalo také dobrý příklad. Navíc bývá Církev často pronásledovaná a celibátníci nemusejí brát ohled na vlastní rodinu a jak se ukázalo, snášeli kriminál s klidnější myslí. Také materiální stránka není zanedbatelná. Péče o děti by vedla k odčerpávání církevních peněz, buďme realisty. V podmínkách, kdy je Církev chudá (jako u nás), bychom mohli také vyhlásit bankrot. Prostě peníze by z církevních zdrojů mizely. Domnívám se, že zrušení celibátu by vedlo někde k protěžování některých rodin, které by dodávaly adepty pro kněžství – a to z protekce. Klérus by neměl být mafií. Zrušení celibátu by Církev poškodilo, tudy cesta nevede. Měly by se spíš napřít síly, abychom byli hodnověrní ve svém životě a tak, aby nás chtěli napodobit noví adeпти pro kněžství. Prostě selhávání v kněžské čistotě se někde projeví. Jedině svatost nás může zachránit. Mějme upřeno oko na Ježíše, ten se také neženil.

P. Karel Dachovský

Dáme si od TV Nova vše líbit?

V televizních novinách TV Nova 1. 12. se objevily překroucené informace o zrušení části tzv. církevního zákona Ústavním soudem ČR. Moderátorka už v úvodu urazila ústavní soudce, když tvrdila, že „vyhověli lidovcům“. Pohrdla obecně známým faktem, že stížnost k Ústavnímu soudu nepodali „lidovci“, ale skupina 21 senátorů z různých politických stran. Měla by vědět, že nezávislá soudní instituce se neřídí politickou objednávkou, ale Ústavou ČR. To, že soud zdůraznil, že zrušená část zákona byla v rozporu s Listinou základních lidských práv a svobod, „objektivní“ moderátorka ovšem ignorovala.

TV Nova nepravdy a urážky nezacílila jen na ústavní soudce. Dezinformace vyzněly netolerantně a nepřátelsky především vůči humanitárnímu působení církví. Ze zpravodajství si divák měl hlavně zapamatovat, že prostředky, které si církve svou činností vydělají, použijí třeba k investování do výroby chemických masek, nebo je snad probendí v kartách. Samozřejmě, že se k tomu hodily výpady staronových štváčů proti křesťanům. To bohužel svědčí jak o úmyslech, tak o etické úrovni tohoto média.

TV Nova také nepravdivě uvedla, že církevní instituce se stávají „podnikatelskými firmami“, ačkoliv je známo, že se jedná o instituce charitativní, sociální a zdravotní. Podle této televize právo církví na zakládání církevních institucí je zřejmě něco zbrusu nového, co minulých 10 let neplatilo. Vrcholem všeho byla lež, že církve a náboženské společnosti jsou osvobozeny od daní.

Na to, čemu kanál TV Nova slouží, jsme si naneštěstí už zvykli. Hanobení ústavních orgánů a církví, které reprezentují třetinu občanů České republiky, by ale nemělo zůstat bez povšimnutí. Bude záležet jen na nás, zda si opravdu necháme všechno líbit.

Jiří Karas, poslanec

Nedostatečné přírodovědné vzdělání kněží a katechetů – jedna z příčin zpochybňování Písma Svatého.

V jednom z loňských čísel Katolického týdeníku se autor článku „Spor o Darwina“ vyjádřil s pochybností o slovech, která při stvoření Světa řekl Hospodin (viz Genesis) „Budiž světlo!“.

Jeho pochybnost spočívala v tom, že řekl, já nevím, jak mohlo být světlo, když ještě nebylo Slunce (a hvězdy)! Zde vidím zásadní nedostatek přírodovědného vzdělání kněží a katechetů, neboť pro mne jako přírodovědce je to jasné. Částice, které se po těchto Božích slovech začaly z daného místa šířit do zatím prázdného prostoru, se jednak o sebe třely, tím zahřívaly, začaly se spojovat v částice větší, pak případně zase štěpit a dále spojovat s jinými hmotnými částicemi, při čemž docházelo k mohutnému uvolňování energie, které se projevovalo a dosud projevuje (nejde o ukončený proces!) zářením, mimo jiné i světelným. Tedy SVĚTLO zde BYLO ještě PŘED VZNIKEM HVĚZD a našeho SLUNCE, které je vlastně také hvězdou!

Ke svým šedesátým narozeninám jsem dostal knížku „Nejtěžší stránky Bible“, napsanou Zenonem Ziółkowským. Už ze zájmu jsem se podíval především na kapitolu „Svět stvořený v šesti dnech“. Bereme-li v úvahu, že řada věcí je napsána tak, jak ji inspirovaní lidé tehdy chápali, a také i s různou úrovní popisu těchto věcí, podle toho, ke kterým vrstvám lidí autoři mluví, můžeme do určité míry hovořit i o alegorickém podání. Alegorie to je jen částečná; její nesprávná interpretace je daná právě neznalostí a nevírou v pravost a pravdivost Písma! Věříme-li, že Písmo je dílem, inspirovaným Duchem svatým, pak si musíme uvědomit, že slova v něm řečená jsou nejen obrazná, ale konkrétně vyjadřující, při čemž my tuto konkrétnost často nechápeme. A do tohoto nepochopení patří i otázka stvoření Světa v šesti dnech.

Nikdy jsem o tom zvláště nepřemýšlel; jako chlapec jsem to bral doslovně, když jsem během studi víru ztrácel, už jsem pojem „šesti dnů“ bral opravdu jen jako určitou srovnávací časovou osu, ke které jsem přidával dobu, vyjádřenou v miliardách pozemských let. Vrátil jsem se k tomu až v dobách pozdějších, tak, jak jsem se vrátil k víře, tentokrát víře uvědomělé. Proto, když jsem v rámci katechetického kurzu, slyšel, že Bible není přírodovědná učebnice, že jsou to jen myšlenkové obrazy pro porozumění Božím slovům, musel jsem se ozvat. Ani pan Ziolkowski v tomto bodě nic nevysvětluje, spíše zamlžuje a to mi vadí.

Při tom vysvětlení není tak složité. Alegorie Písma spočívá v přirovnání pozemského dne dnu Božímu, představujícímu vlastně „vesmírný den“ Jestliže víme, že jeden pozemský den se rovná neboli představuje, otočení zeměkoule o 360 stupňů kolem její osy, kterému přičítáme dobu 24 hodin, pak jeden Boží den, nebo vesmírný, chcete-li, se rovná otočení Vesmíru kolem jeho osy o 360 stupňů a tomu, podle astronomických údajů a dalších dat, se doba tohoto otočení postupně prodlužuje.

S ohledem na odhadované stáří Vesmíru, cca 12-15 miliard let, i stáří Slunce a Země, můžeme říci, že v současnosti prožíváme asi tak druhou hodinu, nebo konec první hodiny sedmého dne, tedy toho dne, kdy Bůh odpočívá.

Pokud si uvědomíme relativitu času, jak to Bůh měl těm lidem jinak říci, aby to pochopili? Musel jim to podat v mírách jim srozumitelných a tím bylo srovnání s dnem pozemským. Kdežto naše dnešní poznatky by Bohu daly za pravdu, právě proto, že Bůh stvořil člověka k obrazu svému a tím mu dal možnost stále postupně odhalovat jednotlivá tajemství stvoření. Protože když něco nevíte, pak náhlé prozření vám vyvolá šok, který může vést až ke smrti, a to Bůh nechtěl. Proto také dal zákaz Adamovi Evě, aby jedli ovoce ze stromu poznání; nebyli na to připraveni a nevím, jestli jsme na to my už dnes dostatečně připraveni!?

A tomuto přestoupení, když si uvědomíme, že jím mohli Jeho stvořitelské dílo rozvrátit, odpovídala také výše trestu.

Proto se chci přimluvit za rozšíření studia seminaristů i katechetů o základy přírodních věd a dalších vědních oborů: matematiky, fyziky, chemie, astronomie, i logiky a dalších, aby mladí kněží, katecheté i věřící obecně nechovali v srdci zbytečné pochybnosti.

RNDr. Petr Benda

Islámský extremismus? Islám sám o sobě je extremistický dost!

Na internetu si můžete najít stránky islámského hnutí Laskar Jihad (Laskar Džihád), které bylo napojeno na Osamu bin Ladena. Působí v Indonésii a jeho adresa je zde: www.LaskarJihad.or.id. Zajímavé jsou odkazy na obrazovou část internetové relace. Jedná se například o mapu ostrova Ambon, na níž je zobrazen postup násilné islamizace křesťanských oblastí. Fotogalerie zase zobrazuje hořící křesťanské budovy a vypálený křesťanský kostel. Laskar Jihad se netají na své internetové stránce tím, že chce vymýtit křesťanství z této oblasti. Je pozoruhodné, jak se islámští fanatici zcela otevřeně

projevují se svými názory na internetu. Tato prezentace jistě stojí za návštěvu a snad poučí všechny humanisty, kteří hovoří o mírumilovnosti islámu.

Po 11. září 2001 jsme byli svědky, jak někteří výtržníci napadají v Evropě a USA muslimy. Tyto útoky je potřeba odsoudit, neboť každého muslima musíme posuzovat jen podle jeho skutků, nikoliv podle toho, že je muslim. To by jinak znamenalo nastolit princip kolektivní viny. Existují muslimové, kteří každý pátek navštěvují mešitu a jinak žijí svým normálním všedním životem a jsou muslimové ochotni následovat svého Proroka až do krajnosti, tedy fundamentalisté.

Před islámem jako takovým je však potřeba varovat, neboť je plný krve a násilí. Islám přitom není jenom záležitostí svých tradičních území, ale i Evropy a Ameriky. Postupuje i západní a střední Evropou pomalu, celkem nepozorovaně k sobě připoutává tápající lidi toužící po něčem novém, zajímavém, orientálním a hlavně, dokáže se ukrývat za mírumilovnými slovy. Je zajímavé, jaký mají islámští chudovní odlišný výklad Koránu. V některých zemích Afriky a Asie radikální (viz např. zmíněná internetová relace Laskar Jihad), v Evropě naopak, aby nepobuřovali veřejnost, výklad mírumilovný. Tento výklad zazněl např. i v České republice po 11. září 2001, kdy čeští muslimové odsuzovali útoky na USA, přičemž použili slova Mohammeda o tom, že kdo zabije jednoho člověka jakoby zabil celý svět a kdo jednoho člověka zachrání, jakoby zachránil celý svět. Tím se veřejně vytvářel klamný dojem, že islám je mírumilovný. Pravda je ovšem zcela jiná. Islám je už od svého vzniku zcela násilný, krvelačný a rozpínavý. Liberálové neustále poučovali veřejnost, že samotné slovo Islám znamená pokoj. Tato definice je ovšem velikým klamem, neboť o výkladu slova Islám se v historii vedly spory. Islám ve skutečnosti neznámá pokoj, jak nám chtěli vnutit humanisté, ale poslušnost.

Média stále hovoří o islámu a o radikálním islámu (fundamentalismu), což vytváří dojem, že islám je vlastně jakoby rozdělen na učení „hodné“ a „násilné“, přitom prý učení násilné vzniká vlivem špatné interpretace Koránu. Islám je však sám o sobě bez všech přívlastků dost radikální. Podle Koránu musí být každý člověk přiveden k islámu a ti co islám nevyznávají jsou bezcenní tvorové: „Nejhoršími tvory před Bohem (Alláhem) jsou ti, kdo byli zatvrzele nevěřící a stále ještě nevěří“ (súra 8,57), tzn. všichni nemuslimové. Vždyť i iránský vůdce ajatolláh Chomejní jasně prohlásil: „Nejčistší radost v islámu je zabíjet a být zabit pro Alláha.“ Korán hovoří přesně: „Zabíjejte modloslužebníky, kdekoli je najdete, zajímejte je, obléhejte je a chystejte proti nim všemožné nástrahy!“ (súra 9,5). „Bojuj s těmi, kteří nevěří i kdyby to byli lidé Knihy (křesťané a Židé), dokud ochotně nezaplatí poplatek jizra a uznají tak svou podřízenost“ (súra 9,29). „Toto bude údělem těch, kteří bojují proti Alláhovi a jeho hlasateli: Zabiješ je nebo je necháš trpět mučení na kříži. Případně jim usekneš ruce a nohy. Budou vyhnáni ze země“ (súra 5,37). „Neochabujte a nevybízejte k míru, když máte převahu“ (súra 47,37). V Koránu, této útlé knize, je přitom uvedeno více než 100 veršů navádějících k užití násilí při rozšiřování islámu.

Vždyť co vede teroristické organizace, příslušníky Talibanu a palestinské sebevrahy k jejich činům? Co způsobuje jejich terorismus? Proč jsou tak krutí a krvelační? Je to tím, že jejich režim je totalitní,

teroristický, že to je skupina zločinců? Nikoliv. Jejich krutost a útočnost spočívá v islámu. Všichni příslušníci a přívrženci islámských teroristických organizací a příslušníci Talibanu jsou totiž těmi pravými, skutečnými učedníky Mohammeda. Smrt v boji za víru, ve Svaté válce, je jejich vykoupením. Podle jejich učení totiž půjdou do Nebe, kde budou prožívat věčné slasti. Proto tolik sebevražedných útočníků v Izraeli. Život v židovském státě je pro pravého muslima, a těmi teroristé jsou, skutečným ponížením. Naopak smrt v boji je pro ně čestná, neboť je čeká věčná a lidskými slovy nepopsatelná slast v Nebi. Vždyť Mohammed slíbil všem kdo padnou v boji, ve Svaté válce, Nebe.

Toto by si měli uvědomit všichni tzv. humanisté hájící islám. Měli by si uvědomit i to, že všude, kde vládne islám, jsou tvrdě potlačována lidská práva a náboženská svoboda. Je zajímavé, že v Evropě a západním světě není jediný stát, který je nesvobodný, kdežto téměř všechny islámské státy potlačují svobodu svědomí, nebo jsou vysloveně totalitní. Nejsou to tedy katolíci, ani protestanti, ani pravoslavní, ani baptisté kdo utlačuje, ale je to islám, který utlačuje druhé. Islám příliš nestrpí na svém území jiné náboženství, a pokud tam jiné náboženství existuje, je zpravidla diskriminováno a systematickým nátlakem přiváděno k islámu. To, že islám prozatím veřejně nezaútočil na západní kulturu a že afghánská opozice se spojila s Američany v boji proti Talibanu, je také způsobeno Koránem a nikoliv dobrou vůlí islámu k provedení kompromisu. Korán totiž zásadně hovoří, že pokud muslim nemůže pro velkou přesilu nepřítele tohoto nepřítele zničit, lze s ním uzavřít příměří, ale jakmile muslim získá převahu nad nepřítelem, může smlouvu porušit a nepřítele zničit. V islámu smlouva s nemuslimem prostě neplatí.

Islám se velmi rychle šíří také Evropou a bude zde brzo druhou největší náboženskou skupinou, neboť má, podle zprávy agentury IDEA z 22. srpna 2001 (tedy ještě před teroristickými útoky na USA, a právě to je zajímavé), v Evropě roční nárůst o 6,5 %. V Evropě, tedy na bývalém křesťanském kontinentě, žije v současnosti více než 51,8 milionů muslimů. Pokud bude tento nárůst pokračovat, bude islám v roce 2014 po katolické církvi druhou největší náboženskou skupinou v Evropě. Ostatní křesťanské církve se přitom stanou menšinou nebo totální menšinou. V Rusku, včetně Sibíře a Čečenska je nyní 25 milionů muslimů, což je více než v ostatních evropských zemích. Rusko je následováno evropským územím Turecka (5,7 milionů), Francie (5 milionů) a Německem (3,5 milionů). Muslimové jsou náboženskou většinou v Turecku, Albánii a Bosně. V některých zemích již islám předstihl protestantismus coby druhou největší náboženskou skupinu za katolicismem. K těmto zemím patří Belgie, Francie, Itálie a Španělsko. V Rakousku je počet protestantů a muslimů zhruba vyrovnán. Ze 750 milionů Evropanů je 269 milionů katolíků, 171 milionů pravoslavných, 79 milionů protestantů a 28 milionů anglikánů.

Šířením islámu v Evropě se opatrně vytváří podhoubí k budoucím muslimským enklávám v Evropě, tzn. páté koloně. Zatímco v Evropě není v rozšiřování islámu podle Deklarace lidských práv v rámci svobody vyznání nijak bráněno, je ve všech islámských zemích ztíženo nebo úplně znemožněno misionářské úsilí křesťanů. Křesťané jsou perzekuováni a teror proti nim dostoupil vrcholu po zahájení

odvetných útoků Spojenců proti Talibanu. Zastřelení 16 křesťanů v kostele v Pákistánu minulý rok 28. října, kdy útočníci křičeli: „Allah-u-Akbar, Hřbitov křesťanů – Pákistán a Afghánistán! Tohle je jenom začátek!”, není jediný případ. Zabíjení křesťanů je denní realitou. Nikde jsem však neviděl, že by se nějaký veřejný sdělovací prostředek tomuto tématu věnoval a incidenty popisoval. Například zprávy o civilních obětech leteckých útoků Američanů v Afganistánu vysílala media každý den, žádná se však nezminila o utrpení křesťanů v islámských zemích, kteří se stali cílem pomsty místních muslimů za útoky Spojenců proti Talibanu. Vůbec nikdo také neuveřejnil informace o Džihádu na Moluckých ostrovech v Tichomoří, kde už islámští bojovníci zabili více než 10 000 lidí (dalších 300 000 muselo uprchnout ze svých domovů).

Po 11. září 2001 jsme si mohli také povšimnout, kolik se najednou vyskytlo v mediích znalců islámu a jak byl islám prezentován veřejnosti jako náboženství míru. K tolerantnímu přístupu k islámu se od počátku kladně stavěl např. i internetový deník Britské listy. Právě tady jsem uveřejnil na sklonku minulého roku několik svých textů, v nichž jsem reagoval na zde uveřejňované zkreslené informace a nepřekvapí, že články nesly komentáře redakce, které se snažily vše negovat.

Musím se přiznat, že jsem se o radikální islám a jeho vliv ve světě zajímal daleko dříve než je ono přelomové datum 11. září 2001. Nejvíce mě proto mrzí, jak byl před 11. zářím každý slušný člověk, poukazující na nebezpečí islámu, napadán a označován za extremistu a intolerantního jedince. Toto ale žel pokračovalo i po útocích na USA. Přitom každý člověk varující před nebezpečím islámu je velice cenný, neboť tak doplňuje mnohdy zkreslené informace v mediích a ukazuje svým spoluobčanům druhou stranu mince celého problému. Varovat je totiž potřeba včas. Už jen to, že za tento článek bych byl v celém islámském světě ukamenován, stojí za popřemýšlení.

Co tedy dělat? Jak se bránit? Určitě ne tím, že budeme v Evropě zaměřeni proti muslimům, to bychom nebyli o nic lepší než někteří fanatici v Afghánistánu, Pákistánu, Indonésii, Turecku, Saudské Arábii, Egyptě, Tunisku, Alžíru, Súdánu, Nigérii, Kosovu a dalších zemích. Zde je potřeba přestat neustále omílat ony humanistické nesmysly o mírumilovnosti islámu a dívat se na islám tak, jaký ve skutečnosti je.

Miloslav Sviták

Dopis

Vydavatelství Řád

Pan P. Ing. Karel Dachovský

Sarajevská 13

120 00 Praha 2

Ve Zlíně 13. května 2002

Vážení přátelé,

chtěla bych Vás seznámit s novým programem pro sexuální výchovu dětí a mládeže „Hrou proti

AIDS”

Protože pracuji na Centru pro rodinu ve Zlíně a naše Centrum provádí přednáškovou činnost pro mládež, pro snoubence i pro rodiče, pravidelně se zúčastňuji setkání všech, kdo se zabývají v našem okrese prevencí proti sociálně-patologickým jevům. Tak jsme také byli pozváni, abychom se zapojili do nového programu „Hrou proti AIDS”

V pondělí 29.4. jsem se zúčastnila školení pro moderátory tohoto programu. Musím říct, že jsem tam šla s tím, že možná bude pro mě nepříjemné na tomto programu se podílet, ale chtěla jsem se přesvědčit osobně a případně potom informovat všechny, kdo budou chtít naslouchat.

Stručný popis programu: Účastníci se rozdělí na 5 skupin po cca 10-15 lidech, skupiny se střídají po 15 minutách u jednotlivých stanovišť, která jsou připravena např. v tělocvičně. Stanoviště:

1. Cesty přenosu HIV: na panelu jsou obrázky, na terčících pod nimi se nastavují barvy podle rizika znázorněné situace.
2. Zábrana nechtěného těhotenství, pohlavně přenosných nemocí a HIV: na panelu je kresba objímající se nahé dvojice v červeném srdci; k dispozici je sada různých antikoncepčních prostředků a dalších pomůcek, které se na tabuli připevňují spolu s nápisy ”(ne)chrání před otěhotněním”, ”(ne)chrání před HIV”, ”(ne)chrání před STD”, tj. ostatními pohlavními přenosnými nemocemi.
3. Láska, sexualita a ochrana před HIV (kostka štěstí): účastníci házou kostkou; podle barvy, která padne, si vybírají otázku z pěti barevných skupin. Otázky se týkají přenosu HIV/AIDS, partnerských vztahů nebo postojů ve vztazích (rozuměj sexuálních vztahů a postojů k ”bezpečnému” sexu), důkladně je nacvičena především manipulace s kondomem.
4. Sexualita řečí těla (pantomima): účastníci si losují kartičky a ve dvojicích beze slov předvádějí situace na nich uvedené. Pokud ostatní uhodnou, připevní se na panel dílek skládačky – po splnění všech 16 úkolů se z dílků složí fotografie milenecké dvojice.
5. Život s HIV/AIDS: na panelu je znázorněna postava dívky (nebo chlapce), do jejich okolí se umísťuje 10 obrázků, které představují různá témata vztahující se k životu osob s HIV/AIDS (zaměstnání, rodina, sport, přátelé, léčení, vojna ...)

Program je určen pro děti a mládež od 7. tříd ZŠ po středoškoláky, z Ministerstva zdravotnictví ČR byl podpořen částkou 250 000,- Kč. Je opravdu výborně zpracovaný, co se týká pomůcek, vybavení apod. K obsahu jsem ovšem měla velmi vážné výhrady, které jsem na místě prezentovala, ale byly všechny naprosto ”smeteny ze stolu” jako neopodstatněné. Například:

vůbec se nemluví o výběru partnera, o nějakém zrání vztahu, o přípravě manželství;
při doporučování kondomu jako prostředku pro zabránění nechtěnému těhotenství a pohlavně přenosným nemocem není ani slovem zmíněna jeho spolehlivost – vůbec to, že není stoprocentní. Pokud je metodická spolehlivost kondomu proti těhotenství 86-90 % (a spolehlivost jeho skutečného použití samozřejmě ještě mnohem nižší, zvláště u

začátečníků) a jeho bezpečnost jako ochrana proti HIV a dalším pohlavně přenosným nemocem nedosahuje ani 70 % (podle studie USA s páry, kde jeden z partnerů byl nakažený a druhý zdravý; obdobná "oxfordská studie" dokonce udává 47 %), mám za to, že zamlčení těchto skutečností je trestuhodná nezodpovědnost ze strany tvůrců programu; úcta k novému životu naprosto chybí, těhotenství je zmíněno jenom ve slovním spojení "ochrana proti nechtěnému těhotenství" a při přenosu viru HIV z matky na plod během těhotenství a kojení;

pantomimické ztvárňování různých pojmů na jednom ze stanovišť (např. *být homosexuální/ lesbická, "cucflek", mazlit se, francouzské líbání* nebo *bezpečnější sex (chráněný)*) vede podle mne jenom k tomu, aby se odbouraly přirozené zábrany a děti se nasměrovaly tam, kam nemají;

děti se seznámí s různými věcmi, které jsou pro ně předčasné a z velké části úplně zbytečné, místy nechutné (mezi ochrannými prostředky nechybí např. rouška na orální sex nebo kondomy ve tvaru králíků, probírá se anální sex, cvičí se zacházení s kondomem, nafukování, natahování), a přitom nepadne ani náznak informace o tom, že skutečně bezpečný sex není "sex s kondomem", ale sex v manželství.

Školitelé se proti všem výhradám hájili tím, že tento program je čistě zdravotnický a oni že nemají nic proti tomu, aby byl doplněn další přednáškou o vztazích od jiných organizací (je ovšem otázkou, jestli tyto školy budou chtít nějaké další programy, když už si udělaly "čárku za splnění" sexuální výchovy).

Jenže i když pominu to, že každý člověk je celistvá jednota těla, psychiky a duše a že postoj k sexualitě a sexuální chování zásadním způsobem ovlivňuje vztahy a celý život, tahle "osvěta" má několik velice vážných trhlin i z hlediska čistě zdravotního:

při diskuzi "mimo program" paní doktorka řekla, že mladí lidé tělesně dozrávají k sexuálnímu životu asi v 18 letech a dříve tedy není vhodný – tato informace se však neobjeví ani v manuálu, ani nikde jinde v programu (a neobjeví se dokonce ani informace o tom, že před dovršením 15. roku věku je sexuální styk protizákonný); určitě je povinností každého, kdo propaguje jakýkoli prostředek ochrany proti čemukoli, aby se zmínil o spolehlivosti tohoto prostředku – v programu je však jako rizikový uváděn pouze "nechráněný" sex, ani slovo o možném selhání kondomu, ani slovo o možnosti nákazy, ani slovo o případném těhotenství ...

opakovaný důraz na neustálé nošení kondomu u sebe (jak v případě chlapců, tak děvčat) s tím, že prostě může nastat situace ... jednoznačně vybízí k pohlavní promiskuitě se všemi jejími riziky;

u dětí prošlých touto "osvětou" je velké nebezpečí, že se z nich stane to, čemu údajně chce osvěta zabránit, tedy riziková skupina (a zkušenosti ze zahraničí skutečně mluví o tom, že v oblastech, kde podobné programy byly realizovány, rapidně stoupá počet těhotenství

u mladistvých dívek a samozřejmě potratů, stoupá počet nakažení pohlavními nemocemi včetně HIV/AIDS, stoupá počet mladých lidí závislých na alkoholu a drogách, stoupá počet sebevražd mladistvých apod.).

Těch výhrad bych měla samozřejmě ještě daleko víc, ale raději Vám posílám kopii manuálu – ať mluví sám za sebe.

”Pilotní myšlenka” tohoto programu se dá zkrátka shrnout takto: **Žijte spolu sexuálně bez omezení. Kdybyste nevěděli, jak začít, my vám poradíme. Vaší jedinou povinností je opatřit si kondom a nosit ho stále u sebe!**

Protože přednášíme s manželem už 8 let a máme na kontě hodně přednášek (jen pro mládež více než 90 přednášek, pro snoubence a dospělé přes stovku), musím se zmínit také o něčem, co není snadné pojmenovat:

Když přijdeme do třídy a je řečeno téma přednášky, reakce je (občas) trochu ”divoká”- ti hlučnější se neskryvaně těší, padne nějaký vtípek, ostatní čekají. Postupně, jak se dozvídají, že sexualita je velký a krásný dar, který patří jenom tomu, s kým jsme napořád spojili svůj život, začínají o celé věci uvažovat trochu jinak, než jsou zvyklí.

Začínají vidět novým pohledem vzácnost manželství, založeného na oboustranné důvěře, drahocennost nového života. Při povídání o potratu bývá někdy ticho, že by bylo doslova slyšet spadnout špendlík. A i když někteří z těch mladých mají už jiný názor, přece z velké většiny dokážou uznat a respektovat cenu vztahů založených na opravdové nesobecké lásce, která dokáže i čekat a obětovat se.

Někdy je úplně vidět, jak některým z těch dětí (které možná jen tušily, že láska je něco většího, než co se říká kolem nich) docela stouplo sebevědomí, jak jsou povzbuzené ve svém postoji, který doposud vypadal jako ”nenormální”. A těchto dětí není zase tak málo, jak se různí ”osvětáři” snaží namluvit! Po našich zkušenostech bych řekla, že spíše jsou v menšině ti hlučnější, kteří se chlubí svými (ať už skutečnými nebo předstíranými) sexuálními zkušenostmi: oni jsou víc slyšet, ale těch čistých dětí je opravdu víc a potřebují jen povzbuzení a dobré vedení, aby je okolí ”nepřeválcovalo”.

Naneštěstí je tu zrovna výše zmíněný program, který se o to ”převálcování” snaží.

Protože mezi ”budoucími moderátory” při školení byli i středoškoláci, kteří by se měli jako peer – aktivisté podílet na přednášení tohoto programu na školách, mohla jsem sledovat reakce mladých i dospělých. Skoro bych řekla, že to bylo rozložené zhruba stejně: na jedné straně nadšení pro tento program, s postupujícím časem čím dál hlučnější a obhroublejší dvojsmyslné řeči, na druhé straně zaraženost, otřesené mlčení a snaha vyhnout se nutnosti nějak se projevovat. Teoreticky asi existuje možnost neodpovědět na otázku, ale tím by se dítě ztrapnilo (a nejen dítě- bylo mezi námi dost takových ve všech věkových kategoriích). A jak se dá vlastně odpovědět na otázku typu např.:

Dovedeš si představit, že si se svým přítelem/přítečkyní promluvíš o AIDS, než se spolu poprvé

pomilujete?

Co bys odpověděl/a, když Tvůj přítel/Tvoje přítelkyně říká, že s kondomem to nepotěší?

Co si počneš, když se Tvůj přítel/Tvoje přítelkyně "ze zásady" nechce chránit?

Otázka pro chlapce: Co o tom soudíte, když děvčata mají u sebe kondom? (a naopak)

Představ si, že bys jednoho dne přenocoval/a u svého přítele/své přítelkyně. Není ale ještě jasné, jestli se spolu vůbec pomilujete. Jak by ses na to připravil/a?

Výsledkem projití tímto programem je jedna skupina, která vyběhne jako "utržená ze řetězu", celá zdivočelá, vypadající, že se vrhne na první "sexuální objekt", který potká, a skupina druhá, která vyjde otřesená, znechucená, cítí se pošpiněná a zdá se jí, že celý život je odporný (to zdaleka nejsou jen moje pocity a pozorování!).

Protože jsem cítila, že se nemohu s dobrým svědomím podílet na tomto programu, odhlásila jsem se ze druhé části školení. Nicméně program od 30. 4. probíhá na Zlínsku; předběžně se přihlásilo 11 škol, které by měly být instruovány během května a června.

Moc bych si přála informovat všechny rodiče, aby věděli, čemu mohou být jejich děti vystaveny. Prosím Vás tedy o zveřejnění mého dopisu, případně ukázek z programu podle Vašeho uvážení.

Vážím si Vašeho časopisu a děkuji Vám za to, že se nebojíte zveřejňovat v něm i nepříjemné pravdy.

Se srdečným pozdravem

Andrea Šimečková

Centrum pro rodinu

Divadelní 6, 760 01 Zlín

Poutník, jenž kráčí po Božích stezkách

„Sejde z očí, sejde z mysli!“ říká české přísloví. To však nelze říci o univerzitním profesorovi dr. Josefu Kalvodovi. Na Kolumbijské univerzitě přednášel historii a politické vědy. Byl zároveň posledním předsedou exilového „Křesťanského demokratického hnutí“

Jako poutník, jenž kráčí po Božích stezkách, aby našel vlast nebeskou, tak by se dala označit Kalvodova cesta za celé jeho dlouhé a plodné pracovní období v USA. Ve svých pracích šel za pravdou a spravedlností jako katolík do morku kostí, a ukázal, co byl "třetí odboj" v exilu, kdo v něm zač-zda nasazený agent STB, nebo opravdový bojovník za pravdu. Z jeho prací vyšly u nás: Z bojů o zítřek (I, II, III) a Geneze Československa. Vždy mu šlo o pravdu v celém rozsahu, i pokud jde o dějiny Československa od r. 1918.

Po půl století temna, skutečného, ne toho vylhaného Jiráskem, osvětlil mnohá černá místa v naší historii až šokujícím způsobem doložených argumentací. Škoda jen, že nemohl po pádu železné opony přednášet na UK v Praze, ke škodě českého národa. Nezpronevěřil se poslání „Hlasatele pravdy“

Měl to štěstí, že se mu podařilo v r. 1949 uprchnout z vězení, přes západní hranici ho převedl praprotmek Jana Sladkého Koziny, aby nakonec se dostal do Norska a odtud, po vydělání peněz na cestu jako dřevorubec, do USA.

Dostalo se mi té cti, že jsem mohl navázat písemný styk s tímto velikánem českého národního exilu po pádu železné opony, když jsem začal zveřejňovat v Nedělním Hlasateli historicky orientované články z naší nedávné minulosti.

Dne 9. března 2003 si připomeneme jeho odchodu z našich řad k Pánu na věčnost před čtyřmi roky.

Jaroslav Lhotka

Svatí pro každý den

Dnešní doba přináší vzestup kriminality a úpadek svatosti u nás a to díky materialistickému pojetí života jako důsledek ateizace společnosti. Svatí, mezi námi žijící, ale otevírají dveře všem. Svatým se stává každý, kdo následuje Krista v denním životě v duchu dnešní doby: nemluví s lidmi příliš o Bohu tak, aby se stal vnuceným společníkem, ale ví, proč tak koná, neboť věří v Boha, kterého staví na první místo ve svém životě. Dnešní svatý má být klid'as, neboť věří, že nadevším nadevším stojí Bůh jako nejvyšší autorita. ON stvořil člověka k obrazu svému, z lásky. Když mluví, tak k věci, žádné vytáčky, neklábosí, a neplácá nesmysly. Nikdy není hulvát v jednání, nežárí na druhé a nevytahuje se. Také se nehádá a řekne své mínění tak, aby se nevnucoval druhému, neboť ví, že upovídánost je znakem slabomyslnosti. Svatým se stává také tím, že po nezdaru a klopýtnutí vstane a pokračuje v započaté cestě s novým úsilím jako optimista. Snaží se ze sebe vytvořit lepší typ člověka, nežli je jím dnes. Kříž je pro něho vším, nejenom bolestí a utrpením, ale také láskou. Dnes se světu nedostává láska, protože je nedostatek svatých pro každý den.

V kříži se rodí bolesti, ale také úspěchy. Období bolesti potřebuje svůj čas "zrání", aby se proměnila v čas růstu víry a naděje, ale také lásky. V kříži se rodí také opravdoví přátelé (viz např. koncentrační tábory za totality). Pravým vyznamenáním svatého jsou etapy jeho křížové cesty. Prožívají je všichni, kdo procházejí svými Getsemanskými zahradami, kdo v bolesti nalézají smysl víry, nebo ji po krizi znovu nacházejí. Taková víra je očištěna a je ryzejší, přerůstá v schopnost porozumět trpícím. Touha pomoci nějakým způsobem trpícímu činí z něho milosrdného Samaritána. Tak u člověka roste mravní profil a člověk proniká do Božích plánů, veden vnitřní moudrostí a osvěcen Duchem Svatým. Proto je třeba naučit se lidi milovat, i své nepřátele, neboť nebe je třeba začít žít už dnes na zemi.

Potřebujeme svaté v denním životě, abychom se setkávali s pravdou, ne se lží. Pak také budeme znát pravdu, jak se skutečně budeme mít v „nové“ Evropě. Bez přítomnosti Kristovy je to jen fata morgana, přelud, vypravování báchorek. Kde je nedostatek svatých pro každý den, tam vítězí zlo. Současná společnost žije pozemskými hodnotami, nebo je pokrytecká, a to je špatné. Světská sláva-polní tráva! Dnešní farizeové by se rádi těšili všeobecné úctě. Jelikož dnešní doba miluje nevázanost než kázeň a Řád, chtějí raději splynout s tímto znemravněným světem. Myslí si přitom, že se takto zavděčí, všude na prvních místech zviditelnění, aby si pro sebe získali lepší postavení. Hospodinovo Slovo dovolují si vykládat po svém, aby vyhověli své letoře. Přitom chtějí platit za poslední autoritu. A proto zavrhnou varovný hlas proroků a leckdy "házejí perly sviním"

Rozlišovacím znamením dobrého Pastýře je pokora a láska. Věřící má vyhledávat především pokorné služebníky Evangelia, jež nevynášejí sebe, ale Boží Slovo a nezkráceně. Pokušení domýšlivosti pokrytectví člověk nepropadne, když denně zpytuje své svědomí. Aby nepropadl beznaději Pán slíbil, že své věrné stádo nikdy neopustí, a určitě se o něho postará, až přijde pravý čas. Proto plýtvat úsilím, modlitbami, posty, které nejsou učiněny ve znamení pokory je jen samolibým kadidlem.

Stojíme na sklonku epochy "osvíceného rozumu", jak nám ho přinesla velká francouzská revoluce a další revoluce po ní následující, i s tou bolševickou VŘSR, kde duše života se vytratila a zbylo jen to materialistické, přízemní, pudové. Někde i z hlásání Božího slova se ztratila zář pravdy, protože v centru klanění nestojí živý Pán, nýbrž malé "ego". Potřebujeme kněží, kteří hlásají Boží Slovo jako plamen a stojí při Něm jako rovná svíce, žádají "vyhýbkáři", mají odpor k lhostejnosti a nedbalosti, stejně jako ke konformismu a taktizování. Kněz je knězem jen, když předává dar víry dál a probouzí víru, naději a lásku jako svědectví světců.

Svatí nám pro každý den poskytují rozhled na neohraničenou krásu katolické pravdy. Z této výšiny je jasně vidět, k jaké kráse víry a života nás stvořil Bůh. Nikdy nezavrhujeme svědectví světců, protože probouzí silně víru, naději a lásku. Nesmíme se polekat temna jedné epochy a rezignovat. Je třeba dát svému životu jasný směr. A to je údělem svatých pro každý den.

4. 11. 2002 (svátek sv. Karla Boromejského).

Jaroslav Lhotka

Eduard Brynych

Není tomu tak dávno, co prošlo prakticky bez povšimnutí výročí 150 let od narození jedné z našich největších církevních osobností, vlasteneckého královéhradeckého biskupa Eduarda Jana Nep. Brynychy. Nyní je tomu sto let od jeho úmrtí v r. 1902.

Vzpomeňme tohoto významného, dnes téměř zapomenutého biskupa, který svou ušlechtilostí, svým mravním životem a vlasteneckým cítěním má mnoho co říci i dnešnímu člověku a měl by mu být vzorem.

Brynych se narodil 4. května 1846 ve Vlásenici na Pelhřimovsku v rodině úředníka na velkostatku, který byl brzy poté přeložen do Sobotky, kam se odstěhoval s celou rodinou. Tam začal malý Eduard docházet do obecné školy. Velký vliv měla na něho jeho zbožná matka, takže již v mladém věku zatoužil stát se knězem.

Po ukončených studiích na gymnáziu v Jičíně a semináři v Hradci Králové byl v r. 1868 vysvěcen na kněze a stal se kaplanem ve Žlunicích u Smidar, kde pak působil celých osm let. V r. 1876 vrací se jako kaplan do Hradce a již po roce působí jako profesor na tamním bohosloveckém učilišti. V r. 1888 stává se sídelním kanovníkem vyšehradské kapituly a 21. prosince 1892 je po smrti biskupa dr. Jana Haise jmenován královéhradeckým biskupem. Zemřel 20. listopadu 1902 ve věku pouhých 56 let na biskupském zámku v Chrasti, zcela vyčerpan svou mnohostrannou činností.

Jeho všestranné působení bylo založené na bohatých zkušenostech, získaných na různých působištích, zvláště na českém venkově. Ačkoliv byl biskupem pouhých deset let a převzal svou diecézi rozloženou, dokázal svým nadšením a enormním úsilím uvést všechno do pořádku a ještě vytvořit velké literární dílo.

O jeho kvalitách pedagogických vypravuje jeden z jeho žáků, pozdější prelát Kaška: *"Všechno znal a věděl. Jako profesor byl znamenitý a byl námi nesmírně milován. Měli jsme ho tak rádi, že jsme si ho přáli za spirituála, aby nás jako duchovní otec vedl. V prvním roce nám dojemně vykládal církevní hymny a ty hodiny byly pro nás velikou radostí a duchovní pochoutkou. Byl nejen znamenitým teoretikem, nýbrž i praktikem. Bohoslovce miloval jako nikdo jiný, vedl nás k samostatnému úsudku a učil, jak si máme počínat v praxi. Přiváděl děti do semináře, katechisoval před námi a my před ním. Nikoho nechtěl propustit, kdo nebyl dokonale připraven, dával si záležet, aby byl každý dokonale upevněn. Upozornil na vše, co se může knězi přihoditi v duchovní správě ...*

ThDr. Fr. Reyl, náš vynikající sociolog, tehdejší docent na teologické fakultě v Praze, který byl rovněž jeho žákem, o něm prohlásil: *"On jediný měl srdce naše celá. Jemu jedinému náležela naše neomezená důvěra. Přednášky jeho byly eminentně praktické, v čemž mu pomáhala jeho mnoholetá zkušenost z duchovní správy a pak neobyčejně bystrý pozorovací talent*

Brynychovy bohaté zkušenosti měly velký význam i pro jeho činnosti literární. Napsal řadu spisů s náboženskou, sociální a politickou tematikou, zvláště z prostředí venkovského lidu. Rád dojížděl do Proseče, kde měl jako přítele svého bývalého spolužáka faráře Kopeckého. Zde také čerpal náměty pro své spisy beletristické – básně, povídky a romány, psané pro prostý lid z venkova /např. *Kříže a Kalichy* /, které jsou i zdrojem náboženského a mravního poučení. Brynych v nich a ve svých kazáních dokázal prostému člověku přiblížit a taktně vysvětlit i ty nejtěžší náboženské otázky. Byl nesmírně vzdělaný. Jeho *Soustavná liturgická kázání*, která vyšla v letech 1890-92, ještě v době jeho působení na Vyšehradě, jsou pravými duchovními skvosty. Dovedl jimi svého posluchače či čtenáře plně zaujmout a jsou ještě i dnes nádherným uvedením do katolické bohoslužby a ukazují nám nesmírnou hloubku Brynychovy zbožnosti a opravdovou mravní čistotu jeho života.

Mohutná byla také Brynychova činnost organizační. V Hradci Králové založil tiskařské družstvo pro šíření katolické literatury, zasloužil se o vybudování spolkových domů *Adalbertina* /1897/, *Rudolfina a Boromea* /1902/, a uskutečnil dva diecézní sjezdy /1897 a 1902/. V r. 1894 založil *Politické sdružení tiskové* a týdeník *Obnovu*. Sbírka jeho úvodníků, která vyšla tiskem a v r. 1901 pod názvem *Duch katolické obnovy*, obsahuje přes 700 stran náboženských a politických článků, které napsal od r. 1876, tedy v rozmezí 25 let. Jeho *Oltář* byl poučnou modlitební knihou a zpěvníkem pro celou diecézi. Po Brynychovi byla později pojmenovaná i východočeská orelská župa.

Svým nekompromisním postojem a svou neúnavnou činností si Brynych kromě lásky svých svěřenců získal také mnoho nepřátel, především z řad tak zvaných pokrokářů, kteří v té době, na přelomu obou století, vystupovali zvláště nenávistně a agresivně proti všemu, co mělo nějakou spojitost s katolickou

církví. Brynych byl od nich dokonce na ulici v Hradci inzultován a v Hořovicích po jeho kočáru házeli anarchisté kamením. Tyto události se Brynych silně dotkly. Byl již tolik znechucen, že uvažoval o přemístění svého biskupství buď do Pardubic nebo do Chrudimi, ale zde byla situace spíš ještě horší. Nabádá listem kněze své diecéze, aby jí přizpůsobili svou pastorační:

"Nepostačí, předraží bratři, práce naše na kazatelně, ve zpovědnici, v kostele: lid musí být odvrácen od četby časopisů a knih, v nichž se živí nenávist proti Církvi, neb aspoň náboženská lhostejnost, spolky katolické třeba zakládati, činnost charitativní účinněji prováděti, k tomu pracovati, aby škola nebyla vyrvána Církvi !!! ke zkáze víry a mravů věřících." Jeho heslem se stalo: *"Proti slovu máme slovo, proti knize nebo listu musíme dáti knihu nebo list, proti zášti lásku."*

Brynych je znám také jako veliký český vlastenec. Vyrstl v prostředí českého venkova a každé cizáctví mu bylo proti mysli. Tím si také vytvořil i řadu nepřátel mezi tehdejší církevní hierarchií. Postavil se proti zřízení německé diecéze v Chebu. Intervenoval v té věci i u papeže Lva XIII. A jako jediný z českých biskupů zastával se práv českého národa až u samotného císaře.

Nejbolestněji ze všeho se Brynych dotýkala mravní zkáza, která se po r. 1860 pozvolna usazovala i na českém venkově. Reagoval na ni svým spisem *Naše vesnice po roce 1860*. Byl si vědom toho, že nezmění-li se situace a bude-li dál pokračovat anarchismus a šíření nenávisti proti Církvi, bude to znamenat budoucí zkázu celého národa. Obavy o jeho budoucnost ho provázely po celý život. Často prý zvolal: *"Co ty, Bože, učiníš s mým národem?"* a sám si pak odpovídal: *"Bude-li srdce lidu mého čisté, nedopustíš zajisté, aby národ můj zahynul."*

A dnes? Jak vypadá to "čisté srdce našeho lidu" po sto letech? Splnily se ty nejhorší Brynychovy obavy. Každý, komu ještě není osud našeho národa lhostejný, si uvědomuje, že takový mravní rozklad, jaký se dnes v naší společnosti odehrává, dějiny našeho národa nepamatují. Setkáváme se s ním prakticky všude, na každém kroku. Tolik zla a lidského utrpení, mravní zkaženosti, sprostoty, oplzlosti, tolik vražd, krádeží, surovosti, nenávisti, násilí, nespravedlnosti, potratů, sexuální perverze a vůbec zvěrstev nejtěžšího kalibru! Zbývají dnes již jen malé ostrůvky mravní čistoty, o kterou tenkrát Brynych tolik usiloval, uprostřed moře mravní špíny, které k nám dlouho jen prosakovalo a které k dovršení předcházejících bolševických deformací se k nám nakonec rozlilo, a to především ze Západu, od kterého jsme my naivně po celá desetiletí očekávali vysvobození ze spárů zvrhlého ateistického komunismu. Ten za čtyřicet let záměrné ateizace našeho národa vymýtil z něho Víru zděděnou po předcích a tím připravil v něm půdu ke přijetí těch nejhorších mravních deviací. I to byl jeden z jeho úkolů, kterého se u nás zhostil opravdu dokonale. Jak d'ábelsky vymyšleno!

Dnes zase jsou to ti samí, kteří kdysi házeli kamením a tloukli biskupa Brynych a žvanili o "pokroku a humanitě" /a dnes opět o nich žvaní, jen pod trochu jinými prapory/. Byli a jsou to ti, kteří všude vykřikovali posměšná hesla proti "klerikálům", ke kterým se biskup Brynych hrdě hlásil. Ale o co jim vlastně šlo? Především o odstranění veškerého vlivu Církve na život společnosti, což se jim povedlo dokonale a stále více se daří. Dnes mají již také mnohem více moci, než tenkrát měli.

A jsou to také ti samí, kteří dnes vedou náš národ do mravně zdegenerovaného společenství, aby jej zcela pohltilo, aby jednoho dne konečně definitivně zmizel ze světa. Potom už pro prostého člověka žádná obrana nebude možná, budou si s ním hrát jak kočka s myší. Začátky té "hry" na sobě pocítujeme již dnes a to ještě mezi nimi nejsme. Splní se to, co kdysi podmíněně předpověděl náš velký vlastenecký biskup a o něco později stejně zpíval i písničkář Karel Hašler: "Potom už nebudem žít ..."

Když Brynych zemřel, ozvaly se brzy hlasy, volající po jeho kanonizaci, ale marně. Byly zřejmě slabé a dnes, vzhledem k Brynychově životnímu postoji, není již naděje žádná, protože ti, kteří by právě dnes první měli se hlasitě starat o propagaci jeho myšlenek a jejich uvedení do praxe, zklamali ve snaze zalíbit se "mocným tohoto světa".

Brynych ale není zapomenut docela. Ještě dnes, po sto letech, nalezneme jeho hrob u hřbitovního chrámu v Chrásti stále ozdobený květinami jeho ctitelů, kteří ani po tak dlouhé době nevymizeli ani nezapomněli ...

Mgr. Václav Žemla

Česká odysea

Václav Lněnička: "Právě jste vydal svou šestou básnickou sbírku. Jaké je její místo ve vaší tvorbě?"

Karel Dachovský: "Každou svou nově vyšlou knihu vítám se stejnou radostí jako právě narozené dítě. Nová sbírka je jako nejmladší dítě, proto ji mám nejraději. Je velmi pestrá, střídají se tam různé styly, řekl bych, že už odborník nemůže tak snadno říct, že je to právě moje práce. Vzal jsem si k srdci slova prof. Ivana Slavíka po vydání mé páté sbírky "Miniatury", zdálo se mu, že je tam málo poezie, že se to spíš podobá próze. V nové sbírce je hodně neotřelých metafor. V předchozích sbírkách bývala jedna báseň s pravidelným rytmem a rýmem. Ty pravidelně prof. Ivan Slavík "sepsul" za údajně málo umělecké. V nové sbírce jsou čtyři básně s pravidelným rytmem a rýmem. Myslím, že i v této oblasti lze spatřit u mě pokrok. Po své padesátce (jsem narozen 1. 5. 1949) jsem začal chápat tvorbu Vladimíra Holana. Pravidelně pročítám jeho básně. To, že rozumím Holanovi, je takový pocit, jako bych se znovu naučil plavat nebo jezdit na kole. Prostě při četbě mládnou. Holan se nedá označit jako katolický autor, přesto jeho poezie je spirituální. Je to vidět na příklad v této básni: Jako ve snu bloudil hájem. /Záříjový vítr byl už tak sečtělý,/ že jenom převracet listy .../ Ale z mysli, až posvátně mu nešel ploník,/ osladič a skála a srna a pramen -/ a potom ten jakoby dětský sbor barev,/ který vstupoval do popředí:/ tak líbezně totiž přecházely jedna v druhou.../ Sklíčený blahem šeptal si plaše,/ že zázrak je vše, co žije přítomnost Boha,/ co člověk dosud nepokazil .../ Holanem jsem teď osloven a ovlivěn. Píši básně od svých dvaceti let. Tehdy na mou tvorbu měl vliv Seifert svých posledních sbírek. Také Claudel ve skvostném překladu Ivana Slavíka. Claudela jsem později četl v originále. Také Zahradníčkova La Saletta svou aktuálností naléhavostí. La Salettu jsem si chtěl v roce 1970 půjčit z univerzitní knihovny. Tam mi řekli, že to není pro takové mlád'átko, jakým jsem tedy byl. Komunisté se La Saletty báli, hlavně za ní byl Zahradníček uvězněn tolik let. Tuto sbírku mi však půjčil známý ze salesiánské party, která se tehdy scházela u sv.

Kříže. Vůbec Pán Bůh mi dost vyhoví a splní má duchovní přání. Svou tvorbu nepřičítám svým schopnostem, ale je inspirována Bohem. Své básně klopotně nelepím dohromady, ale čekám na inspiraci. Vnuknuté básně více méně zapisuji. Samozřejmě je tu i vliv mé osobnosti a toho, co jsem prožil. Básně ovlivňuje i četba jiných básníků. Také příroda, architektura, teologie, stav společnosti. Také mé cesty do zahraničí. V poslední sbírce je asi třetina básní vyvolána mou roční emigrací v Londýně. Tehdy jsem si uvědomil, že je vlast velká hodnota i mateřština. Proto název "Česká odysea" Není to prázdný nacionalismus. Nová sbírka má nejnižší náklad: 350 exemplářů. Některé sbírky měly i náklad 1 000. Prostě doba se změnila. Všeobecně se méně čte, upadá také zájem o poezii. Protlačuje se materialismus."

V. L.: "Co řeknou vaší sbírce literární kritici?"

K. D. "Asi ne mnoho. Katolických literárních kritiků je asi pět, většinou staršího věku. Není mi jasné, kdo přijde na jejich místo. Mladší katoličtí básníci (asi do 55 let) to mají těžké. V časopisech se jejich tvorba ignoruje, mnoho básnických sbírek zůstává nepovšimnuto. Je mi to líto. V Katolickém týdeníku nedávno vyšly dva články o tvorbě Ivana Diviše. Jeho vztah k Bohu byl komplikovaný, někdy podivný. Více pozornosti by si zasloužili básníci s jasně pozitivním vztahem k Církvi. Třeba Marie Dolistová. Jejich sbírek si literární kritici ještě nepovšimli. Už si živě představuji, jak zdvihají ukazováčky, že je to tvorba dost didaktická a příliš církevní. Prostě láska k Církvi se příliš nenosí. Už víc si kritici všimli Jiřího Haubera ("Petr Parlér"). Jiřího znám 15 let – ještě z dob, kdy jsme byli v podzemní literární skupině XXVI, která se scházela po různých farách a chatách. Jiří nesmírně básnicky vyzrál. "Petr Parlér" je prvotřídní, i když se obávám, že příliš mnoho čtenářů mít nebude. Je to tvorba obtížná (mnohem víc než Holan). Také Roman Szpuk patří k talentům spirituální poezie. Nevím, jak teď, ale dřív neměl bohužel vyjasněno, zda katolická Církev je ta pravá. Prostě literární kritici nemohou znát všechno, přes jejich vzdělání jejich soud může být dost v zajetí subjektivismu. Třeba PhDr. Jaroslav Med. Velmi si ho vážím, jak měl odvahu pořádat v bytech literární přednášky o spirituální literatuře (bylo to v éře komunismu). Pamatuji si však na jeho ne zcela pravdivé výroky. To, že označil Františka Lazeckého za prvotřídního pohádkáře, ale druhořadého básníka (s přemírou verbalismu). To není správné. K "pohádkářství" odsoudili Lazeckého komunisti. Navíc velká část jeho díla leží dosud nevydána. Lazecký byl génius, od "těžké" poezie mládí dospěl ke geniální průzračnosti a jednoduchosti. Také PhDr. J. Med označil za nejlepší báseň Zahradníčka "Užovku". Je to sice skvělý sonet, ale velikost Zahradníčka je v jeho básních společenského a kosmického významu. (Vrchol je "La Saletta".) Katolická poezie je dost opomíjena. Chtěl bych se i vyjádřit k současnému negativnímu jevu. Nejméně dva katoličtí básníci po letech pronásledování a umlčování za éry komunismu vstoupili do Pen klubu (odnož zednářů). Je to politická naivita, navíc se neví, zda právě Pen club nekorumpuje tvůrce svými dotacemi.

Pro mladší tvůrce jsou příležitosti literární soutěže. Také pro mě možnost propagovat Církev. Jel jsem v kolárku pro převzetí ceny za poezii do Mělníka. Shromážděné společnosti jsem předal nabídku

nakladatelství Řád. V soutěži ve Varnsdorfu jsem neuspěl. Teprve teď jsem se dozvěděl, že soutěž je podporovaná Pen clubem, tedy kněz nemá u nich šanci. Vůbec ten vztah kněz – poezie. Vzájemně se nevylučuje, naopak je to dvojí vyvolení. Na počátku kvalitní české poezie stál jezuita Bedřich Bridel, který položil svůj život při ošetřování postižených morem (1680). Velmi mnoho znamenal Jakub Deml. Nedoceněný je František Daniel Merth (nedávno zesnulý). Osobností byl i kapucín J. Vícha. V současnosti vydávají své básně mons. J. Veselý a František Trtílek.”

V. L.: ”Jaké jsou vaše vyhlídky do budoucna ?”

K. D.: ”To opravdu nevím. Nemá cenu si předem malovat budoucnost. Budoucnost je vždy jiná než plány. V roce 2002 jsem napsal pouze čtyři básně. Poezie u mě je věc Boží. Věřím, že mi však dopřeje další inspiraci. Bůh nechce potlačit talent, který jsme dostali. V letech 1974-81 jsem byl členem františkánského řádu a překotně jsem u nich studoval po večerech teologii. Nechtěl jsem ztrácet čas a poezii jsem si zakázal. Za celou tu dobu jsem napsal pouze pět básní. Ale Bůh nechtěl, abych se vzdal poezie. Všechno dopadlo úplně jinak. Svěcen na kněze jsem byl až po mém odchodu od františkánů. Nejvíce básní jsem napsal po své čtyřicítce. Jako nakladatel jsem dost znám, ale má poezie se dotýká velmi úzkého okruhu lidí. I tak si nestěžuji. Všechny mé básně vyšly tiskem. Nechtěl bych dopadnout jako velmi nadaný spisovatel a básník Ota Morava. Je už po smrti a jeho rukopisy, kdo ví kde. Chtěl jsem vydat jeho sbírku náboženské poezie, ale byl netrpělivý a rukopis mi odebral. Je mi líto, kdyby se kvalitní texty měly ztratit. Katolická poezie je, jak jsem už řekl, věc Boží. Nebojím se, že by nenastoupila nová generace spirituální poezie. Musí však na něco navazovat. Pro mladé bych měl radu: Nelze pouze spoléhat na sílu inspirace, je třeba se v poezii vzdělávat. Rád bych zametl cestu před mladými. Vydal jsem jeden Sborník současné české katolické literatury. Na víc nemám dost finančních prostředků. Během éry komunismu mladí básníci drželi víc při sobě a skvostné byly samizdatové Almanachy skupiny XXVI. Je mi líto, že to nepokračuje. Je různost darů v Církvi. Umění je dar Ducha ., tedy nemělo by se podceňovat. Doba dozrála, aby se zase vydal obsáhlý spis: Česká spirituální poezie dneška. I tak i to málo, co vychází v nakladatelství Řád, je lepší než nic. Církev by měla víc podporovat poezii.”

V. L.: ”Vaše publikace od skromných sešitů zpočátku mají poslední léta skvělou grafickou úpravu.”

K. D.: ”Je to zásluhou grafika Ladislava Svatoše. Zvlášť sbírky poezie mají krásnou obálku a ilustrace. Jsem rád, že mě před léty jezuita Fr. Mikulášek seznámil s Ladislavem Svatošem, bývalým politickým vězněm. Jeho vidění je také velmi poetické, ilustrace skvěle doplňují básně. Dílo se daří, doufám, že nám Pán Bůh dá i nadále život a zdraví, abychom mohli chválit svého Stvořitele.”

V. L.: ”Děkuji za rozhovor.”

Sbírku ”Česká odysea” Vám zašlu na požádání. Cena Kč 80,-.

Literární příloha

Dušičky

Karel Dachovský

Na modřinkách nájezd včel.
Tóny, smyčce, hlavy, těla cell.

Divná včela, trojpruhová bachratice.
Jsme zas o kus dál, než byly kosmatice.

Na zápraží mě tu úžas jímá,
poletuje list a bude zima.

Paprsek už není to, co býval, vlahý
šimrá pod nosem a v mysli pocit blahý.

Začíná se přidržovat jako Václav kruhu,
nevyhneš se jedinému Bohu.

Je to suverénní Pán,
co chceš víc, když je ti dán.

Veškerého kříže nositel.
V každé době dobrý Spasitel.

Naivní umělec zná tesat kříže,
kdo by nedotkl se jejich tíže?

V dušičkový čas se zbavte vin.
Stojí u dveří a klepe Ježíš Syn.

(ze sbírky "Česká odysea")

Svatořečení 6. 10. 2002 – Řím

Karel Dachovský

Vichr lomcoval okenicemi,
ale Hospodin v něm nebyl,
deštníky jako párátka,
vyvrácené ruce.
Nevidíš moře,
ale cítíš krystalky soli.

Příští den jakoby utne.
Dětsky vlahé pramínky slunce
šimrají pod nosem.
Fialové deštníčky pro parádu
chrání bezbranné srdce Boží
a celého Ježíše v hostii.
Žádné mávání perutí andělů,
klid.
Žádné žďuchance davu,
spořádaný lid Boží,
armáda lodic jako u Lepanta.

Zpěv mladé z Opus Dei
proniká do morku kostí.
Neslyšel jsem nic podobného,
ani benedikti i z Monserratu,
ani zpěv Ifigenie,
zpěv z kůru,
dech oparu českého rána,
mrazivého rána,
nahořklého vína
z arkádovitých vinic
kolem věží Mělníka.

(ze sbírky "Česká Odysea")

Má prosba

Radomír Malý

Sedím u Tvého lůžka, kde spíš.

Hladím Tvé vlasy barvy kouře táborového ohně tenkrát na Šumavě. Vzpomínáš?

Možná se Ti o tom zdá ... krátce nato přišlo naše první rande.

Bude to už třicet let a my se tam po paměti vracíme,
protože náš společný život je jedno velké rande v prostoru a čase.

Nevím již, kdo tenkrát jako první vyslovil větu:

”Musíme se rozloučit.”

Nevím, kdo ji jako první vysloví příště,
víme jen oba, moje drahá, že každé rande jednou skončí
a při rozloučení, které nás nevyhnutelně čeká,
ani jeden z nás neřekne tak jako tenkrát: ”Zítra v pět u pomníku.”

Přesto bych si přál, budu-li ten první,
abych aspoň na chvíli mohl překonat onu galaktickou vzdálenost,
usednout u Tvého lůžka, až budeš spát,
hladit Tvé vlasy barvy kouře táborového ohně tenkrát na Šumavě
a nechat Tě snít o našem největším rande mimo prostor a čas,
které na nás čeká a kde nikdy nezazní slova: ”Už se musíme rozloučit.”

Ruce, které psaly krví jména

Radomír Malý

Viděl jsem ruku, jak krví psala jméno: doktor Faust.
Za ní se kryla jiná, která se inkoustem napsala mnoho slov
o Nadčlověku a Antikristu,
ted' ale ve stavu šílenství nepsala krví jméno Friedrich Nietzsche,
nýbrž zcela jiné, pohrdané jméno, patřící ukřižovanému hlasateli
odpuštění a milosrdenství.

A viděl jsem další ruku,
píšící na zed' „Mene, tékel
Zdá se mi, jako bych ji znal,
i když nejsem králem Balthasarem.
Odkud ale, odkud?
Ted' již nepíše a já se ptám, proč.
Marně jsem ji hledal.
Tu poklekám pod velikým křížem v našem kostele.
Poznávám tu ruku a už rozumím, proč.

I viděl jsem Beránka s probodeným bokem,
krev tryskala z Jeho zářících ran.
Byla přinesena Kniha života
a On do ní začal Krví psát jména.
Beránku, Pane, odpusť troufalé přání toho,
kdo často psal jiná jména než to Tvé,
ale kdo Tě přesto moc prosí,
abys tam neopomenul napsat
i to jeho jméno. Aleluja, díky.

Svět

František Lazecký

Od nepaměti k nepaměti mi říkají věci:

Svět je náš souhrn a naše opakování

Ale já vím jsou to slunečnice které se točí za sluncem

Od nepaměti k nepaměti na mou paměť roubuje čas:

Jakpak mohu mít srdce když kdekdo a kdekoho zradím?

Jenomže já vidím jeho stopy pokaždé o stupínek výš

Od nepaměti k nepaměti mě přesvědčuje tvorstvo:

Jsem tu jen proto aby mě utrácel člověk

Ale já vidím jak někdo i v té němé tváři vstupuje v oběť

a od končin do končin světa mrhá svou láskou

Od nepaměti k nepaměti mi říká člověk:

Od narození k smrti šlapu po této zemi

Jenže já vidím ho šlapat i po srdci Boha

Někdy po jeho srdci někdy i v něm

(z nevydané sbírky "Krásní svědkové")

Jób

Marie Dolistová

Mrak hvězdu zakrývá,
květina hlavu kloní,
pták nezpívá,
noc když deštěm slzy roní.

Zřídla bolu prýští,
ze svahů srdcí tečou,
vichry sviští,
balvany osudů vlečou.

Bože, proč jen mlčíš,
z roklí bolesti křik zní,
proč nás ničí,
ostří svévole krutých žní.

Květ hyne, opadá,
vítr lístky odvívá,
čas propadá,
závanem zkázy prochvívá.

Sražený do prachu,
až pod práh, co už za ním,
válek pachu,
nabral si d'ábel, lidstva stín.

Božím dlátem tesán,
k hoře poznání sunut,
větrem česán,
pletivem modlitby zajmut.

Sloupy oblak září,
vesmírnou klenbu nesou,
jas smrt maří,
jeho silou životy věrou.

Na smetišti, Jóbe,
střepem trýně ničený,
Fénix klove,
plameny víry vzkříšený.

Chvilé ticha

Janka Procházková

Ticho
kolem mne
a
ve mně -
a v tom tichu
nejlépe slyším Tvůj hlas.
Jen když sama sebe
ztiším
a všechna spojení s hlučným okolím
přeruším -
tehdy přicházíš ke mně.
Jak
tichý vánek,
jak
hebké pohlazení
dotýká se mě
Tvé slovo.
A
v tom tichu
se posiluje moje duše,
noří se do hlubin
Tvé nekonečné lásky.
A znovuzrozená
vycházím
do hlučného světa
s nezhasínajícím světlem v hrudi.
Díky Ti, Pane,
za ty chvíle ticha.

Římská tradice v Nigérii

V srpnu 2001 mi přišel dopis z Nigérie od mladého kněze, P. Evarista Eshiwu. Psal mi, že ho četba několika mých knih přivedla na cestu k tradici. Během studijního pobytu v USA měl příležitost účastnit se tradiční mše a se svolením svého biskupa se stal členem kněžského Bratrstva sv. Petra. Po návratu do Nigérie požádal biskupa o dovolení tradiční mši celebrovat a nyní – jak stálo v dopise - "je on stejně jako já nadšen myšlenkou vidět tradiční mši na některém z oltářů své diecéze" Biskupovo nadšení šlo tak daleko, že daroval P. Evaristovi pozemek ke stavbě kostela k výlučné celebraci staré liturgie. P. Evaristus už sice tradiční mši slouží od r. 1999, ale připravuje první oficiální celebraci v Nigérii na den 8. prosince 2001, svátek Neposkvrněného Početí. P. Arnold Devillers, generální představený Bratrstva sv. Petra, přislíbil na slavnost přijet a P. Evaristus mne prosil, abych přijel také a pomohl v týž den založit nigerijskou UNA VOCE. Vyslovil také naději, že by naše organizace mohla stavbu kostela finančně podpořit.

Přiznám se, že jsem z tohoto pozvání zrovna nadšen nebyl. Bylo mi jasné, že budu muset podstoupit celou řadu očkování proti nemocem jako žloutenka, obrna, hepatitis A a polykat všechno jiné než chutné a nestoudně drahé tabletky proti malárii. K tomu jsem byl varován, že Nigérie je jednou z afrických zemí, které navštívit je nejriskantnější. Vzdor všemu jsem se rozhodl cestu podniknout, abych nezklamal angažovaného mladého kněze. V následujícím vyprávění se nechci omezit na samotnou událost, jakou je znovuzavedení klasické liturgie v Nigérii, ale zahrnu příhody kolem mé návštěvy, které doufám, jsou nejen zajímavé, ale mohou přispět k tomu, abychom si více vážili hmotného blahobytu, který nám Bůh dopřává.

Když jsem 4. 12. stanul na letišti v Heathrow, pocítil jsem malou nevolnost při pohledu na nekonečnou frontu Nigerijců, z nichž každý vlekl nejméně tři kufry nehledě na velké, motouzy svázané kartony. Jak může Boeing 747 s tolika zavazadly a bez jednoho volného místa vzlétnout? Nuže – nějak v 10.15 večer se zvedla a ráno v 6.15 jsme přistáli v Lagosu. Čekal jsem skoro hodinu, až se vynoří můj kufr. Už jsem se bál, že se ztratil, když ke mně přistoupil muž s otázkou, jestli jsem Michael Davies. Jmenuje se Patrik a má mne doprovodit. V tom mezi posledními zavazadly připlul můj kufr. Patrik ho uchopil a šli jsme k celní a vstupní kontrole: "To je můj přítel!" řekl Patrik a prošli jsme bez zastavování, vícekrát pozdravování. Později jsem se dozvěděl, že Patrik je známý televizní hlasatel. Venku mne přivítal P. Evaristus s P. Devillersem. Posnídali jsme a jeli autem do svazového státu Ibo.

Jízda trvala 9 hodin. Vezl nás člen tradicionalistické obce P. Evarista – automechanik, kterým by nepohrdl ten nejlepší tým formule 1. Silnice, po kterých jsme jeli, byly posety děrami všech velikostí a nějaká regulace po které straně se musí jezdit, jakoby neexistovala. Jakmile se objevily díry ve vozovce, řidiči uhnuli bez zabrzdění a zřetele na protiprovaz na druhou stranu. Potkávali jsme dlouhé kolony užitkových vozidel i autobusů. Na většině z nich byly namalovány obrazy našeho Spasitele, Matky Boží nebo sv. Michala spolu s nápisy jako "Ježíš je můj Pán", "Důvěřuj Marii", "Kristus Král" nebo onen, který mne bezprostředně oslovil "Zpytuj své svědomí" - Žádný exercitátor kdy předtím mi nedokázal

tak živelně připomenout soudný den jako řidič P. Evarista. Když jsme se konečně ocitli ve svazovém státě Ibo, upozornil nás P. Evaristus, že – P. Devillers a já – vzbudíme velkou pozornost, poněvadž budeme prvními bělochy, které mladší generace dosud viděla. Měl pravdu. Kdekoli auto zpomalilo, když jsme projížděli městem nebo vesnicí, tiskly se k oknům našeho vozu rozesmáté obličeje, provázené máváním a nadšeným voláním - "bílý muž!" v igbo (tamější řeči). Během války v Biaře /1967-1970/ zůstali irští kněží u svého stáda – za to jim patří nehynoucí úcta. Potom je ovšem vítězní "tolerantní a mírumilovní muslimové" jako bělochy vykazali ze země ...

Předtím než jsme se ubytovali v exercičním domě, zavedl nás P. Evaristus k biskupovi, vyzařujícímu onu kulturu a spiritualitu, kterou očekáváme u katolického preláta. Pozdravil nás velmi srdečně a naléhavě nás zval, abychom ho během našeho pobytu navštívili. Cestou k ubytovně nás zdravilo několik velmi katolicky vyhlížejících řeholních sester. Byl jsem trochu překvapen, že nad mou postelí nevisí síť proti moskytům, ale poučili mne, že je období sucha a tudíž komáři nejsou – tolik k oněm 75 dolarům, které jsem zaplatil za tablety proti malárii.

Svátek Neposkvrněného Početí byl až v sobotu a tak ve zbývajícím čase nás P. Evaristus vzal s sebou k několika spřáteleným kněžím a do svatyně Naší milé Paní, kde měla být v sobotu slavena mše svatá. Oba kněží celebroidali ve čtvrtek a pátek v poutním kostele a já jsem žasl při pohledu na ministranty. Chlapci byli perfektně vycvičení. Nablízku svatyně postaví P. Evaristus svůj kostel. Základy jsou už položeny.

Požádal jsem P. Evarista, aby mi vyjednal návštěvu v katolické základní škole. Byl jsem učitelem na základní škole 30 let a chtěl jsem srovnat nigeriánskou školu s britskou. Můj příchod do školy způsobil málem pozdvižení, poněvadž žádné z dětí a jenom někteří z učitelů bělocha už viděli. Děti měly hezké žluto-modré uniformy a byly velmi živé i zdvořilé. Navštívil jsem třídu pro jedenáctileté, věkovou skupinu, kterou jsem sám učil a s překvapením shledal, že byli v matematice ve srovnání se svými britskými vrstevníky dva roky napřed. Také jejich angličtina byla na vynikající úrovni a obsah náboženské výuky stál příliš vysoko pro děti britské hlavní školy. S pocitem smutku jsem si všiml, že každé dítě mělo jenom dvě staré značně ohmatané učebnice, jednu z matematiky a druhou z angličtiny a jeden jediný sešit pro všechny předměty. Ještě více mne zarmoutilo, že v celé škole neměli knihy na čtení, ani jednu! Nebylo by to krásné gesto, kdyby katolíci z anglicky mluvících zemí poslali pár knížek této škole. Knížek, které vlastní děti už nechtou. Navrhoval bych povídky, pohádky, životopisy světců, tradiční náboženskou literaturu, knihy o zvířatech, zeměpis – jednoduše cokoli, co by mohlo zajímat jedenáctileté a mladší děti. Knihy pro pětileté a šestileté by byly obzvlášť užitečné. Měly by být adresovány P. Evaristovi normální poštou - letecké porto je nedostižně vysoké a doporučoval bych malé balíčky s nejvýše pěti dobře zabalenými knihami. Představte si, jaký dojem by způsobilo ve škole, kdyby sto čtenářů reagovalo na tento návrh a poslalo každý po pěti knihách! Zde je adresa:

Father Evaristus Eshiwu, Latin Mass Apostolate,

P.O. 430, Orlu, Nigeria.

Tentýž večer jsem byl spolu s oběma kněžími pozván na večeři k biskupovi. Překypoval díky vůči P. Devillersovi a mně za to, že podporujeme P. Evarista v jeho důležitém apoštolátě.

Na svátek Neposkvrněného Početí cestou ke svatyni jsme viděli několik set děvčat na cestě do školy, všechny v jejich hezkých a velmi nápadných uniformách. Ptal jsem se P. Evarista, jak to, že není vidět žádné chlapce. Vysvětlil mi, že do hlavní školy chodí jenom málo chlapců. Musí pracovat a přispívat k obživě rodiny. Nigeria nemá žádný státní sociální systém, žádnou státní lékařskou péči, žádný starobní důchod. Starat se o chudé, nemocné a staré je úkolem každé rodiny. V každém městě a vesnici, kde se silniční provoz zastaví, obklopí každé auto chlapci ve věku 12 let a výše, kteří se snaží čistit okna na automobilu nebo něco – od ovoce, ořechů nebo chleba až po coca-colu – prodat. Na příkrém svahu nedaleko exercičního domu bylo vidět za všech světlých denních hodin chlapce a někdy i děvčata, jak vyhrabují ze země kameny, vynášejí je v malých ošátkách po svahu vzhůru k silnici, kde je vysypou do velkého koše a znovu běží nazpět po svahu dolů. To se děje skoro každý den po celý rok s výjimkou největších svátků a postupem roků musí sestupovat stále níže, aby vynesli nahoru kameny, které se potom použijí na základy nových budov. Velké hromady těchto kamenů ležely vedle základů kostele P. Evarista. Vždycky, když jsme jeli kolem, přiběhli tito chlapci k našemu autu, mávali, smáli se a volali "Pater, Pater!"... když uviděli kněze a "Bílý muž, bílý muž!", když viděli P. Devillerse a mne.

Přijeli jsme do svatyně dvě hodiny před začátkem mše. Nejméně 500 věřících /skoro samé ženy/ se už shromáždilo a modlilo růženec. V Nigerii má růženec 15 desátek. Zaslechl jsem tóny gregoriánského chorálu a několik set metrů odtud našel sbor /skoro samé ženy/, který nacvičoval Gloria. P. Devillers a já jsem u nich zůstali a poslouchali, což je zjevně potěšilo. Vyprávěli nám s jakou netrpělivostí čekají na to, až budou při mši svaté zpívat. Nechali jsme se s nimi vyfotografovat. Nigerijci se rádi fotografují. Přišla rodina P. Evarista. Ten nás představil všem jejím členům a zase se muselo pořídit foto. Každou minutu přicházeli ke svatyni další lidé, velkou většinou ženy. Jejich muži a synové musí pracovat. Přišli tři monsignori a několik kněží. Dostavil se rovněž televizní tým a nakonec začala svatá mše. Shromáždění vzrostlo na více než 2 500 osob. Většina z nich stála mimo svatyni, to však nepředstavovalo problém. Svatyně měla pouze střechu a žádné zdi. Venku byly napjaty plachty na ochranu před sluncem.

Tato mše patří k nejpohnutějším zážitkům v mém životě. Nikdy předtím jsem neslyšel takový zpěv – ani v Chartres. Celá kongregace zpívala ordinarium v dokonalé harmonii, mnozí se slzami v očích. Podávání sv. přijímání trvalo takměř hodinu, přestože P. Evaristovi a P. Devillersovi pomáhal třetí kněz. Během toho zpíval sbor v latině a v řeči země s plnou účastí kongregace. Hymny v igbo, všechny ku cti Matky Boží byly překrásné a zpívané v jedinečné harmonii. Igbové jsou lid, kterému katolická víra znamená víc než cokoli jiného v jeho životě.

Po mši svaté následovala ceremonie, kterou moderoval kmenový náčelník se skvostným humorem. Zástupci pěti diecézí přečetli pečlivě připravená a uvážená pozdravná poselství P. Devillersovi a mně. Zástupci vyjmenovali s dobrým katolickým instinktem, který by Dietrich von Hildebrandt označil jako

sensus catholicus, zlořády a nešvary, které se zahnízdlily v mnoha nigerijských diecézích a které jsou ve mši svaté nesnesitelné. Stěžovali si na *tance během mše svaté, tleskání, vkládání rukou, mluvení jazykem, nahrazování katolických hymnů protestantskými letničářskými zpěvy, přijímání ve stoje, přijímání do rukou a laické pomocníky v jeho rozdávání, stání během proměňování, vyhazování soch z kostelů a kající bohoslužby namísto osobní zpovědi* (Člověku puká srdce při pohledu na to, jak je víra tak zbožných katolíků podkopávána nám všem už důvěrně známými zlořády). P. Evaristus vidí jenom jedno schůdné řešení – návrat k tridentské liturgii.

Měl jsem mnohahodinová setkání se zástupci různých diecézí, kteří se se mnou radili, jak založit skupiny UNA VOCE v jejich diecézích a jak vybudovat národní organizaci. Je dobře možné, že Nigéria bude v budoucnu posílat tradiční kněze do zemi "prvního světa". Mohla by se stát zdrojem povolání. P. Devillers mluvil během našeho pobytu s dvěma potenciálními kandidáty pro svůj seminář. Hovořili jsme také s mnoha věřícími, kteří se mše zúčastnili. Zvláště si vzpomínám na jednu ženu, která prosila P. Devillerse o požehnání k tomu, aby se jí narodil syn. Má dvě dcery a manžel jí hrozí, že jí opustí a ožení se znovu, jestli mu nedá syna. Čekal jsem, že jí Pater udělí jednoduché požehnání, ale on otevřel své Rituale a četl dlouhou latinskou modlitbu, což bylo pro nešťastnou dámu velkou útěchou. Prosila také mne, abych se za modlil, což od té chvíle činím. Doufám, že se čtenáři k tomu připojí.

P. Evaristus mi navrhl, abych si ušetřil 9hodinové trmácení autem a vrátil se do Lagosu letadlem z Port Harcourt, vzdáleného asi 100 km odtud. Má cestovní kancelář doma se zdráhala jakékoli vnitrostátní lety v Nigérii zajišťovat, protože platily za nejisté. Návrh mi přišel vhod, ale jak si objednat místo v letadle. Budu moci let zaplatit úvěrovou kartou nebo cestovními šeky? S letištěm nebylo možné navázat spojení. Nezbylo než jet a jednat na místě. Tam jsme se dozvěděli, že kreditní kartu nelze použít, že tu není žádná směnárna a že cestovní šeky neberou... Neměl bych nějakou hotovost? - Ano. - Jakou měnu? - Britské libry. - Odbavující orgán mínil, že může pomoci. Následoval jsem ho ven. Zavedl mne k pochybně vyhlížejícími individuu, které na otázku, jestli může vyměnit pár liber, kývlo. P. Evaristus mi šel v patách, ochraňoval mne jako velký bratr. Na letenku jsem potřeboval asi 60 dolarů. P. Evaristus dohlížel, abych dostal v přepočtu správný obnos, s kterým jsem se vrátil k přepážce. Tam zanesli mé jméno do knihy a vydali mi lístek. Odevzdal jsem kufr, obdržel potvrzenku a její číslo bylo zaneseno do další knihy. P. Evaristus řekl, že se pokusí zavolat do Lagosu a zajistit, aby mne někdo po přistání odprovozoval. Letadlo nepřistane na mezinárodním letišti, ale na malém letišti pro vnitrostátní lety na druhé straně města. Jestliže pro mne někdo nepřijde, nesmím za žádných okolností vzít taxi. S největší pravděpodobností by mne někam zavezli, okradli a možná zavraždili. Musel jsem mu slíbit, že bez někoho z jeho přátel žádné taxi nevezmu. Před odletem se několikrát marně pokoušel z telefonní budky do Lagosu zavolat. Zdá se, že se v Nigérii musí počítat s tím, že se nelze dovolat, když se volá a být příjemně překvapen, když se to podaří. Pater mne ujistil, že v pokusech o kontakt s přáteli v Lagosu bude pokračovat. Podle všemu se mu to nepodařilo, neboť když jsem o jedné v poledne přistál, nikdo tam na mne nečekal. Nebyla tu žádná čekárna ani pro přilétající ani pro odlétající, žádný telefon, žádná

možnost koupit si něco k jídlu či pití. Nedělal jsem si velké starosti, sedl na kufr a pokračoval v četbě svého románu od Johna Le Carré. Asi za tři čtvrtě hodiny ke mně přistoupila roztomilá mladá dáma a ptala se mne, jestli na někoho čekám. Řekl jsem, že ano a ona mi nabídla, abych čekal v její kanceláři, která pozůstávala z jedné přepážky. Posteskl jsem si, že v případě, že pro mne nikdo nepřijde, budu muset najít hotel na noc a možnost dostat se odtud do půl deváté na mezinárodní letiště. Řekla, že by to mohla pro mne zařídit, jestli do šesti, kdy končí její služba, pro mne nikdo nepřijde. Byl jsem velmi vděčen. Mladá dáma se jmenovala Tina. Ptala se mne, jestli jsem katolík – ne příliš britské! - otázky ohledně náboženské nebo politické orientace se nekladou. Ale poněvadž Britka nebyla, neměl jsem ji to za zlé. Když jsem na otázku přisvědčil, ptala se mne, jestli mám růženec. Zdála se zcela uspokojena, jakmile jsem ji svůj růženec ukázal. Říkala, že růženec miluje a stále s sebou nosí. Ptala se, co mne přivedlo do Nigerie a když jsem ji informoval projevovala velký zájem. Přišla za ní její stejně milá sestra a sedla si k nám. Jelikož pro mne do šesti nikdo nepřišel, Tina navrhla, že objedná taxi a zaveze mne na hotel. Jestli prý chci do Sherotonu? To určitě ne. Varovali mne, že tam stojí pokoj nejméně 200 dolarů za noc. Jaký hotel bych chtěl? Nějaký který má bar. Zнала jeden, který má bar a pokoje s koupelnou. Berou kreditní karty? Ne. Cestovní šeky? Ne! Měl jsem ještě 70 dolarů. Bude to stačit na hotel, taxi k hotelu a taxi ráno na letiště? Šedesát dolarů by stačilo. *Deo gratias* – tak mi zůstane ještě něco na bar. Dal jsem Tině celou svou hotovost a ona odešla z letiště najít někoho, kdo by peníze proměnil. Za čtvrt hodiny se vrátila s nigeriánskými penězi. Vzala můj kufr a její sestra můj kolečkový kufr. Protestoval jsem a namítl, že ve Velké Británii mladé dámy kufrů pánům nenosí. Odpověděly, že v Nigerii se tak nastůj stane.

Nastoupili jsme do taxíku s velmi přívětivým řidičem. V hotelu vyjednávala Tina a vyjednala rabat. Ukázala mi pokoj a zeptala se mne, jestli jsem spokojen. Po sedmi poutích do Chartres je pokoj s koupelnou pro mne vrchol přepychu. Byl jsem více než spokojen. Okolnost, že z obou kohoutků tekla jenom studená voda, mi dělala ty nejmenší starosti. Tina mi odevzdala svazek nigeriánských bankovek. Budu nějaké potřebovat ráno na taxík? Ne, to je vyřízeno. Taxikář, který mne do hotelu přivezl, v osm ráno mne z hotelu odveze... Je to dobrý katolík. Je si jistá, že přijede zavčas? Není jen jistá. Bude ho doprovázet. A tak se stalo. Přijela spolu se svou sestrou čtvrt hodiny před osmou, obě nejvýš elegantně oblečeny. Mohly jít klidně na recepci ke královně do Buckinghamského paláce. Na letišti si obě mladé dámy opět nedaly říct a nesly mé kufrů. Chtěly mne doprovodit až na odbavní (check-in), ale těžce ozbrojený policista ve dveřích trval na tom, že vstup je možný pouze s letenkou. Tina položila ruku na strážcovou rameno, kouzelně se na něho usmála a zašeptla: "Ach, prosím!". Nechal nás projít. Jak mohl v dané situaci muž jednat jinak? Na rozdíl od štrůdlu na letišti v Heathrow, zde čekalo na odlet jen pár lidí. Nigerijci létají domů na vánoce a neopouští svou otčinu během svátků. Nebýt Brit, zaleskla by se mi v oku slza, když jsem se loučil s těmito milými katolickými dívkami. Když jsem později o nich přemýšlel, dospěl jsem k závěru, že obě ve skutečnosti nebyly lidé ženského rodu, nýbrž andělé strážní a já jako Velšan mám dva.

Hned poté ovšem se štěstěna přestala na mne usmívat. To, jak jsem v doprovodu přítele P. Evarista proklouzl celní a imigrační kontrolou po příletu do Lagosu, jsem už vyprávěl. Když jsem nyní předložil úředníkům pasové kontroly svůj pas, abych se dostal do čekárny, nestačili se divit. Do Nigérie, jak se zdálo, jsem nikdy nepřijel. Jak mohu chtít ji nyní opustit? V pasu chybělo razítko příjezdu. Jak to mohu vysvětlit? Považoval jsem za nejmoudřejší nic nevysvětlovat. Vedoucí úřadu zavolán přišel a udělil mi vážné napomenutí: Jestli kdy znovu přijedu do Nigérie, musím se hlásit u imigračního úřadu, abych dostal razítko do pasu. To jsem slíbil a byl odpuštěn tj. vpuštěn. Let domů vedl přes Saharu. To byl zcela jiný zážitek. Byl to strašidelný, ano strach nahánějící pocit, letět přes hory a nekonečný písek bez známky života.

Byl jsem smuten, když jsem musel opustit svazový stát Imo a s ním nejnadšenější katolíky, jaké jsem kdy směl poznat. Málem každý s kým jsem se setkal, mne prosil, abych zase přijel a já jsem tak slíbil, bude-li kostel vysvěcen před mým odchodem z funkce presidenta Una Voce v říjnu 2003. Slíbil jsem P. Evaristovi, že udělám všechno v mých silách, abychom shromáždili finanční prostředky na stavbu kostela. Věrohodnost mladého tradicionalistického hnutí v Nigérii závisí na rychlém dokončení stavby. Jsem přesvědčen, že apoštolát P. Evarista má zvláštní význam pro naše hnutí a proto vás prosím, abyste byli velkorysí, rovněž v darech knih pro školu.

Michael Davies

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

2/2003

„Jakmile v sobě pocítíš nějaké pokušení, udělej to, co dělají malé děti, když uvidí v poli vlka nebo medvěda: ihned utíkají k otci nebo matce do náručí, nebo aspoň na ně volají, aby jim přišli pomoci a zachránili je. Také ty se obračej k Bohu a vzývej ho o milosrdenství a pomoc. Tento prostředek nám radí Pán Ježíš: ... Modlete se, abyste neupadli do pokušení.“

(sv. František Saleský)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Církev nesmí být služebníci politiků. Proto by se otázka vstupu do Evropské unie měla řešit citlivě. Domnívám se, že jen Pán Bůh ví, co nás čeká v EU. Přetřásají se jen ekonomické důvody, zatímco na prvním místě by měla být morálka a vztah k Bohu. V tomto nevidím žádný rozdíl mezi naší situací a EU. Materialismus, hedonismus, pokles úlohy Církve – to je v EU stejné jako u nás. Interrupce – největší zločin – se schvalují. Nelíbí se mi, že bychom se v rámci EU měli podílet na placení a podpoře interrupcí v rozvojových zemích. V celkem neradostném postavení by nemělo být spojení trůnu a oltáře. Celkově řečeno, Církev ztrácí právě v EU. Přispívají k tomu bezbožecká média, jejichž vliv na lidi je silný. Na druhé straně u nás bude sílit v důsledku selhání politiků vliv komunistů. Ti se budou roztahovat stejně. (Pravda, je třeba uvést, že budou volit proti vstupu do EU.) Rady militantních bezbožníků – komunistů – se mi také nelíbí. Prostě, radit dobře je někdy těžké. Vážím si toho, že mohu vydávat časopis Řád. Neměl by se stát politickým periodikem, ale měl by prohlubovat náboženský život, stát na straně malých a bezbranných a přinášet informace – ty jsou vždycky dobré k rozšíření obzoru. Také literární příloha by měla člověka obohatit. Děkuji za Vaši podporu, bez níž by dobré dílo – nakladatelství – nemohlo existovat.

5. 4. 2003

P. Ing. Karel Dachovský

Peru

Byl zvolen nový prezident biskupské konference po pěti dnech ostrých diskusí mezi deseti biskupy – členy Opus Dei – a liberálním křídlem biskupů. (V zemi je 52 biskupů). Byl zvolen 72letý biskup Hugo Garaycoa, nahradil jezuitu – biskupa Luise Bamboréna, který dosáhl věku 75 let. Bývá zvykem, že presidentem je arcibiskup z hlavního města Limy – tím je kardinál José Luis Cipriani, člen Opus Dei. Toho nepodporují liberálnější biskupové. Kardinál oponoval také biskupovi Bambarénovi. (Ten si přál zvolení Garaycoa – mírného liberála.) Garaycoa - má podobnou linii jako Bamborén – podporuje stávající centro-levicovou vládu. Chce víc sociálních reforem, nedávno dostal řád vlády za práci ohledně lidských práv.

* * *

Peru má 27 milionů obyvatel. Americké instituce ohrožují její život (politicky, zdravotním a výchovným systémem). V Peru je zatím interrupce zakázána. Instituce nepřátelské životu tvrdí, že je zde ročně 350 000 nelegálních interrupcí. Ministryně zdravotnictví říká, že je to 35 000. Nepřátelé života se snaží uhnízdit ve vládě, zaplavují zemi výchovou sexu ve školách. Zatím je v Latinské Americe interrupce nelegální. Ale politici a soudci jsou korumpováni dolary. Dne 3.10. 2002 peruánský Kongres schválil dodatek k ústavě: „Interrupce je zakázána, kromě výjimek povolených právem.“ 35 kongresmanů hlasovalo pro a 27 jich bylo zprvu proti, poté změnili svůj přístup. Nakonec jen 8 jich bylo proti. Pravděpodobně bude ještě o této věci referendum. USAID korumpuje Latinskou Ameriku. V letech 1993 – 2000 s její pomocí byla kampaň pro sterilizaci – 315 000 žen bylo sterilizováno (většinou negramotné indiánky). 18 žen po zákroku zemřelo.

Kardinál Cipriani (člen Opus Dei) je mocným hlasem pro život. Nařídil kněžím odepírat Eucharistii těm, kdo podporují interrupce. Neváhá použít slovo vražda. Umí mluvit a jeho kázání jsou mocnou vzpruhou všech bojovníků za život.

Vietnam

Kněz, mons. Peter Dao Duc Diem, byl ubodán při návštěvě Vietnamu. Byla to jeho první cesta do Vietnamu po 23 letech emigrace v Anglii. Byl zakladatelem vietnamského katolického centra ve východním Londýně. Byl oblíbeným kaplanem, míval tři mše v neděli, kostel byl vždy plný Vietnamců. Čtrnáctkrát se bezvysledně pokoušel navštívit Vietnam, když se to konečně povedlo, stalo se mu to osudným.

Evropská unie

V Unii proběhla bitva, zda má být náboženství uvedeno v nové ústavě Unie. Vatikán protestoval, že v článku 2, který hovoří o hodnotách Unie, není zmínka o Bohu nebo o evropském náboženském dědictví. Někteří politici soudí, že by tato zmínka měla být dodatečně zařazena do preambule ústavy. Mělo by podle nich být: „Hodnoty Unie zahrnují hodnoty těch, kteří věří v Boha jako zdroj pravdy, spravedlnosti, dobra a krásy, stejně jako těch, kteří nesdílí takovou víru, ale respektují tyto všeobecné hodnoty pocházející z jiných zdrojů.“

Egypt

Štědrý večer 2002 byl významný pro kopty. Prezident vyhlásil tento den (7.leden) jako státní svátek. Velkou zásluhu na tom má koptský papež. Shenouda III. Papež je oslavován, ale nelze přehlédnout „disidenty“ v koptské církvi. Otec Matta (83 let), mnich a představený mnichů v klášteře Makarious. Papež nazval jeho spisy herezemi. Oba dva jsou charismatickými osobnostmi, majícími zásluhu o církev v posledních 50 letech. Otec Matta představuje názor hlubokého hnutí mnišské spirituality. Oba tyto muži mají rozdílný názor, jak by měla koptská církev vypadat. Papež chce posilovat instituce církve. Otec Matta rád vidí spíše duchovní úlohu církve. Podle něj zasahování do politiky a světských záležitostí nevede k dobrému. Církev by měla ovlivňovat kázáními a dobrým příkladem. Jiný mnich – Otec Basilios - tvrdí, že by kněží měli sloužit potřebám stádu. Neměli by být zataženi do finančních a sociálních

záležitostí. Biskupové se mnišským „disidentům“ vysmívají: „Církev sílí a získává členy.“ S tím je obtížné polemizovat., za posledních 40 let to šlo nahoru. Papež Shenouda nastoupil v roce 1971 a během této doby počet seminářů vzrostl z jednoho na deset. Počet bohoslovců prudce stoupl. Také klášterů je 16 (bylo 9), počet řeholníků stoupl pětkrát. (Nyní jich je 1 500.) Změny v církvi sahají do 30. let 20. století. Započalo hnutí nedělních škol, zlepšilo se vzdělávání laiků. Toto hnutí vyvolalo změny v církvi. K obrodě laiků přistoupila obroda kněžstva a klášterů. Matta byl zpovědníkem Shenoudy. Odešli v roce 1957, Shenouda postupoval výše v církevních hodnostech (nejprve biskup, potom papež), Otec Matta přešel do kláštera Makarious a obnovil ho. Prvních deset let vlády tohoto papeže bylo obtížných, koptové byli pronásledováni (1972), byly bouře proti nim (zapalování kostelů a vraždění koptů). Papež bojoval proti vládě a chtěl, aby také kněží protestovali – politická aktivita nevídaná za předchozích papežů. V roce 1980 Shenouda odvolal slavení Velikonoc jako protest proti diskriminaci koptů.

O rok později se zostřil tlak na kopty, papež byl poslán do vyhnanství do kláštera Bishoi. Otec Matta už tehdy schvaloval tlak státu na papeže. (Papež prý zodpovídal za střety.) Prezident Sadat byl však zastřelen. (Také i biskup Samuel, vybraný státem na zastupování papeže.) V následujících letech věřící tlačili vládu k návratu Shenoudy. V roce 1985 se vrátil, ale byl to už jiný muž. Spolupracoval se státem a získal od státu povolení ke stavbě kostelů a zřizování institucí. Také stát si liboval – stačilo mu jednat pouze s jedním mužem. Papež také zasáhl do vnitřní podoby církve. Biskupové poplatní předchozímu prezidentovi byli odvoláni. Spisy Otce Matta byly prohlášeny za heretické. Papež centralizoval církev, velké diecéze rozdrobil na malé a jmenoval nové biskupy. Jejich počet vzrostl z 25 na 85. Navíc jsou mnozí biskupové bez diecézí. Pro mnohé kopty je silnou osobností v nejistých časech, jiní tvrdí, že zneužívá moc. Stoupl počet exkomunikovaných laiků a došlo k laicizaci mnohých kněží. Někteří soudí, že vzrostl počet institucí, ale věřící lid je duchovně zanedbáván. Laici byli vytěsněni z aktivit. Někteří milují papeže a milují zároveň Otce Matta, který je někdy považován za jakéhosi Jana Křtitele.

Rakousko

Rakouský profesor pastorální teologie a kerygmatiky na univerzitě ve Vídni, Paul Zulehner a biskup z Jižní Afriky, Fritz Lobinger, navrhuji řešení nedostatku kněží. Prý laici nemohou nahradit kněze – farnosti nemohou žít bez svátostí. Měly by se zavést dvě skupiny kněží na základě modelu prvotní Církve. Inspirací by měl být svatý Pavel, který zakládal komunity kněží v Korintě. Měli na starosti jen vlastní komunitu. Podle této koncepce paulinští kněží by byli bráni z celibátníků připravujících se v seminářích jako dosud. Byli by plně zaměstnaní celý den pastorcí, formovali by korintské kněze, kteří by vzešli z farnosti. Ti by se směli ženit a měli by svou profesi, tedy by pracovali ve farnostech jen ve svém volnu. Časem by snad směly být svěceny i kněžky.

Z tohoto je vidět, že pokračují rozkladné tendence. Uvedený model by de facto zrušil celibát, který Církev vybojovala po staletích praxe. Nedostatek kněží je vyvolán zdegenerováním společnosti. Materialismus převládá a málokdo se chce omezovat. Nejlepším modelem je Kristus, ten se také neženil.

Angola

Nejsvobodnějším hlasem je Radio Ecclesia. Většina obyvatel má vlastní rozhlasový přijímač, televizi má jen málokdo, lidé jsou chudí. (85% obyvatel má příjem 30 Kč denně.) Je zde značná negramotnost. Radio Ecclesia je označováno vládou jako nepřátelské. Země se jen pomalu zotavuje, byla zmítána občanskou válkou 25 let. Ta skončila před rokem smrtí vůdce opozice, Jonase Savimbiho. V zemi jsou boháči, ale většina lidí nemá čistou vodu, přístup ke zdravotnictví a školám. Proč vláda nyní trpí opozicí? Je to snaha sjednotit zemi, vláda teď nepoužívá represe, ale finanční páky. Mnoho redaktorů Radia Ecclesia bylo zkorumpováno vládou a odešlo do institucí, kde se lépe platí. Radio Ecclesia vysílá od roku 1977, v začátcích bylo zařízení často demolováno vojáky. V zemi, kde je korupce, ročně přichází jako pomoc pro Angolu od Mezinárodního měnového fondu miliarda dolarů, ta je však ukradena vládou. V této situaci má Radio Ecclesia důvěru lidí. Ted' je to lepší, rozšiřuje se svoboda projevu. Vláda

pomlouvá, že Radio je prodlouženou rukou Angolské biskupské konference. Církev má nyní dobré jméno. Za doby portugalského kolonialismu Církev podporovala Portugalce. V roce 1975 vládu převzali marxisté podporovaní Sovětským svazem a Kubou. Tehdy byla Církev démonizována komunisty a ti zavřeli církevní školy a média. V roce 1992 se marxistická vláda obrátila ke kapitalismu a zlepšila své vztahy s Církví. Radio Ecclesia zachovává rovnováhu. I ve zdejší Církvi jsou pnutí – radikální kněží, kteří by rádi viděli změnu vlády. Chtěli by, aby lidé nesměřovali k obohacení, ale k práci pro obecné blaho. Nově jmenovaný arcibiskup Damiao Franklin tvrdí: „Úkolem Církve je hlásat radostnou zvěst a vzdělávat, naše specifická církevní mise je duchovní.“ Snaží se spolupracovat s vládou na znovuotevření církevních škol. Nechce vládu kritizovat. Mnoho lidí by však dalo přednost změně režimu.

Mexiko

Katolíci byli pohoršeni, že bazilika Guadalupe chtěla prodat za 12 milionů dolarů práva na zobrazování Panny Marie Guadalupské, portrét sv. Juana Diega. Kupujícím měl být Viotran, americká banka. Obě strany od smlouvy ustoupily.

Indie

Nový zákon ve státě Tamil Nadu ztěžuje konverze ke křesťanství. Každá konverze musí být nahlášena úřadům farářem místa. Neuposlechnutí se trestá ročním vězením. Stát má 62,1 milionů obyvatel (5,7% jsou křesťané, 5,5% muslimové, daliti (nejnižší kasta) 18,4%).

Rusko

V prosinci 2002 vládní dokument přinesl zmínku, že katolická Církev ohrožuje národní bezpečnost. Patriarcha pravoslavné církve poslal papeži vánoční přání a požádal o kontakt. Ale lednové interview v novinách Trend s mluvčím pravoslavného patriarchátu bylo opět ledovou sprchou. Ten řekl,

že pokusy katolíků upevnit pozice zkrachovaly. Zřízení čtyř diecézí katolíky prý poškodilo, prý Rusové pochopili, že Vatikán zemi škodí.

Irsko

Kardinál Desmond Connell dovršil 77 let. Řím vybírá jeho nástupce. Diecézní rada kněží diecéze však chce, aby na místě zůstal. Jeho odstranění by mohlo vypadat jako trest za to, že údajně nezasáhl proti kněžím provinilým sexuálním zneužíváním. Diecézní rada soudí, že jeho rezignace by nebyla konstruktivní

Tanzanie

Země je velmi chudá. Vláda je socialistická. Většina obyvatel pracuje v zemědělství. 85% vývozu činí potraviny. 51% obyvatel žije pod hranicí bídy. Země je silně zadlužená. Z 36 milionů obyvatel je 1,3 milionu nakaženo virem HIV/AIDS, 100 000 lidí ročně zemře na tuto nemoc.

Tanzanie dosáhla nezávislosti v roce 1961. Její první prezident, Julius Nyerere, byl zapálený katolík. Chtěl, aby se země uchránila před špatným vlivem Západu. Interrupčníci a kontroloři populace byli však úspěšnější, přišli do země v osmdesátých letech. V roce 1992 prezident Nyerere rezignoval. V zemi je 5,5 dítěte na jednu ženu. Skupiny proti životu chtějí omezit počet obyvatel. Za 4 roky poslaly do země 80 milionů kondomů. (Prý, aby se zamezilo AIDS.) 10 milionů kondomů vyrobených v Číně poslal Fond populace Spojených národů. Ty měly nízkou kvalitu, takže je vláda poslala zpět. Počet obyvatel Tanzanie roste o 2,6% ročně. To není mnoho. USA, OSN a Evropská unie věnují mnoho peněz, aby se počet obyvatel snížil. Chtějí donutit ženy k interrupcím. Nejhorší je organizace Planned Parenthood. Tu nazval Peter Marx, OSB, „mystickým tělem Satana“. V roce 1983 byly v zemi tři! případy AIDS. Kondománie rozšířila virus na miliony. Kondománii podporuje Reginald Mengi. Je to muž, který ovládá většinu médií v zemi. Protivníka vidí v katolické Církvi (kardinál Polycarp Pengo). Anglikáni naneštěstí podporují kondománii. V zemi působí skupina pro život, podporovaná z USA organizací Human Life

International. Není divu, že ji chtěla vláda zastavit. Vláda si myslí, že umělá antikoncepce sníží počet obyvatel. Antikoncepce vede ale k promiskuitě mládeže. (V USA 80% interrupcí podstoupí neprovdané ženy.) Ve školách je povinná výchova o sexu. Učitelé propagují „bezpečný sex“ Je vidět, že ďábel si „zasedl“ i na tuto zemi.

Dominikánská republika

V Santo Domingo se konalo 2. – 4. září 2002 setkání na nejvyšší úrovni ohledně podpory života a rodiny v Americe. Bylo přítomno 10 kardinálů a 30 biskupů. (Také Alfonso kardinál Lopez Trujillo, prezident Papežské rady pro rodinu, Giovanni Battista kardinál Re, prefekt Papežské kongregace pro biskupy, byli přítomni biskupové z latinskoamerické biskupské konference, dále viceprezident Biskupské konference US, biskup W. Skylstad a prezident Kanadské biskupské konference, biskup J. Berthelet.

Přítomní hovořili o právní a morální situaci v jejich zemích a radili se o postupu. Výsledek „Deklarace ze Santa Dominga“ bude předán hlavám všech států v Latinské Americe. Tato deklarace znovupotvrzuje morální učení Církve ve věci života a rodiny a apeluje na zvolené představitele států, aby konali svoji povinnost a byli proti nespravedlivým zákonům, které ohrožují rodinu. Mnoho latinskoamerických zemí má zákonodárství zaručující právo na život od početí. Deklarace trvá na tom, aby katoličtí politici zůstali věrni Církvi v otázkách rodiny a života. Rodina je základní buňkou společnosti. Druhou iniciativou vzešlou ze setkání je, aby latinskoamerické biskupské konference zušlechťovaly zákonodárství ohledně rodiny a práva na život.

Kardinál Re zahájil setkání úžasnou řečí o službě biskupů v pastorační rodiny a života. Biskupové musejí uznat, že klíč k evangelizaci je pastore rodin. Přirovnal náš věk k času Noemově. V obou obdobích se stala společnost tolerantní k strašlivé nemorálnosti. Dnes se setkáváme s takovou záplavou materialismu a hedonismu, že jediná zůstávající naděje pro spasení lidství je svatost rodiny. Kardinál Trujillo shrnul své poznatky z cest posledních deseti let. Jsou systematické útoky na rodinu v Evropě a Severní Americe. Cílem je zničit rodinu kousek po kousku. Ve Francii je

zákaz perverzní. Státní podporu dostávají také páry žijící v homosexuálním „manželství“ a páry žijící spolu, aniž by uzavřely manželství. Také vyzval katolíky, aby protestovali proti zákonu umožňujícímu rozvod. Kardinál se inspiroval projevem papeže k Římské rotě, nejvyššímu soudu Církve. V Latinské Americe pouze Církev odmítá rozvod. Přijetí rozvodu je skandál, protože v těchto zemích převažují katolíci. Biskup Carvajal mluvil silně proti interrupcím: „Není žádná válka nebo holocaust, či politický masakr srovnatelný s interrupcemi.“

Biskupové a vedoucí protiinterrupčních organizací zdůrazňují lásku k rodině a přijetí života. Důvodem k chudobě není množství lidí na planetě, ale sociální nespravedlnost.

Mexiko

Ve státě Chiapas neposlouchá biskupa část katolíků, kteří obsadili kostely a kněží slouží Tridentskou mši. Tito lidé pocházejí z významných rodin ovládajících státní instituce (elektrárny, vodárny a prodej alkoholu). Mezi těmito lidmi existují ostré spory s protestanty.

Nikaragua

Na plantáži kávy byla znásilněna devítiletá dívka, která počala. V Nikaragui je interrupce nelegální. Církev se jí snažila pomoci – narozené dítě by bylo dáno do sirotčince. Také ministryně pro rodiny chtěla dítě zachránit. Tři lékaři přesto provedli interrupci a vláda nyní zvažuje, zda je bude žalovat. (Hrozilo by jim až šestileté vězení.) Kardinál Miguel Obando y Bravo obvinil lékaře, že se dali do služeb smrti. Všichni, kdo asistovali interrupci, jsou ipso facto exkomunikováni.

Slovensko

Slovensko a Vatikán podepíší novou dohodu, podle níž lékařský personál bude moci odmítnout vykonat interrupci.

Filipíny

Biskup Jose Sorra ve svém pastýřském listě uvedl, že viditelně těhotné ženy nemají veřejně uzavírat sňatek. Mohou však být oddány při soukromém obřadu. Řekl, že těhotenství mimo manželství znamená porušení šestého přikázání, a je tak protisymbolem čistoty, cudnosti a krásy nevěsty Krista – Církve, jeho mystického těla. Čistota mystického těla je zdůrazňována bílým závojem nevěsty.

Indonézie

Náboženští vůdci se sjednotili v odporu proti plánu vlády povolit interrupce (muslimové, křesťané, hinduisté a buddhisté). Muslimský vůdce Umar Syihab řekl, že interrupce jsou zakázány všemi náboženstvími, je to považováno za vraždu.

Vatikán

Kongregace pro bohopoctu a svátosti zveřejnila postoj: Kněží nemohou odmítnout Eucharistii těm, kteří ji chtějí přijmout vkleče. Vatikán je znepokojen mnoha stížnostmi – kněží odmítají podat klečícím. Je to vážné porušení základního práva křesťanů. Je to nebezpečí, které může přerůst ve vážný skandál. Kardinál Estevez řekl, že proti takto neposlušným kněžím by se měl zavést disciplinární trest.

Zimbabwe

Před deseti lety země prosperovala. Církev byla na vzestupu. Bylo hodně povolání, řehole zakládaly své domy (jezuité, Otcové z Marianhillu). Nyní je země v rozkladu. 80%-ní nezaměstnanost, kvalifikovaní lidé opouštějí zemi, AIDS se šíří. Chudí lidé hladovějí, někdy umírají hladem, je zde mnoho sirotek. Země dřív vyvážela potraviny, bílí plantážníci byli však vyhnáni, zemědělství je v neodborných rukou. Hlad mají ti, kteří hlasovali ve volbách proti prezidentu Mugabemu. Církev k zlořádům mlčí

(kromě biskupa Pia Ncubeho), biskupská konference je rozdělena, protože biskupové patří k různým etnikům. Situace je horší o to, že prezident Mugabe je katolík. Očekává se, že se ozve papež. Tak, jako v prosinci 1989 řekl Gorbačovovi, že sovětský režim nemůže být reformován, ale musí být zničen. V červnu 2001 papež dal prezidentu Bushovi lekci o nepřípustnosti výzkumu kmenových buněk za (cenu zničení embryí) a o následcích globalizace. Také premiér Iráku byl poučen, že Irák musí spolupracovat s OSN.

Německo

Nyní byla vydána v němčině kniha od Ondřeje Lišky „Každá doba je Boží dobou: Podzemní Církev v Československu“. Kniha má dvě předmluvy – od kardinála Vlka a kardinála Lehmana, prezidenta Německé biskupské konference. Oba jsou k tajnému biskupovi Felixi Davidkovi vstřícní. Takový souhlas je neočekávaný, protože autor tvrdí, že Davídek nebyl blázen, ale charismatická osobnost, která poznala znamení doby a prorocky viděla dopředu. Je to neočekávané, protože většina oficiálních biskupů po pádu komunismu tvrdila, že Davídek byl blázen a nelze od něj nic brát vážně.

Velká Británie

Ministr vnitra pochválil řeholníky a řeholnice. Ti podle něj pečují o lidi v nouzi (hlavně uprchlíky). Řekl, že Církev a stát nemusejí stát proti sobě, je třeba intenzivně jednat. Pochválil dominikánky z Leicesteru a Otce svatého Ducha v severním Manchesteru. Řekl, že vládnoucí Labour Party a řády mají mnoho společného. Byly založeny pro pomoc potřebným a hledání spravedlnosti. Chválil, že někteří řeholníci a řeholnice opustili kláštery a usadili se v chudinských čtvrtích, například bratři v Liverpoolu.

Někteří řeholníci si přesto stěžují na stát. Podle nového zákona musí mít domovy pro trpící vysokou materiální úroveň. V praxi to znamenalo, že řády neměly peníze na úpravy a některé domovy zanikly.

* * *

Podle sčítání lidu 72% obyvatel se označilo za křesťany. Nejvíce křesťanský je severovýchod Anglie. V zemi je 3,1% muslimů. Profesor Keith Ward z Oxfordské univerzity to komentuje: „Myslím, že mnoho lidí míní, když říkají, že jsou křesťané, že jsou morální, věří v Boha a mají určitý druh víry, že Kristus byl dobrý člověk, velký duchovní učitel. Jejich víra není nijak dogmatická. Lidé užívají slovo křesťanský, aniž by jmenovali nějakou církev.“

* * *

Novým biskupem ve východní Anglii je kanovník Michael Evans (51 let). Studoval teologii na Heythrop College v Londýně a osm let byl profesorem křesťanské doktríny v semináři St. John's v Surrey. Také byl kaplanem pro univerzity v jižním Londýně. V roce 1996 byl jmenován kanovníkem teologem v Southwarku. Napsal mnoho článků. Propaguje ekumenismus. Každý rok tráví týden v komunitě v Taizé.

* * *

Otce biskupa Patricka O'Donoghue (z Lancasteru) znám osobně. Je to laskavý člověk, plný zájmu o trpící. Nyní prodal biskupský palác za 1 milion liber. Peníze budou rozděleny chudým a potřebným. Otec biskup se stěhuje každých 14 dní, střídá tak pobyt ve svých farnostech. Je to dobrý nápad a velmi originální. Prostě biskup se tak bezvadně seznamuje se svou diecí, jeho nápad je pobídkou k zamyšlení i pro ostatní biskupy.

Austrálie

Arcibiskup Pell obnovil charakter semináře v Strathfieldu. (Je zde 40 seminaristů pro arcidiecézi Sydney a další diecéze.) Laici projevíli zájem o to, co se děje v seminářích. Například v USA se objevily problémy v některých seminářích (liberalismus v učení a homosexuální prostředí). Rok 2002 byl velmi obtížný pro kněze na Západě – sexuální skandály kněží, to vrhlo stín i na většinu kvalitních kněží. Papež v těchto okolnostech

nařídil přezkoumání poměrů v seminářích. Objevil se nový typ seminaristů: V šedesátých letech byli většinou mladí (po střední škole) a z vícečetných tradičních rodin. Nyní jsou to lidé, kteří objevili katolicismus v plné kráse, nejsou to úplní mladíci a někdy jejich rodina toto povolání nechápe. Jsou nadějí pro budoucnost Církve. Chtějí mít pevné základy – ty poskytuje katolický katechismus. Mají ideály. Velké procento seminaristů v Austrálii jsou emigranti z Vietnamu. Prostředí z jejich rodin přináší nové podněty.

Formaci seminaristů ovlivňuje papežský dokument *Pastores dabo vobis*. Zdůrazňuje se, že je důležitá lidská formace. Kněz je žijící obraz Ježíše, a tak by se měla lidská dokonalost Pána projevit i na knězi. Tak mohou být přijatelní a důvěryhodní pro ostatní lidi. V semináři pro Sydney se klade důraz na ctnosti v klasickém katolickém pojetí. Důraz se klade na charisma celibátu. Papež hovoří o budoucnosti kněží jako vyrovnaných lidech, silných a svobodných, schopných nést tíži pastýřských odpovědností. Musí být vychováváni milovat pravdu, být loajální, respektovat každou osobu, mít smysl pro spravedlnost, být pravdiví v řeči, být ryze soucitní, být muži integrity a zvláště být vyrovnaní v soudu a chování.

Příprava na pastoreci je důležitá v průpravě. Důležitý je důraz na kněžskou identitu. Je rozdíl mezi všeobecným kněžstvím a služebným kněžstvím nejenom ve stupni, ale v podstatě. Musí se překonat klerikalizace laiků a zesvětštění kléru. Důležité je sdělovat praktické zkušenosti z pastorece.

Svatý Otec mluví o nové evangelizaci. Rok 2002 byl rokem krize pro kněze. Ale je nutné převrátit skandály na reformu, krizi na příležitost.. Seminaristé potřebují přijmout tuto výzvu.

* * *

Biskup Luc Matthys z Armidale napsal, že Církev v Austrálii je pronásledována. Neustálé útoky médií kvůli selhání několika kněží neustávají. Pronásledování je časté, ale dnes má světový rozměr: diskreditace vedoucích Církve. Také finanční oslabování Církve v důsledku soudních procesů s oběťmi sexuálního zneužití ze strany některých kněží. Biskup vybízí, abychom měli odvahu vytrvat a snášet pronásledování. Prosí o novény, pokání a umrtvování s účelem posvěcení kněží. Církev je jako

moudrá a zkušená matka. Ví, že ne všichni její členové jsou světci. Církev má světce a hříšníky – většinou je to ale někde uprostřed. Matka ví, kdy má trestat, kdy odpouštět a usmířovat, kdy vybízet ke zlepšení a kdy varovat a chránit mladé a nevinné. Nepřátelé to vědí. Proto neustává diskreditační kampaň. Víme však, že brány pekelné ji nepřemohou.

* * *

Hnutí Sant'Edigio přichází do Austrálie. Komunita Sant'Edigio vznikla v Římě roku 1968. Dnes má toto laické hnutí 40 000 členů v Římě a v 60 zemích.

Charakterizuje je: modlitba, sdělování Evangelia, solidarita s chudými, ekumenismus. V roce 1990 sjednala mír mezi válčícími stranami v Mozambiku. Kardinál Ruini nazval komunitu rybáři lidí – řekl, že: „Vybírání si chudých je jako vybírání si Boha.“ V Římě je komunita zvláště vidět na chudém předměstí. Nabízí chudým i ubytování.

* * *

Už dva roky funguje v Melbourne Institut Jana Pavla II. pro manželství a rodinu. Je to jeden z deseti podobných institutů na světě. Jsou přidruženy k Lateránské univerzitě v Římě. Nabízejí diplomy v oborech studia manželství a rodiny a v teologii. První podobný institut byl založen v Římě v roce 1981, aby podpořil studium teologické a fyziologické antropologie, sociologie, bioetiky a ostatních disciplín na podporu obrany rodinného života. Australští biskupové jednomyslně souhlasili se zřízením institutu, úkolu se ujal arcibiskup Pell. Dnes má 100 studentů, většina pochází z Melbourne. Jsou zde i kurzy v bioetice, sociologii, teologii svátostí a v přirozeném plánování rodičovství. Profesor Aidan Nichols, OP zde také vedl kurzy teologie Hanse Urs von Balthasara.

Celosvětovým prezidentem je rektor Laterana, biskup P. Fisichella. Jeho předchůdcem byl odborník na dílo Hanse Urs von Balthasara, Angelo Scola, který je nyní patriarchou v Benátkách. V Austrálii je prezidentem institutu arcibiskup Demis Hart a jeho zástupcem Prof. Anthony Fisher, OP, který je

odborník na bioetiku. Ve stejné budově jako Institut je Úřad pro respekt k životu, jeho úkolem je práce s farnostmi, školami a skupinami k vytvoření kultury života a lásky. Studenti institutu pocházejí z různého prostředí, někteří jsou učitelé, jiní pracovníci v oborech psychologie, zdravotnictví a sociální péče. Děkan institutu uvádí, že jedním z plodů jsou články a knihy napsané studenty. Institutu se daří a je opravdu vysokoškolskou komunitou.

USA

Biskup W. Wiegand oznámil, že v diecézi Sacramento bude otevřena katolická univerzita vedená řádem Legie Krista. Bude to povzbuzení pro 500 000 katolíků v diecézi. Legie Krista spravuje ve světě 11 univerzit, ale tato bude její první v USA. Legie je známa absolutní pravověrností.

* * *

USA budou mít novou katolickou univerzitu – Ave Maria na Floridě. Miliardář Tom Monaghan věnoval na stavbu 200 milionů dolarů. Postaví se univerzita obklopená kolejemi a městečkem. (Na místě, kde jsou dnes plantáže rajských jablíček.) Monaghan chce, aby se učila pravda Boží a pomáhalo se lidem do nebe. Kancléřem bude konzervativní jezuita Joseph Fessio (Je blízko názorům konzervativní řeholnice Matky Angeliky, zakladatelky televizní stanice EWTN.) V roce 2006 bude v Ave Maria studovat 600 studentů, později 5 000. Studenti všech oborů budou mít povinné také zkoušky z teologie a bude se očekávat pravidelná účast na bohoslužbách. Na fakultě bude působit také William J. Bennet, sekretář bývalého prezidenta Reagana. Je to konzervativec, který říká, že na mnoha katolických univerzitách nepoznáte, že jsou katolické.

* * *

Jsou hlášena zázračná uzdravení na přímluvu františkánského kněze Michala Judge. Tento kaplan požárníků byl zabit 11. září při útoku na World Trade Centre v New Yorku. Případ tohoto hrdiny zatím nemá

podporu pro zahájení procesu k blahořečení. Františkáni říkají, že plnil řeholní sliby, ale neměl by být postaven na piedestal. Váží si ho zvláště některé skupiny obyvatel – byl Ir, bojoval se svým sklonem k alkoholismu, byl homosexuál, ale zachovával čistotu duše. Vláda ho uznala za oběť číslo jedna při atentátu 11. září. Jeho hrdinná smrt znamená zvýšený zájem o františkánství.

* * *

Průzkum veřejného mínění prokázal, že 70% Američanů podporuje znovuzavedení legálního chránění nenarozených dětí. 66% je pro jmenování takových soudců Nejvyššího soudu, kteří by zavedli zákon chránící nenarozené děti.

Zamyšlení

Dne 20. a 21. 3. 2003 se zdarma rozdávaly seznamy spolupracovníků STB, ověřené Ministerstvem vnitra ČR. Je to opět příležitost se zamyslet nad nedávnou historií, ale i současností. Je tam asi 30 kněží, kteří však spolupráci stále popírají, kromě jednoho, který se přiznal a omluvil se. Nechci nikoho odsuzovat, nátlak STB na spolupráci byl jistě velký. Na druhé straně lze odmítnout, že o nic nešlo a nikomu neškodili. Bezpochyby museli donášet na ostatní kněze a věřící, což je hanebné a lze to označit za zradu Církve. Kněží věděli, o co jde, na rozdíl od některých důstojníků STB. Jim řekl P. Inocenc Kubíček, OFM v roce 1983 při svém vězení, že záleží na stavu svědomí a nemusejí přijít do pekla. Naopak, P. Aleš Zlámal, OFM jim hrozil věčnými tresty. Dnes vidíme, že Království Boží není z tohoto světa a ideální stát je obtížné hledat. Čestné by bylo ze strany některých kněží přiznat svůj omyl, také nelze přehlédnout, že zaujímají dodnes důležitá místa, darovaná jim kdysi komunisty. Ten, který v roce 1981 udal na STB mé tehdejší členství v řádu františkánů, stojí dodnes v čele velké pražské farnosti. Doklad o tom jsem našel nyní v archivu Ministerstva vnitra v Pardubicích. Šlo o něco mnohem horšího než členství v prokomunistickém Pacem in terris. Domnívám se, že koncem

roku 1989 komunistická tajná služba úplně nezanikla, asi nad ní bdí ruský pohrobek dřívější KGB. Členství kněží v tajných organizacích je něco nepatřičného a d'ábel se tomu chechtá. Dnes nelze omluvit případné členství v tajných organizacích ničím.

5.4. 2003

P. Ing. Karel Dachovský

Jonáš a jeho volání

Všichni katolíci jsou povinni volat: „Konejme pokání!“ Přestože se prorok Jonáš vzpíral konat svou povinnost, aby se stal hlasatelem blížícího se Božího trestu, nakonec byl nucen splnit vůli Boží. Bůh žádá, abychom svědčili. Postavili se na roh ulice, či zakleпали na cizí dveře. Chce to jen prvotní osmělení, chce to vykonat první pokus. Svědčení se stane poté běžnou praxí, nedílnou součástí našeho života. To je úkol i Mariiny legie, společenství, které se u nás časem prosadí. Jonáš byl průměrný člověk, přesto si ho Bůh vybral ke své misi. Bůh chce, abychom zapomněli na svou průměrnost a stali se velmi výstředními lidmi. Nejsme nuceni lézt a kazatelnu a hlásat. Spíš jsme povoláni k dialogu, k rozhovoru, tak se přiblížíme k lidem a vrosteme do osobností a problémů našich bližních. Při této úloze nejsme sami, je to také věc Boží a hlásat Boží slovo ve dvou je velkou posilou. Jeden mluví s lidmi a druhý se modlí. To je praxe samotného Bohočlověka. I on posílal kázat ve dvou. Sv. František z Assisi ho napodobil a mělo to velké výsledky. Syn člověka je znamením pro toto pokolení. Kolikrát se lidé hrnou na nějaká představení, mladí lidé na koncerty pop zpěváků, kolikrát je zajímaví projevy státníků. A zde je někdo víc. Hlasatelé Nejvyššího, samotného Stvořitele světa. Jsme těmi šťastnými, kteří vědí o Bohu, kteří znají smysl života, kteří vědí o přikázáních. Jistě je mnoho způsobů rozhodování v praktickém životě, ale vše má své mantinely. Jsme těmi, kdo poznali Boha. Jde jen o to, aby nevěřící lidé nepovstali proti nám při Posledním soudu: „Kdybychom věděli to, co víte vy, využili bychom tento dar mnohem víc.“ Naše poznání nás zavazuje. Kdo dostal víc, bude se od něho daleko víc očekávat. Jde také o to, abychom na věčnost nevstoupili sami. Měli by nás na věčnost vítat ti, kterým jsme pomohli nejen hmotně, ale i duchovně. Měli bychom být obklopeni dušemi, které jsme

přivedli ke Kristu. To je vpravdě kněžská činnost. Kněžství, to není příležitost předvádět se na veřejnosti, jak to chápou některé feministky. Jde nejen o služebné kněžství na základě svěcení, jde také o všeobecné kněžství na základě našeho křtu. Vyberme si správně z pohledů na věc, schválených posledním koncilem.

P. Ing. Karel Dachovský

Bůh patří do evropské ústavy

Sv. Otec Jan Pavel II. mnohokrát hovořil o nezbytnosti odvolávky na Boha v evropské ústavě. Podle jeho stanoviska se jedná o křivdu vůči takovým osobnostem, jako jsou patroni Evropy, sv. Benedikt a sv. Cyril a Metoděj. Bez jejich dědictví „není opravdová jednota Evropy možná...“, vyjádřil se papež při jedné ze svých nedělních promluv při Anděl Páně. Dále řekl, že bez zmínky o Bohu v evropské ústavě je kontinent ohrožen „rizikem ideologického laicismu a sektářského integralismu“. Rovněž tak představitelé organizací evropského katolického laikátu ze dvanácti evropských zemí, shromáždění na konferenci v polské Krakově, požadovali nekompromisně Boží přítomnost v evropské ústavě.

Tag des Herrn 3/2003, Glaube und Kirche

Církvě USA požadují tvrdší postih pornografie

Při setkání s americkým generálním prokurátorem Johnem Ashcroftem požadovali baltimorský kardinál William Keeler a představitelé jiných církví v USA tvrdší stíhání firem, které se provinují šířením porna. Zvláště se jedná o koncerny AT T a General Motors. Podle kardinála Keelera šíří AT T porno svými kabelovými kanály, GM vlastní svůj pornografický satelitní vysílač Echostar. Kardinál Keeler je viceprezidentem „Náboženské aliance proti pornografii“. Při rozhovoru s Ashcroftem mu v této věci předal také dopisy sedmnácti arcibiskupů, včetně čtyř kardinálů. Církvě v USA jsou znepokojeny hlavně tím, že pornografie má přístup do každé domácnosti a ke každému dítěti.

GK3/2003

Neuvěřitelné! Kříž nesmí být trpěn

Kříž v budově zemského sněmu německé spolkové země Hesensko musí být sejmut. Rozhodl tak nejvyšší správní soud této spolkové země na základě stížností některých poslanců, které prý krucifix na stěně „uráží“. Když většina ostatních poslanců sněmu zamítla jejich požadavek odstranění kříže, obrátili se na soud, kde uspěli.

GK3/2003

Německo: Lidé se Církvi vzdalují

Na tuto smutnou skutečnost upozornil sekretář katolické Německé biskupské konference Hans Langendoerfer. Vyplývá to nejen z toho, že lidi, kteří z Církve vystupují, je více než konvertitů, ale i z klesajícího počtu praktikujících. Podle Langendoerfera mezi věřícími, kteří řádně platí církevní daň, klesá počet těch, kdo chodí do kostela minimálně jednou týdně a narůstá číslo těch, kteří chodí pouze jednou až třikrát do roka. Řešení ale vidí sekretář Biskupské konference Německa ve větších finančních injekcích do církevních médií, která by měla být „méně náboženská“ a zabývat se více „politikou, kulturou a výchovou, přičemž se rozloučit i s dosavadními oblíbenými tématy“, rozuměj: se zbožnými náměty a obhajobou víry.

GK3/2003

Naše poznámka: Pan sekretář Německé biskupské konference se mohl mnohokrát přesvědčit, že tato cesta k růstu religiozity nejen nevede, ale naopak odpadá od víry zvaný eufemisticky „proces sekularizace“ ještě urychluje.

Němci vymírají

Podle studie Institutu pro německé hospodářství u žen narozených v r. 1940 je pouhých 11% bezdětných, zatímco u žen narozených r. 1965 je to už 41%.

Rakouský řeholník odmítl nastoupit do Wehrmachtu

Rakouská média rozebírají případ kandidáta blahořečení, kněze kongregace pallotínů Franze Reinische, který odmítl splnit povolávací rozkaz k nástupu do Wehrmachtu a byl ve věku 39 let v roce 1942 popraven gilotinou. Pater Reinisch prohlásil: „Jako křesťan a jako Rakušan nemohu složit přísahu věrnosti Hitlerovi. Musí přece existovat lidé, kteří proti takovému zneužití autority protestují. Cítím se povolán k tomuto protestu.“ Pater Reinisch měl těsné kontakty s mariánským Schoenstattským hnutím.

GK3/2003

V Lichtenštejnsku nová úprava výuky náboženství

V malém alpském knížectví platila výuka katolického náboženství jako povinná s tím, že nekatolíci se mohou v zákonné lhůtě odhlásit. Teď vstoupil v platnost nový předpis, jenž dává podle rakouského vzoru studentům středních škol možnost volby mezi výukou náboženství, jenž plně podléhá kontrole katolického arcibiskupství ve Vaduzu, které též určuje personální obsazení předmětu, a výukou disciplíny zvané „náboženství a kultura“, jež je v kompetenci státu. Na základě zkušeností je možno předvídat, že to povede k větší dechristianizaci mladé generace.

GK3/2003

Křesťané mlčí, kde se židé a muslimové bouří

Katolický biskup Kurt Koch ve švýcarské Basileji si stěžoval na lhostejnost katolíků vůči hrubému zesměšňování křesťanských symbolů v médiích. Poukázal např. na stále odpornější karikatury papeže a v poslední době též na satiru, která prezentuje Eucharistii jako „nejstarší klonování člověka“. Koch řekl, že židé a mohamedánští se ihned bouří, kdykoliv se někdo dotkne toho, co je jejich víře drahé, křesťané mlčí s odvoláním na údajnou „svobodu umělecké tvorby“. Biskup Koch rovněž upozornil, jakou vlnu pobouření vyvolala nedávno kniha Američana Stuarta Eizenstata o válečných devizových transakcích mezi Švýcarskem a nacistickým Německem, na jejímž obalu byl namalován švýcarský

helvetský kříž v kombinaci s hákovým křížem. Jak je možné, že ke zneuctění křesťanských symbolů jsou naopak Švýcaři zcela letargičtí?, ptá se biskup Koch.

GK3/2003

Spolupracovník biskupa Krenna o zednářství

Rakouský katolický kněz dr. Reinhard Knittel, jenž patří k úzkému kruhu nejbližších spolupracovníků biskupa Kurta Krenna ze St. Poeltenu, známého svou statečností při obraně víry a morálky, pronesl nedávno přednášku na téma „Katolická církev a svobodné zednářství“, z níž vyjímáme: „...Dnes ve vědomí mnoha katolíků základní rozdíl mezi Církví a lóžemi mizí. Je to tím, že Církev přejala jednostranný a zcela naivní příklon ke světu, k pozemským a lidským záležitostem, což činí z katolického náboženství pouhý humanismus bez jakéhokoliv nadpřirozeného zakotvení. To ovšem svobodné zednářství dávno už hlásá, proto se zdá, že tady neexistuje rozdíl...Skutečně je vliv zednářství nebo přinejmenším zednářského myšlení v revolucích minulosti nesporný právě tak, jako současné snahy světového velkokapitálu, ovládaného americkými lóžemi vysokého stupně zasvěcení, po ovládnutí světa a zavedení zednářské a proticírkevní „světové republiky“...Není tolik důležité, jestli např. dotyčný církevní hodnostář je nebo není členem lóže. Pokud žije, tak se to nikdo nedozví a všechny zveřejněné listy údajných svobodných zednářů jsou jenom směsí pravd, domněnek a také vědomých lží. Na tom se nedá stavět. Mnohem závažnější se jeví otázka, jestli dotyčná osoba je nebo není postižena duchem zednářství, aniž by nutně musela náležet k lóži. Před tím nejsou chráněni ani církevní hodnostáři, i když členy lóží nejsou. Toto je největší nebezpečí pro Církev, právě to působí její vnitřní rozklad.“

GK3/2003

Polská stigmatizovaná sestra ve spárech KGB

Ve věku 96 let zemřela v Polsku řeholnice kongregace tzv. „Sester od sv. Andělů“, Wanda Boniszewska. Své řeholní povolání realizovala v

17 letech, krátce po vstupu do kongregace se u ní objevila stigmata. Po druhé světové válce bylo území, na němž žila, přičleněno k SSSR. Klášter byl zrušen, sestra Wanda musela odejít do občanského povolání. Protože v domě, kde bydlela, ukrývala řeckokatolického kněze, byla roku 1950 zatčena a odsouzena na 10 let do lágru. Protože lékaři si nedokázali vysvětlit její stigmata, byla mučena od příslušníků KGB a nucena k „doznání“ z podvodné manipulace. Pokoušeli se jí též odstranit znamení od Pána elektrickými šoky. Při tom všem musela konat vysilující práce, častokrát pobývala v karceru, protože organizovala mezi spoluvězni modlitby. Její mučení skončilo až v roce 1956, kdy po XX. sjezdu KSSS úřady propustily a rehabilitovaly některé vězně stalinské éry. Sestra Wanda dostala povolení vycestovat do Polska, kde žila v domech své kongregace až do smrti. Její mystické zanícení pro Ježíše Krista a skutky křesťanské lásky jsou podkladem k procesu blahořečení.

Gość 'niedzielny 12/2003

O mystické moci zla

Známa stigmatizovaná bavorská vizionářka Teresie Neumannová z Konnersreuthu, kandidátka blahořečení, známá tím, že až do své smrti roku 1962 vůbec nic nejedla a byla živa jen ze svatého přijímání, se stala – ač nevědomky – iniciátorkou odporu proti hnědému teroru v katolickém Bavorsku. Jak uvádí měsíčník Kirchliche Umschau 11/2002, všechny osobnosti katolického odboje proti nacismu navštěvovaly Konnersreuth a velmi často přijímaly také od prosté selské omilostněné duše pokyny. Typickým příkladem je novinář a historik Fritz Michael Gerlich, rádce a přítel mnichovského kardinála Faulhabera, jenž býval ještě před nástupem nacistů k moci častým hostem v Konnersreuthu, kde Teresie ve svých mystických poselstvích varovala před Hitlerem jako před Antikristem. Gerlich musel jako zapřisáhlý katolický antinacista uprchnout roku 1933 do rakouských Tyrol. Teresie Neumannová mu ještě před tím sdělila poselství Pána, aby se nevracel, jinak bude zabit. Gerlich neuposlechl a roku 1934 se vrátil. Hned ho napadly SS a po krutém týrání bez soudu odvelekly do

koncentráku v Dachau, kde byl zavražděn. Ještě před svou mučednickou smrtí napsal Gerlich první životopis ctihodné vizionářky.

Teresie Neumannová však tlumočila také od Pána i konkrétní propozice ohledně protihitlerovského odporu. Bůh dle jejího přesvědčení žádal obnovení bavorské samostatnosti v čele s králem. K tomu vyzýval a to se snažil politicky prosadit předák bavorských monarchistů Erwein von Aretin, který byl zároveň jedním z prvních obránců pravosti konnersreutských událostí a jezdíval si pravidelně do této vesnice pro duchovní posilu. Von Aretin přiměl bavorského korunního prince Alberta k tomu, že u Hitlera protestoval proti okleštění autonomních práv Bavorska. Aretin chtěl, aby princ Albert vyhlásil samostatnost Bavorska jako nezávislé katolické monarchie. Tehdy, roku 1933 byla naděje, že obyvatelstvo této katolické země, v níž dostal Hitler při volbách nejméně hlasů, toto podpoří. Albert však váhal, Hitler nakonec dosadil v Bavorsku na vedoucí místa prominentní nacisty a zrušil poslední zbytky zemské samostatnosti. Aretin uprchl do exilu.

Mnoho kněží, katolických intelektuálů i politiků, kteří byli známi svým odporem proti nacismu, čerpalo duchovně z Konnersreuthu. O tom všem hovoří ve své nejnovější knize „Teresie v Konnersreuthu“ německý spisovatel Wolfgang Johannes Bekh. Stigmatizovaná vizionářka ve vztahu k hitlerovskému režimu nedávala najevo nejmenší známky opatrnosti. Před zatčením ji – paradoxně – ochránil pouze její nezvyklý dialekt, pro Němce z jiných oblastí nesrozumitelný. Teresie, která absolvovala jen pár tříd obecné školy a nikde mimo rodný statek se delší dobu nezdržovala, spisovnou němčinu neovládala. Její poselství, pronesená na základě mystických vytržení, překládal přítomným, neznajícím tamější podobu bavorského dialektu, do spisovné němčiny místní farář. Ten z opatrnosti pokaždé záměrně vynechal protinacistické výroky, které mohly stigmatizovanou vizionářku dostat do koncentráku, neboť mezi návštěvníky Konnersreuthu byli jak zvědavci, tak i agenti gestapa, kteří čekali na „velezádný“ výrok.

O těchto dějinách Německa a dějinách katolicismu se málo ví. Je však třeba konečně jasně říci, že katolicismus byl opravdu jedinou duchovní silou, která čelila hnědému novopohanství a pohrdání Bohem i člověkem.

Radomír Malý

Připravoval atentát na papeže?

V březnu byl zatčen V Pákistánu Chalíd Šajch Mohammed, pravá ruka Usamy bin Ládina a šéf zahraničních operací známé Al Kajdy. Filipínské tajné služby při té příležitosti sdělily, že tento muž byl členem teroristické skupiny připravující atentát na papeže Jana Pavla II. v době jeho návštěvy na Filipínách v roce 1995. Podle Američanů byl Šajch také mozkiem teroristických akcí z 11. září roku 2001.

GN 11/2003

„Černá listina“ bez Saudské Arábie?

Vláda USA nechce, aby se na „černé listině“ zemí potlačujících náboženskou svobodu ocitla Saudská Arábie. Důvodem jsou „nadřazené politické zájmy“, jak informoval magazín Newsweek, který se odvolal na vládní kruhy. Podle nich by prý kritika Saudské Arábie byla netaktická. V tomto ohledu údajně zakročila Bushova administrativa i u americké Komise pro náboženskou svobodu ve světě. Podle hodnocení této organizace je Saudská Arábie „pravděpodobně jedním z nejhorších potlačovatelů náboženské svobody ve světě“. Přestup od islámu k jiným náboženstvím se trestá zásadně smrtí, tento nejvyšší trest může být udělen i za pouhé vlastnění bible, růžence, kříže a jiných kultovních předmětů. Křesťané, kterých tam žije podle odhadů 3-4% obyvatelstva, se nesmějí scházet ani k modlitbám v soukromých domech.

GN 11/2003

Vzniká islámské gymnázium

O geometrickém nárůstu počtu cizinců muslimského vyznání v západních zemích svědčí fakt, že v severofrancouzském městě Lille má od září otevřít své brány islámské gymnázium. Financováno bude ze soukromých zdrojů.

GK 1/2003

Diskuse o přistoupení Turecka k EU

„Evropa není žádný křesťanský klub...“ Tato slova ve prospěch tureckého připojení zazněla nikoli od některého z evropských úředníků nepřejících křesťanství, ale od generálního sekretáře katolické Biskupské konference evropských zemí (COMECE), mons. Noela Treanora. Samozřejmě, ani slovo o tom, že tato země tvrdě pronásleduje křesťany, kterých tu žije už jenom 250 000, zatímco ještě před cca 50 lety jich bylo 1,5 milionů. Křesťanům jsou úředním násilím zavírány školy, jejich děti jsou nuceny k přestupu na islám, konverze od islámu ke křesťanství se trestá dlouholetým vězením, křesťanům je zakázáno působit ve státních službách. Jak se to slučuje s tolik zdůrazňovanou náboženskou svobodou, již EU pokládá za jeden z pilířů občanské společnosti? A také, jak se výrok mons. Treanora slučuje s papežovým postulátem respektu ke křesťanským kořenům Evropy?

GK 1/2003

Nový spor o kříže ve školách

V Itálii vzplanul nový boj o umístění křížů ve školách. Ministryně výchovy, Letizia Morattiová, zaslala oběžník všem ředitelům škol, kde zdůraznila, že kříže mají být umístěny ve všech státních školách jako znamení, že Itálie ctí křesťanskou tradici své země. Proti tomu se však hlasitě ozvala laicistická levicová rodičovská sdružení, která už před léty prosadila odstranění křížů ze škol. Kolem celého problému se točí kampaň v médiích.

GK 1/2003

Ubohé Rakousko!

S těmito slovy se obrátil ke svým krajanům salcburský světící biskup, mons. Andreas Laun, v televizní diskusi k problematice nové potratové techniky, jež umožňuje usmrtit dítě v lůně matky po 22. týdnu těhotenství injekcí do srdce. Na argument, že takový potrat je „humánní“, neboť tělíčko

není roztrháno na kusy, odpověděl, že zabít nevinného člověka není nikdy humánní a zůstane vždycky těžkým hříchem a zločinem.

GK 1/2003

Proroctví nebes se vždycky vyplní

V roce 1689 požadoval Pán Ježíš ve svém zjevení omilostněné řeholnici, svaté Markétě Marii Alacoque z Paray-le Monial ve Francii, aby král Ludvík XIV. provedl zasvěcení země Nejsvětějšímu Srdci Spasitele. Poživačný a smyslný panovník kategoricky odmítl. Přesně o sto let později přišla krvavá Velká francouzská revoluce, jež zdecimovala celý národ.

Panna Maria prostřednictvím sestry Lucie z Fatimy požadovala zasvěcení Ruska a celého světa svému Neposkvrněnému Srdci a roku 1931 k tomu řekla: „Protože mí služebníci následují příklad francouzského krále, i oni ho budou následovat v neštěstí.“ To nepotřebuje komentář. Příklad Fatimy ukazuje, že všechny předpovědi Matky Boží se splnily do posledního písmene. (Druhá světová válka předznamenaná polární září, neúčast Portugalska v ní, rozšíření bolševického moru z Ruska do světa a pronásledování Církve.)

Podle GK 1/2003 –rm-

Poláci nejreligióznějším národem v kontinentální Evropě

Jestli se někdo narodil v Polsku, tak na 95% bude nábožensky založen, jestli v České republice, tak tato pravděpodobnost činí pouhých 40%. Tolik sděluje ve studii polský sociolog Tadeusz Szawiel. Všímá si vyjádření jednotlivých osob, jestli jsou nebo nejsou nábožensky založení. U Poláků vyzněl jeho výzkum na 96% kladných odpovědí. Druzí jsou Italové s 86%, následují Rumuni (85%), Řekové (83%), a Slováci (82%). Nejvíce ateistů je podle Szawiela na území bývalé NDR (22%).

Nicméně u polské mládeže se projevují znepokojivé jevy. Počet praktikujících minimálně každou neděli u osob mladších 35 let poklesl ze 49% v roce 1988 na 40% v roce 1998. Zároveň téměř na dvojnásobek vzrostl počet těch, kteří schvalují soužití před manželstvím (ze 34% na

61%) a na víc jak dvojnásobek vzrostl počet akceptujících manželskou nevěru (ze 3% na 7%). Na pováženou je také, že o 14% klesl u mladé generace počet odpůrců krádeže. Mezi nevěřící a nepraktikující mládeží každý druhý schvaluje zlodějství.

GN 8/2003 a 9/2003

Vyznamenání pro kněze mezi dvěma totalitami

U příležitosti 90. narozenin obdržel vysoké státní vyznamenání Spolkové republiky Německo katolický kněz Hermann Scheipers, jenž strávil čtyři a půl roku v nacistickém koncentračním táboře Dachau. Po válce působil v duchovní správě tehdejší NDR a pro svoji pastorační aktivitu byl velmi často volán na „pohovory“ k tzv. „Volkspolizei“. Vzpomíná: „Když jsem seděl u Volkspolizei na konfrontaci a viděl jejich šedozené uniformy, vybavila se mi okamžitě SS: stejný způsob jednání a zastrašování.“ Podle patera Scheiperse jsou nacistická a komunistická diktatura jenom jinou vnější podobou téže satanské podstaty.

TdH 4/2003

20. století bylo nejhorším

Arcibiskup z argentinské La Platy, Héctor Aguer vypočítal, že během dvou tisíc let existence křesťanství položilo život pro Krista 70 milionů vyznavačů, z toho 45 milionů, tj. 65% ve 20. století jich zemřelo v komunistických režimech a za hitlerovského panství, v současnosti jsou hlášeni mučedníci pro Krista v Číně a v muslimských zemích.

Křesťané v Iráku

Počet lidí hlásících se k některé z křesťanských církví činí cca 600 000, což představuje zhruba 3% obyvatelstva. Nejsilnější z nich je katolická církev chaldejského obřadu, jež vznikla konverzí části duchovenstva a věřících nestoriánské církve v 18. století k Římu. Čítá 500 000 věřících v Bagdádu sídlí její patriarcha Rafael I. Bidavid, podřízený papeži. Krom

toho zde existují v podstatně menším počtu katolíci arménského a latinského obřadu, kteří zde mají své diecéze, dále potom s Římem nesjednocení nestoriáni (tzv. Asyrská církev Východu, jejíž patriarcha Mar Dinkha IV. sídlí v USA) a pravoslavní. Křesťanské školy, semináře a katolická teologická fakulta v Bagdádu jsou vydržovány z peněz mezinárodní organizace „Kirche in Not“, založené nedávno zemřelým Otcem Werenfriedem van Straatenem. Životní podmínky iráckých křesťanů jsou velmi těžké. Husajnův režim je sice nepronásleduje administrativně, na rozdíl od mnoha jiných muslimských zemí mají více svobody, ale tím silnější je ekonomický útlak. V Bagdádu např. většina mužů, věřících chaldejské církve, je nezaměstnaná, ženy pracují převážně jako uklízečky. Křesťané bydlí z velké části v nejchudších a nejzanedbanějších čtvrtích hlavního města. Nelze též zapomenout, že v nedávné minulosti, když irácký režim vedl válku s Kurdy a srovnal se zemí stovky vsí a městeček, bylo mezi nimi i 63 vesnic křesťanských

GN 8/2003

Katolík novým prezidentem Jižní Koreje

V únoru se ujal prezidentského úřadu této země Roh Moo.hyun z Demokratické strany tisíciletí, který je praktikujícím katolíkem – konvertitou. Za svůj hlavní cíl si klade starost o nejslabší a nejubožejší ve smyslu křesťanské lásky

GN 4/2003

Mládež vede evangelizaci

Podle vyjádření generálního sekretáře litevské biskupské konference

Gintarase Grusase je to mladá generace, jež v současné době hraje klíčovou roli při evangelizaci země, jejíž křesťanské kořeny nezničil ani sovětský komunismus. 20% Litevců každou neděli praktikuje, mladí mezi nimi převažují.

GN 4/2003

Rozdíly mezi Západem a Východem

Zatímco na Západě počet kněžských povolání stagnuje nebo klesá, na Východě naopak roste. Ve francouzsky mluvícím Švýcarsku se roku 2002 do seminářů v Ženevě, Lausanne, Fribourgu a Sionu nepřihlásil ani jeden uchazeč. Rovněž ve Španělsku ze 38 diecézí se celkem ve 28 nepřihlásil žádný kandidát kněžství. Na Slovensku naproti tomu bylo minulý podzim přijato do seminářů 105 uchazečů, takže počet bohoslovců činí 606. Katolický kněžský seminář v ruském Petrohradě je tak přeplněn, že musí velkou část zájemců odmítat. V Polsku studuje celkem 6 810 bohoslovců. Z jihoevropských zemí si v počtu kněžských povolání vede celkem dobře Itálie se 3 468 alumny a Malta, kde se jejich počet v loňském roce zvýšil ze 32 na 56.

TdH 6/2003

Německé církevní instituce přispívají ke znemrazení mládeže

Bamberská arcidiecéze nabízí mládeži mezi 12 až 17 lety speciální poučení o sexu. Byly k tomu už před pár lety vypracovány koncepty sexuální výchovy, schválené církevními autoritami. Princip spočívá v tom, že mládež napřed v klubu maluje svoji představu ideálního protějšku z jiného pohlaví podle fyzické krásy. Poté školitelé jdou s nimi o víkend na výlet, kde jim dávají poučení o kondomech a pilulkách, samozřejmě o hříchu předmanželského sexu ani slovo. Výsledek? Počet nechtěných těhotenství v průběhu 5 let se mezi mladými, zasaženými pastorcí těchto center, zdvojnásobil. O tom, že německé církevní autority neposlouchají svatého Otce a katolickou nauku, již bylo napsáno dost. Jak dlouho to ještě bude trvat

GK 12/2002

Novodobé poustevnictví

Podle zprávy jezuitského časopisu „La Civiltà Cattolica“ existuje v Katolické církvi ještě dnes cca 20 000 poustevníků a poustevnic, kteří se

rozhodli věnovat celý svůj život rozjímání o Bohu v samotě. Na rozdíl od starověku a středověku však nežijí v pustinách, ale ve velkoměstech ve svých obydlích. Pouze 2% z nich si zvolila život mimo civilizaci.

TdH 1/2003

25 let Christian Solidarity International

Tato celosvětová organizace (zkratka CSI) bojuje už čtvrt století za náboženskou svobodu křesťanů v zemích, které jim ji upírají. Ne pouze slovem, ale i konkrétními akcemi. Málokdo ví, že i dnes jsou křesťané zajímáni do otroctví. Konkrétně jde o muslimský Súdán, jenž vede už dvacet let vyhlazovací válku proti křesťanskému obyvatelstvu na jihu země. CSI vykupuje křesťanské otroky podobně jako charitativní řády ve středověku a francouzský král sv. Ludvík IX. Během posledních dvou desetiletí byla tímto způsobem vrácena svoboda 78 tisícům křesťanů, většinou katolíkům černé pleti.

GK 12/2002

Guadalupe trhá rekordy

Mexické poutní místo Guadalupe, známé svým zjevením Matky Boží Indiánovi, sv. Juanu Diegovi a milostným obrazem, vzniklým za přirozeně nevysvětlitelných okolností, je nejnavštěvovanějším poutním místem na světě s roční frekvencí 20 milionů poutníků. Loni v prosinci u příležitosti výročí zjevení (roku 1531) navštívilo baziliku 1,5 milionů lidí.

GK 12/2002

Ochránce nenarozených dětí odsouzen

Rakušan Martin Humer již od sedmdesátých let bojuje různými akcemi za právo na život nenarozených dětí a proti zhoubnému pansexualismu. Před trestním senátem v Linci se ocitl proto, poněvadž před místní galerií přemaloval pornografický plakát, propagující homosexualitu. Byl odsouzen k peněžité pokutě 400 euro, v případě nezaplacení do stanoveného termínu

ke 100 dnům vězení. Skandálních rozsudků tohoto typu v západních zemích přibývá. Umožňují udělat si představu o současné „kvalitě“ západní demokracie.

GK 12/2002

Zahynulo nejméně 25 misionářů

V minulém roce v různých částech světa zahynulo nejméně 25 katolických misionářů. Informovala o tom katolická agentura FIDES. Z tohoto počtu byl 1 biskup, 18 kněží, 1 řeholní bratr a 2 řeholnice. 10 z nich bylo zabito v Kolumbii, další vraždy se odehrály v Africe a v Asii.

GN 3/2003

Před 80 lety papež Pius XI. ohlásil sv. Františka Saleského patronem žurnalistů

Žurnalisté mají patrony celkem dva: Oficiálního Františka Saleského a neoficiálního, sv. Maxmiliana Kolbeho. Proč právě sv. František Saleský, když tisk v jeho době neexistoval? Velmi jednoduše: Tento svatý biskup, jenž zemřel roku 1622 ve věku pouhých 55 let, uměl ve svých kázáních a spisech velmi nekompromisně pojmenovat problémy své doby, užíval ostrých slov na označení nešvarů a nešetřil korunované hlavy, ba dokonce ani církevní hodnostáře. Při tom všem to ale činil s láskou. Jeho devizou bylo: „Hřích tepej tvrdě, ale hříšníka mírně.“

TdH 3/2003

Proti registraci homosexuálního partnerství

Parlament švýcarského kantonu Wallis odhlasoval zrovnoprávnění homosexuálních svazků s monogamním manželstvím. Kněžské bratrstvo sv. Pia X., které má v tomto kantonu své početné zastoupení a seminář v Écone, vydalo proti tomu svůj ostrý protest, v němž se odvolává na slova

papeže Jana Pavla II. z jedné z promluv při Anděl Páně o tom, že „jakékoliv uznání homosexuální praxe je morálně nepřípustné“

GK 11/2002

Dík kardinálu Groerovi

Biskup rakouské diecéze St. Poelten, mons. Kurt Krenn, vyjádřil veřejně svůj dík penzionovanému vídeňskému arcibiskupovi kardinálu H. H. Groerovi, který i přes svůj vysoký věk a špatný zdravotní stav obětavě zpovídal v katedrále St. Poelten. Zároveň biskup Krenn připomenul, že obvinění proti němu před pár lety byla vykonstruovaná a tento patriarcha je nevinný.

GK 11/2002

Naše poznámka:

Kardinál Groer před nedávnem zemřel. Byl obviněn z pohlavního zneužívání studentů internátu, v němž byl v 70. letech rektorem. To však stojí pouze na žalobě muže, který se přihlásil až dvacet let po domnělé události a teprve za dva roky se připojili další tři mužové. Tyto okolnosti budí důvodné podezření, že celá akce byla vykonstruována.

Co je větší zlo?

Arcibiskup z lotyšské Rigy, kardinál Janis Pujats, prohlásil, že je těžké říci, co představuje větší zlo, jestli ideologický ateismus komunistů nebo praktický ateismus dneška. „Dříve ďábel působil skrze moc státu, dnes se zdá, jako by všichni ďáblové současně vyšli z pekla...“, řekl kardinál.

GK 10/2002

Buddhismus na postupu v Evropě

Mariánsky orientovaní laici německé diecéze Muenster zaslali zprávu biskupovi Lettmannovi o tom, jak buddhismus proniká přímo do Katolické církve a ovlivňuje samotnou katolickou zbožnost. Někteří katoličtí duchovní a učitelé náboženství praktikují buddhistickou tzv. Meditaci

Mandala, která vzývá pohanská božstva. Autoři zprávy, kterou podporuje 16 modlitebních skupin, žádají biskupa o zákrok.

GK 10/2002

Tělo bez známek rozkladu

Pozůstatky stigmatizovaného kapucína a světce P. Pia ze San Giovanni Rotondo byly nedávno exhumovány. Zjistilo se, že nejeví nejmenší známky rozkladu. Je zajímavé, že tento jev zasáhl více katolických světců, mj. i sv. Bernardetu Soubirousovou z Lurd, sv. Markétu Marii Alacoque aj.

GK 10/2002

Studie o kněžských seminářích v USA

V Chicagu byla zveřejněna sociologická studie, týkající se nedávných homosexuálních (přesněji: efebofilních) afér některých katolických duchovních. Vyplývá z nich zajímavá skutečnost: Zatímco kněží odchovaní semináři 60. let nebo ještě dříve se za studií s homosexuální subkulturou setkali pouze ve 2-3%, kněží vzeší z pozdějších seminářů (70. léta a později) se tam setkali s tímto jevem v téměř 50% případů. Tyto skutečnosti markantně ukazují, jak se Církev v tomto období v mnoha ohledech přizpůsobila duchu tohoto světa.

GK 9/2002

Pravá láska čeká

Slib pohlavní zdrženlivosti až do manželství, k němuž se dobrovolně zavazují mladí lidé v USA, má mezi katolíky i protestanty velký ohlas. V USA v roce 2001 se k tomuto závazku připojilo přes 70 tisíc osob. Tato akce pod názvem „Pravá láska čeká“ proniká i do Evropy. V německém jazykovém prostoru se k ní v témže období připojilo 10 tisíc mladých lidí.

Information FMG 77/2002

„Planned Parenthood“ obžalována kvůli rasismu

Prokurátor amerického státu Missouri zažaloval mocnou organizaci pro plánování rodičovství „Planned Parenthood“ (IPPF) kvůli rasismu. Uvádí, že tato organizace svou propotrátovou a antikoncepční propagandu rozšiřuje především mezi barevnou populací s cílem zabránit jí v plození dětí.

Information FMG 77/2002

„Děti, které jsou sexuálně stimulovány, už nejsou také schopné výchovy. Likvidace studu působí odvázaní i v jiných rovinách, hlavně silnou brutalizací a pohrdání bližním.“

Tyto věty vyřkl Sigismund Freud, zakladatel hlubinné psychologie. K tomu netřeba komentáře.

Information FMG 77/2002

Italská čísla optimistická

V Itálii podle oficiálních státních statistik se účastní cca 26% obyvatelstva mše svaté každou neděli, 8% vícekrát do týdne a 2% denně. Asi 17% chodí několikrát do roka, 30% jednou a 17% vůbec. Tato čísla jsou s výjimkou Irska, Malty a Kypru nejlepší ze všech západních zemí.

GN 7/2003

Před padesáti lety

V roce 1953 došlo v polském Krakově k monstrprocesu s pracovníky tehdejší arcibiskupské kurie. Na lavici obžalovaných usedli tenkrát čtyři kněží a tři laici, obžalovaní z vyzvědačství pro USA. Rozsudky zněly od 6 do 15 let. Polské monstrprocesy 50. let byly – až na tresty smrti – podobné našim, s tím rozdílem, že v roce 1956 v důsledku jisté liberalizace režimu pod nátlakem obyvatelstva byli všichni političtí vězni omilostněni.

GN 7/2003

Sudetoněmecký kněz obětí nacismu

Naši občané pohlíží na sudetské Němce jako na přísluhovače nacistů. Téměř nic není slyšet o tom, že i mezi nimi se vyskytlo nemálo lidí pronásledovaných Hitlerovým režimem a vězněných v koncentračních táborech. Mezi nimi byla řada přesvědčených katolíků, zejména kněží. Klasickým příkladem je pater Hubert Engelmar Unzeitig, rodák z německé vesnice Vojkovice u Brna (ročník narození 1911). Odešel do Německa, kde vstoupil do misijní kongregace Marianhillerských bratří, na kněze byl vysvěcen ve Wuerzburgu roku 1939. Svoji kněžskou dráhu začal jako duchovní správce na Znojemsku. Protože v kázáních a ve výuce náboženství bránil pronásledované Židy, byl roku 1941 zatčen gestapem a odtransportován do koncentračního tábora Dachau. Když v lednu roku 1945 vypukla v lágru tyfová epidemie, žádali esesáctí dozorcí po vězních, aby se dobrovolně přihlásili jako ošetřovatelé na blok nemocných. Většina vězňů na tyfus umírala, přihlásit se znamenalo více než padesátiprocentní pravděpodobnost smrti. Přesto se našlo 10 polských a 10 německých kněží, kteří podstoupili toto riziko. Pater Unzeitig byl mezi nimi. Obětavě ošetřoval nemocné a sloužil jim také svátostmi. Nakonec se sám nakazil a zemřel dva dny před osvobozením tábora americkou armádou 2. 3. 1945. Patří k jednomu z nejušlechtilějších postav sudetoněmeckého katolicismu. Jeho připomínka nechť je morální výzvou všem, kteří generalizují a vidí v každém sudetském Němci henleinovce a nacistu.

Fels 3/2003

Ze života svatých: Sv. Jana Františka de Chantal

Žena, matka rodiny a posléze vdova. Takové je curriculum vitae sv. Jany Františky de Chantal. Pocházela ze vznešeného rodu z Dijonu, kde se narodila roku 1572. Byla dcerou barona Frémoyta, předsedy burgundského parlamentu. Vdala se za barona de Chantal, s nímž prožila devět let krásného a harmonického manželství, z něhož vzešlo šest dětí. Dvě záhy zemřely. Nakonec oplakala i svého muže, velice vzdělaného a ušlechtilého člověka, jenž zahynul na honu.

Burgundsko a zejména Savojsko se nacházely v těsném sousedství Kalvínovy Ženevy. Katolický biskup tohoto švýcarského města již dávno tam nesídlil, musel pobývat v exilu v savojském Annecy. Na přelomu 16. a 17. století stál v čele této diecéze sv. František Sáleský, jedna z nejvýznamnějších postav katolicismu té doby. Bylo to krátce po tridentském koncilu, jehož dokumenty, poznamenané konfrontační polemikou s protestantskou reformací, se pozvolna prosazovaly v tehdejší Katolické církvi.

A nešlo jenom o teologii, nýbrž také o mocenskou politiku. Podle zásady „cuius regio, eius religio“ měl světský vladař právo vnutit své náboženské přesvědčení poddaným, což téměř v celé Evropě probíhalo, častokrát za použití těch nejbrutálnějších metod, jak koneckonců známe i z našich dějin, konkrétně z období násilné pobělohorské rekatolizace.

Sv. František představoval v tomto směru výjimku. Samozřejmě i jeho spisy jsou plně poplatné ostré konfrontaci s protestantismem, Luthera a Kalvína nazývá nejnebezpečnějšími heretiky a své misijní úsilí chce zaměřit na vymýcení tohoto „kacířského býlí“, jak se v duchu tehdejší doby sám vyjadřuje. Metody jeho rekatolizační činnosti jsou ale jiné, odlišné od tehdejší praxe – a v tom se stávají něčím novým. František odmítá světské donucovací prostředky a žádá, aby se do toho světská moc nepletla. To činí ještě i před pověstným Nanteským ediktem z roku 1598, jímž král Jindřich IV. Navarrský uděluje hugenotům svobodu. Sám s holýma rukama chodí mezi protestanty, diskutuje s nimi a snaží se je obracet ke katolictví pokojným způsobem bez jakéhokoliv násilí. Vyniká především svojí jemností ve vystupování, taktem, laskavostí, a také notnou dávkou životního humoru. Tímto způsobem se mu podařilo získat mnoho tamějších hugenotů zpět do Katolické církve.

Postavě sv. Jany Františky se nedá porozumět bez osobnosti sv. Františka Sáleského. On byl jejím zpovědníkem, a to zcela jiným než Konrád z Marburgu v případě sv. Alžběty Durynské. Jí věnoval také svoji knihu „Filotea“, známou naší veřejnosti pod názvem „Úvod do zbožného života“. Trvalou aktuálnost Františkových rad objeví každý, kdo chce opravdu v duchu Kristových slov „zajet na hlubinu“ a žít evangelium naplno. Je dochována taktéž korespondence mezi paní Janou a biskupem Františkem. Ten jí dává zcela praktické rady, přiměřené zvláště jejímu

postavení matky nezaopatřených dětí. Brzdí ji v jejím nadšení. Ona by se chtěla věnovat zcela Božím věcem, modlí se a postí, případně jako vdova chce odejít do kláštera konat rozsáhlé skutky milosrdenství a rozdat k tomu všechn svůj majetek. Biskup František říká jemně a laskavě „ne“. Upozorňuje na to, že paní Jana Františka de Chantal je především matkou dětí, ty ji potřebují a před tím musí ustoupit všechno ostatní. Teprve až děti vyrostou a budou stát na vlastních nohou, potom teprve může uskutečnit svůj další životní plán.

Jana Františka se tak zcela odlišuje od jiných světic své doby, které žily v klášterním celibátě a věnovaly se péči o vlastní dokonalost a charitě. Ona je především matkou rodiny, devět prvních let i manželkou. Její životní cesta ukazuje mimo jakoukoliv pochybnost, že právě toto je prvotním a nejdůležitějším posláním ženy, pokud se dříve nerozhodne pro jiný způsob služby Bohu a lidem. Jestliže tomu tak není, neměla by od toho odbíhat, protože její prvotní úkol tkví tady a nikde jinde,. Není-li toto poslání naplněno, všechno ostatní, byť sebeušlechtilejší a sebevznešenější, stojí na písku. Jana Františka je do jisté míry opakem Alžběty Durynské , která své děti odevzdala do výchovy jiným lidem. U ní však nebylo vyhnutí, neboť prostředí Wartburgu neskýtalo žádnou záruku, že děti mohou být vychovány opravdu dobře. A věnovat se jim po svém dobrovolně nedobrovolném odchodu z hradu, kdy jí chyběly prostředky k základní obživě, nešlo. Alžběta neměla jinou volbu. Jana Františka však před podobnou situací nestála. Měla všechny podmínky k tomu, aby byla dobrou manželkou, matkou a hospodyní. Že se jí skutečně stala, je obrovskou zásluhou sv. Františka Sáleského. Zde máme doklad, co dokáže moudrý a kvalitní zpovědník. Jeho některé rady opravdu stojí za zamyšlení, i když jsou podány s nelíčeným humorem. František neopomenul jedinou příležitost, aby karikoval křečovitý a nepřirozený postoj zbožnosti. Proti hrbaté pokoře uvádí ve „Filotei“ např. toto: „Leckterá zbožná duše neustále vzdychá: Já nic nejsem, jenom špína a hnůj. Zkuste ji ale vzít za slovo a říci jí při nějaké příležitosti naprosto vážně: Vždyť jsi jenom špína a hnůj. Uvidíte, jak se okamžitě rozkatí, bude na vás řvát a spílat vám nejstrašnějšími nadávkami.“

Až teprve když všechny čtyři děti byly dospělé s vlastními rodinami a svým způsobem života, potom teprve mohla světice realizovat dávnou

touhu svého srdce: uchýlit se do klášterní samoty a spojit rozjímání se službou chudým a nemocným. Biskup František ji teď teprve v tomto podporuje. Sám jí pomáhá založit roku 1610 kongregaci sester Navštívení Panny Marie, kam Jana Františka vstoupila a stala se podle vzoru svého velikého zpovědníka moudrou rádkyní druhým pro hloubku svých myšlenek a laskavost. Svou dobročinností si získala lásku a obdiv širokého okolí. Umírá v klášteře sester kongregace, kterou založila, v Moulins roku 1641. Byla pohřbena v chrámu v Annecy, kde odpočíval už biskup František Sáleský. Pověst o její svatosti se rozšířila bleskově po celé Francii. Přibývalo zpráv o zázracích na jejím hrobě. V roce 1767 byla svatořečena.

Jana Františka nepřestala nikdy být ženou v tom nejplnějším, pro ni nejpřirozenějším a také nejnáročnějším poslání, a sice jako matka rodiny. I když ji to táhlo k vysoce šlechtným a hluboce duchovním úkolům, pochopila hierarchii hodnot, jež se nikdy nedá obejít. Na prvním místě musí být rodina. Pokud nepřijdou mimořádné okolnosti, např. pronásledování pro víru, kdy je nutno dát přednost Kristu, nelze z tohoto poslání „dezertovat“ jinam, byť šlo o záležitosti morálně vysoké. To všechno má svůj čas až po skončení prioritního úkolu být ženou a matkou. Toho se sv. Jana Františka de Chantal zhostila tím nejlepším způsobem, a hle! Hned poté se jí otevřel prostor k jiné náplni života: být řeholnicí, mystičkou a dobrodínkou všem trpícím a potřebným. Její zkušenost manželky a matky se stala nepochybně i při realizaci tohoto nového povolání neobyčejně cennou.

Radomír Malý

Zamyšlení ke knize Tomáše Halíka „Co je bez chvění, není pevné“

Úvodem nutno poznamenat, že autor knihy je velmi nadaný konvertita, který žil v rodině kriticky zaujaté proti Církvi v duchu T. G. Masaryka. Jeho dílo je velmi plodné a místy i podnětné a poplatné jeho profesi sociologa a psychologa.

Když jsem přečetl jeho knihu, octl jsem se ve světě moderního horizontálního myšlení, odcizeného vertikále evangelia. Musel jsem se

hluboce zamyslet nad základy naší katolické víry a dospěl jsem k těmto závěrům:

Naše víra musí stát na pevných apoštolských základech, jejichž úhelným kamenem je Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa. Z těchto základů se zvedá živá budova Církve Kristovy, která má tři sloupy: eucharistický, apoštolský s Petrovým nástupcem v čele (mužský princip) a sloup mariánský (ženský princip – srdce Církve). Vypustím-li jediný ze sloupů, jsem mimo Církev. Obávám se, že autor má právě v negaci mariánského sloupu slepé místo, jak to dosvědčuje jeho odmítavý vztah k zasvěcení Panně Marii v jeho knize „Rozhovory – ptal jsem se cest“ (J. Jandourek) na str. 216 a odsouzení a zesměšnění MKH jako psychopatické záležitosti ve stejné knize na str. 173. Není tak všeobecně známo, že MKH má podporu současného papeže. Shora uvedená kniha je poplatná tomuto vidění věcí. Představuje zajímavou stavbu myšlení s originální fasádou, bez pevné konstrukce a základů v duchu evangelia. Víra je zde představována jako cesta každého z nás k vlastní pravdě. Je zapotřebí všechno vyzkoušet a vybrat si dle potřeby z bohaté nadílky tržiště různorodých duchovních hodnot. Jeho odmítání středověké filosofie jako zdravého základu myšlení Církve svědčí o tom, že jeho myšlení postrádá pevnou stavbu a je poplatné relativistickému modernismu a sekularismu. Jeho reflexím chybí jasná a pevná organizace v duchu evangelia. Zde se právě ukazuje, že sebe schopnější lidská inteligence není schopna se dobrat Božích plánů, neboť Boží myšlení se naprosto liší od nejlepšího myšlení lidského. Bůh totiž svěřuje své plány pro dnešní dobu spíše lidem pokorným a umenšeným. (viz Mt 11,23). Tyto plány jsou pro Církev naznačeny v prorockém zjevení ve Fatimě z roku 1917, podle něhož Církev směřuje pevnou orientací do nových časů a dnes se ocitá na křížové cestě zápasů s démonickými silami ve znamení „ženy oděné sluncem“ (Zjev 12,1 – 18). Tento zápas má vyústit vítězstvím Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Kdo naslouchá hlasu Písma, Církve a Panny Marie má jasnou a pevnou orientaci, která je základem naší naděje, odvahy a radosti ze změn, které řídí sám Duch svatý skrze Marii, bránu Ducha svatého.

Není pravdou, že by se Církev měla reformovat, aby sloužila zájmům mocných tohoto světa ve směru globalizace a centrálního řízení světa. To je zavádějící a nebezpečná tendence. Úloha katolického kněze v této době je,

aby se jeho víra zakořenila v Ježíši Kristu, aby se stal pevným majákem s jasnou orientací pro celý svět, který odmítá Boha a řítí se do beznaděje. Což nevyzývá papež Jan Pavel II. dnešní mládež, aby budovala novou civilizaci lásky ve znamení lásky ke kříži a k Panně Marii?

Další nepřijatelný postoj je, že autor odmítá misijní činnost Církve, neboť má za to, že všechna světová náboženství vedou k Bohu, což je v přímém rozporu s učením Církve „Jděte do celého světa...“. Misijní činnost je zcela samozřejmá u kněze věrného Církvi, který touží vydat svědectví o záchraně lidstva milosrdnou láskou Boží skrze Ježíše Krista v Duchu svatém. K tomu je zapotřebí ducha pokory a dětství ve smyslu evangelia (Mt 18,1-4). A právě tuto hlubší pokoru autor postrádá, neboť ona je vysloveně mariánskou ctností. Jedině v tomto duchu pokory lze účinně rozvíjet ekumenismus a mezináboženský dialog, jak to přesvědčivě ukazuje papež.

Pro kněze není nejdůležitější, zda má plný kostel a zda je úspěšný. Skutky apoštolů ukazují pravý opak.

Kněz zakořeněný v Ježíši Kristu také vůbec nepotřebuje místo breviáře jógu, jak uvádí autor.

Celibát také nemůže být skokem do neznáma padákem, který se buď otevře nebo ne! Tento pojem celibátu je nepřijatelný.

Je až zarážející, kolik dnešních křesťanů v naší zemi je ovlivněno myšlením autora. (jak ukazuje soutěž „Dobrá kniha“ v KT č. 6 z 9.2. 2003, kde tato kniha se umístila na prvním místě. Toto hodnocení ukazuje na současný stav Církve u nás, ohrožené zevnitř relativismem. Církev dneška nepotřebuje ani tak kněze moderní, podle stříhu autora, jako spíše kněze svatého života, věrně oddané Církvi, Panně Marii a papeži. Jedině taková Církev s pevnou orientací, která se nechvěje v základech, je schopna vítězit nad satanem a jeho přísluhovači.

Osobně si autora knihy velmi vážím pro jeho opravdovost a originalitu, neboť Bůh mu svěřil tak mnohé krásné hříbny. Přál bych si, aby se mu podařilo odstranit vadu duchovního zraku a aby přijal jako každý kněz Pannu Marii za svou pravou Matku, která je kritériem věrohodnosti katolické víry. Církev o ní totiž říká v liturgických modlitbách, že „Ona sama vymýtila všechny bludy na celém světě“.

Souhrnně lze konstatovat, že jeho dílo obsahuje převážně dobré podněty a je psáno svěžím a prožitým způsobem. Bylo by zapotřebí hlubšího rozboru jeho díla z hlediska církevního učení, což je výzva pro naše teology, filosofy a především pastýře.

Jako katolický kněz a jeho spolubratr ve službě musím konstatovat, že jeho dílo může vést k jisté desorientaci Církve ve směru relativismu, modernismu a sekularismu. Domnívám se, že naše Církev může být silně ovlivněna, což je zcela nežádoucí a nebezpečné. Modleme se společně za pevnou a jasnou orientaci Církve pod vedením papeže a biskupů jemu věrných.

P. Ing. St. Weigel, kněz MKH

„Opravdu je stárí pro ekonomiku hrozbou?“

Přečetl jsem si v deníku „ROVNOST“ ze 7. března 2003 článek paní Jany Schillingové s názvem „Stárí ohrožuje ekonomiku“. Autorka píše o tom, jak se zvyšující věk obyvatel vyspělého světa stane v budoucnu (ne dalekém) hroživým problémem pro hospodářství a pro důchodové systémy Evropy a Japonska.

Důvodem pro stárnutí populace jsou, podle autorky, zlepšující se životní podmínky, lepší strava, lepší zdravotní péče a, teď pozor!, stále nižší počet rodičů se dětmi. Tím se věková skladba dál zhoršuje, vysvětluje, jak píše autorka, ekonom Pavel Holý. To se dle něj má napravovat jednak tvorbou finančně udržitelných důchodových systémů, za druhé přijetím rozumných imigračních zákonů. Konstatuje, že evropské země vymírají a počet obyvatel bez imigrantů bude prudce klesat! Ani slovo o tom, že by stát měl vytvářet podmínky pro vznik a růst mladých manželství, zvýšení porodnosti, pomoc pro rodiny s více dětmi! Raději přitáhnout imigranty bez ohledu na kulturní původ, na schopnost přizpůsobit se našim jazykovým, kulturním, klimatickým, zvykovým a v neposlední řadě též duchovním (myšlenkovým a náboženským) zvyklostem. Ani slovo o mediálních tlacích, které mladé lidi vedou k uzavírání manželství ve starším věku, většinou pak už jen s jedním, nejvýše dvěma dětmi, na jejichž výchovu, s ohledem na svoji kariéru, nebudou mít čas.

Ani slovo o neustálé mediální propagaci potratů. Rozhodně nic o povzbuzení k sňatkům v optimálním věku, jak z hlediska ekonomického (státní příspěvky), tak z hlediska biologického a fyziologického, především pro ženy, nastávající maminky. Žádná jistota do budoucna, že její rodina bude ve svých potřebách zajištěna, že její děti nebudou strádat.

Nic o motivaci a povzbuzení k zakládání rodin pro mladé muže. Stále jen o pěstování kariéry, svého blahobytu a postavení, kde žena a rodina hraje až druhou roli, výchova k sobectví. A řešení – v uvolnění imigrační politiky! Jednoho dne se pak probudíme a s nikým se ve svém okolí nedomluvíme. Kolem nás budou jen lidé, kterým jazykově nebudeme rozumět, s naprosto jinými a pro nás dost možná nebezpečnými zvyky, zvláště pokud by k nám přišli z kulturně a duchovně, včetně nábožensky, jiných oblastí.

Každý stát, každá vláda má jako první povinnost starat se o své občany, o zabezpečení jejich potřeb a požadavků na duchovní i tělesný život a rozvoj, jeho regeneraci a růst a ne vyklízení prostoru, kde národ či národy (Češi, Moravané, Slezané) jimi vedené, po staletí žijí a pracují, ve prospěch přistěhovalců, kteří místo snahy změnit své životní podmínky doma, jdou raději do hotového jinam, aniž by se ovšem přizpůsobili novým podmínkám. To, poctivě řečeno, dělají jenom naši lidé, když se vystěhují.

Přizpůsobovat se našim kulturním zvyklostem, bez vybírání si toho, co může být i pro nás dobré, považují jednoznačně za zradu národních zájmů, podkopávání národní a státní existence. Takže prvotní je starat se o naše děti, naše potomstvo a naši budoucnost, abychom jako národy přežili další tisíciletí. Heslo: Nám dobře a nikomu zle, můžeme naplňovat jen s pomocí Boží, za přímluvy Matky Boží, Panny Marie, za odmítnutí praxe potratů a dalších zločinů proti bezmocným a proti lidskosti. Jenom tak může být mezi námi vzájemná důvěra a spolupráce, kdy se starší generace nebude muset bát svých nástupců, kdy děti budou ctít rodiče, rodiče budou dobrým příkladem pro své děti a budou z nich mít radost ve své poslední hodině.

Mediální šíření názorů, že stáří je hrozbou pro ekonomiku, je nutné považovat za zločin, zaměřený cíleně proti určité skupině obyvatel a také jako návod k trestnému činu. Měla by se jím zabývat justice.

RNDr. Petr Benda

Noe

Příběh o Noemovi. Noe poslechl Boží příkaz, ačkoli se mu okolní lidé smáli, že staví archu - obrovskou loď - vždyť k nejbližší vodní ploše bylo daleko. Noe ale dal víc na Boha než na lidi. V tom vidíme příklad pro sebe. Demokracie pokulhává, protože většina lidí je zlá nebo nevědomá. Říká se, že nevědomost hříchu nečiní. Jak se to vezme. Je povinností se vzdělávat ve víře a zušlechťovat svoje svědomí. Svědomí má dokonce přednost před instrukcemi kněží, pokud jsou špatné. Kněží jsou omylní, neomylný je pouze papež, a to navíc jen ve věci víry a mravů – dogmat. Dnes, kdy jsme na pokraji válečného konfliktu značných rozměrů, je potřeba nechat znít slova papeže: „Ať se dá příležitost míru.“ Nedivil bych se, kdyby lidstvo bylo potrestáno za hříchy, které volají do nebe. Tentokrát by netrestal přímo Bůh, který v době Noemově prohlásil: „Nikdy už nezahubím všechno živé.“ Lidstvo je schopno zahubit se znova, jaderný potenciál je stonásobně větší než stačí ke konci světa. Moc je velice nebezpečná věc, dokáže zaslepit člověka. Je lepší se obracet o poznání přímo k Bohu – k Duchu svatému. Ten nám dá poznat, co máme dělat. Nejsou potřeba žádné prognostické ústavy. Bůh se o svůj lid stará, nenechá utopit lodičku – Církev, ačkoliv s tlakem vnějším jsou také pokusy nabourat ji zevnitř. Budme bdělí a pozorní – nenechme se zavalit pouze materiálními starostmi, vždyť to bychom hubili ducha a duši. Zdokonalujme se a nechme působit na sebe Ducha svatého. Budme kvasem, nenechme se deprimovat faktem, že Církev už nemá žádné mocenské prostředky a žádnou armádu. Kdybychom byli lidmi na svém místě, museli by nás brát v potaz – je to snadná aritmetika – čím víc budeme prosit, tím víc bude Bůh ovlivňovat běh světa ve prospěch dobra. Bůh je dost silný, ale chce nás jako své spolupracovníky. Můžeme ovlivňovat své okolí, jaká by to byla velká síla, kdybychom to všechno dělali k dobru. Z malých věcí se sestávají věci velké. Ještě je čas. Nenechme se unavit.

23. 2. 2003

P. Ing. Karel Dachovský

Homilie

V knize Sírachovcově se říká: „Synu, přicházíš-li sloužit Pánu, připrav se na pokušení a vytrvej, nedej se strhnout v době protivenství. Přimkni se k němu a neodvracej se, abys byl povýšen, až přijde tvůj konec.“

Tato slova mi citoval Pater Bárta, když jsem nastupoval do tajného františkánského kláštera v Liberci. Bylo to na jaře roku 1974. Z kláštera totiž v tu dobu odcházel bratr Metod. Chtěl se ženit. Myslím, že když měl pouze dočasné sliby, mohl se svobodně rozhodnout. V pozdějším manželství nezklamal a dnes je jáhen.

Pater Bárta věděl, o čem mluví. Prožil 16 let v kriminále – tedy značné utrpení. Ztráta osobní svobody, nenávistné chování dozorců a vyšetřovatelů, špatné životní podmínky, nesnesitelné normy při práci – broušení přívěsků ke křišťálovým lustrům (Valdice). Prsty při broušení byly stále ve vodě, takže odřeniny se nemohly vyléčit. Společnost ve vězení byla v padesátých letech vybraná, ale s postupným propouštěním zůstala jen spodina, nakonec 16 vrahů v jedné cele, mezi nimi Pater Bárta, který si kupoval jejich přízeň vyprávěním příběhů před spaním. Někteří uvádějí, že nesnesitelné bylo násilí homosexuálů.

Když se vydáme na cestu sloužit Pánu apoštolátem, nemůžeme čekat, že nás budou všichni chválit. Bezbožný svět nás bude atakovat. Nepřátelé, které postrkuje sám ďábel. Ďábel není pohádková bytost. Sv. Padre Pio řekl, že ďábel má nesmírnou moc, nevíme, kam až sahá. Divím se, že v Čechách nepůsobí biskupem schválení exorcisté. Jsem přesvědčen, že mnoho lidí je posedlých. Jsem přesvědčen, že modlitba k Michaelu Archandělovi ochromí v tu chvíli satana. Dříve se z nařízení papeže recitovala tato modlitba po mši svaté. Opouštěním dobrého se nic nevyřeší. Rovněž růženec nám velmi pomáhá. Když se ptali sv. Padre Pia, kde tehdy růžencem bojoval, odpověděl, že v Číně.

Po roce 1989 jsme se domnívali, že morální stav společnosti se bude zlepšovat. Zdá se mi, že toto je problematické. Nezachrání nás Evropská unie, ale příklon k Bohu, touha a snaha po svatosti.

P. Ing Karel Dachovský

Lukáš 16, 19-31

V příběhu o boháčovi a chudém Lazarovi se můžeme dost poučit: Lazar byl stále hladový, ale po smrti zakoušel blaženost v náručí Abraháma, patřil na Boha. Boháč, který se měl celý život dobře, přišel do pekla, protože se nerozdělil a nechal své bližní hladovět. Mezi peklém a ostatními sférami života je propast. Ten boháč v evangeliu nebyl úplně zlý člověk. Chtěl varovat svých pět žijících bratrů, aby se nedostali do míst muk. Přesto byl v pekle, jeho těžkým hříchem byla nevšímavost a neláska k trpícím. Měli bychom za to, že boháč v pekle se připodobní Satanu a démonům. V tom případě by nenávisť velela, aby chtěl ze závisti dovést žijící lidi také do pekla. Nestalo se tak. Je to pro nás memento, že v pekle jsou i lidé ne úplně prožraní špatností. Spíš bychom očekávali, že lidé v pekle se promění v demony. Exorcisté při vymýtování d'ábla z posedlých se také dávají do kontaktu s demony, kteří byli na světě lidmi. Ježíšova řeč o žijících, kteří neposlušují Mojžíše a Proroky a nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých, není absolutním výrokem. Víme o příkladech, že duše z očistce se projeví a objeví také na tomto světě. Stalo se, že jejich dlaň propálila stopu na knize nebo na dveřích. O těchto jevech je v Římě celé muzeum. Duše v očištění varují někdy žijící, aby změnili svůj život a dali se na cestu dokonalosti.

Nejsme někdy jako ten boháč v evangeliu? Patříme ke šťastné menšině lidí, kteří nehladovějí. Měli bychom pomáhat chudým v rozvojových zemích.

To se někdy děje, ale pomoc je dosud nedostatečná. Nejde jenom o potraviny, ale i o to, aby se tyto národy mohly postavit na vlastní nohy. Jde o vzdělání, jde o průmysl a pracovní příležitosti. Je pravda, že jsou ještě bohatší národy než u nás. Jsou to státy mající vysokou životní úroveň a vysokou spotřebu. Není to vůbec ideální z Božího pohledu. Změkčili lidé hledají materiální požitky a ztrácejí smysl pro duchovno. Je nakažená i Církev v takové společnosti. Nedostatek kněžského a řeholního dorostu je toho důkazem. Nehledejme bohatství, ale Boží království a vše ostatní nám bude přidáno.

P. Ing. Karel Dachovský

„Už nikdy bych to neudělala“

Ze Spojených států i z jiných zemí docházejí neustále zprávy od žen, které se nedokázaly „jen tak“ vypořádat se svou interrupcí. Například tato další výpověď z naší země (Německo):

Interrupce

Tým lékařů v operačních pláštích, němé postavy, pojízdná světla, všechno sněhobílé a sterilní. Také Monika je už připravena – malé sterilované číslo ve velkém nemocničním provozu v jednom švýcarském městě. Nyní se celý ten aparát dává do pohybu. Zabijí v ní počínající život, ŽIVOT, který nesmí dál růst. Ona sama tak rozhodla. Její hlavou se ženou myšlenky: „Jde skutečně o zabití? Pak tedy jsem vražednice!“, zjišťuje. Bílé prostěradlo jí brání v pohledu na spodní část jejího těla a injekce ji milostivě zbavuje trýznivých myšlenek. Teď už jí je všechno jedno, nic necítí a totéž přeje zmírajícímu životu ve svém těle.

Matkou už v osmnácti letech?

Při vyšetření jí lékařka vypočítala, že je ještě v prvním měsíci těhotenství. Je to, co tu roste už člověk? Jedni říkají, že ne, druzí, že ano. Monika to neví. Ví jenom, že citově nemá vůbec žádný vztah ke klíčovému životu. Je tu ještě období dospívání, je mladá, má teprv osmnáct let. Svého partnera, nahodilého milence, do toho, coby otce, vůbec nezasvětila. Usoudila, že je to pouze její záležitost. A její matka by její dítě k sobě vzít nemohla, má příliš moc práce v zaměstnání. Jedna známá jí dala adresu na nemocnici v Curichu, kde „se to dělá“.

Lékařka má pochopení pro její situaci. Dlouho neváhá, zařídí všechno, co je potřeba pro interrupci. V téže nemocnici s ní mluví psychiatr, přesvědčí ji, že její duševní stav jí dává právo k interrupci. Je o tom sám přesvědčen a vystaví jí příslušný test. Náklady převezme nemocenská pokladna.

Jen žádné pocity viny!

Monika neví, jak dlouho trval zákrok, půlhodinu, nebo celou? Necítí žádné bolesti. Myslí na toho malého človíčka. Bylo to děvčátko nebo hošíček? To jí bylo zamlčeno. To, aby se později netrápila a neměla pocit

viny v případné situaci, kdy by mohla srovnávat... Přesto je teď smutná. Jen nedovolit dotírání špatného svědomí. Všechno potlačuje. K večeru může jít domů. „Cítila jsem jen jakoby menstruační potíže. Problém byl odstraněn.“

O deset let později:

Svatba, přání mít dítě. Monika přestane užívat antikoncepční pilulky, ale ubíhá měsíc za měsícem a stále nic...

„Dostala jsem šílený strach. Byla jsem si jistá, že jsem trestána za svůj hřích. Ano, varovali mě, že možná nebudu mít už děti. Při každém měsíčním krvácení upadám do těžkých depresí.“

Nedovedu to už pochopit

Na téže klinice, v níž byla provedena interrupce, chtějí jí teď dopomoci k dítěti. Tři roky úzkosti a strachu musela přestat, než k tomu došlo. „**Pocit po porodu – to se nedá zapomenout. Já nedovedu dnes pochopit, že jsem svému prvnímu dítěti nedala možnost žít svůj vlastní život. Ted' musí náš synáček zůstat bez sourozence, protože další děti mít už nemohu.**“

Monika se při vypravování zamyslí. „Já vím, ode mne je to troufalé říkat, že jsem proti interrupcím. Ale když pohlédnu na své dítě, tak to říci musím. Jsem si téměř jistá, že by vždycky nějaké řešení bylo. Ale nalézt k tomu odvahu?“

Johanna

*^a
Pomoc těhotným ženám a porůdý: Hnutí pro život ČR,
Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, telefon 603 976 231*

New Age: Zveřejněn dokument na téma New Age

Přiznám se, že jsem přijal tuto zprávu s velkým překvapením, protože tento fenomén je frekventován již minimálně intenzivně deset let.

Vzpomínám si živě na svou první přednášku na toto téma v roce 1992. Jenže tenkrát se vše dělo spíše ve skrytu a byl jsem některými věřícími pojmán jako ten, kdo vzbuzuje nějaké nepatřičné zprávy. Výsledkem bylo postupné prorůstání učení Nového věku do myslí lidí natolik, že se začaly postupně měnit i jejich názory.

Mohl bych to doložit mnohými fakty, které se týkají například nenarozeného života, který byl ještě před několika lety všude chráněn. Dnes se přidávají zásahy další jako je euthanasie, klonování a jako poslední, naprosto absurdní fenomén svědčící o radikální změně myšlení, je kalkulace s možností vyvolat válku. Duch Nového věku rychle prostoupil myšlením a uvažováním lidí a dospělo se postupně k období činů.

Jedním z nich je také skutečnost, kterou chápeme ve spojení s přípravou na formaci myšlení nové generace.

Mohl bych přednést zmínku o působení na dětskou psychiku a jednání různými formami sexuální výchovy, zaváděním Internetu do škol a podobnými formačními praktikami, které jsou stále více vzdálenější křesťanství.

Dnešní noviny přinesly článek s nadpisem: „**Vatikán „posvěť“ Harryho Pottera**“

Pro mne osobně to znamená prudký úder a jasný signál dalšího progresivního nástupu dosud skrytých ale připravených fenoménů.

Uvědomíme-li si, že nejlepším „úrodnou půdou“ pro vyvolávání změn v myšlení a zákonodárství je CHAOS, je zde pochopitelně velké naléhání na řešení situace válečnou cestou.

Satan dobře ví, že tuto oblast má ve své moci, protože jde o oblast duchovou, kterou lze poznávat pouze v Duchu svatém, a proto připravuje programy, které jsou z hlediska pozitivistického pojetí světa logické a přijatelné.

Lidé se zpravidla nezabývají důsledky anebo z pozice svých možností, které se rychle ukazují jako nedostatečné.

V sobotu se celý svět s velikou bolestí dozvěděl o zkáze amerického raketoplánu, na jehož palubě zahynulo sedm kosmonautů. Stalo se tak první sobotu v měsíci a ve vypjaté době připravovaného útoku na Irák.

Viditelná znamení, stejně jako byla dána světu podobná v minulosti. Jedním z nich byla například polární záře v našich zeměpisných šířkách

těsně před vypuknutím druhé světové války, která byla označena jako nejtragičtější a také nejzbytečnější. Přesto k ní došlo a zahynuly miliony lidí.

Až na věčnosti budou všechna předita rozpletena, pro nás by to mělo být ale poučení: Jsme bezbranní proti geostrategii mocných, kteří ovládají tento svět. Lidsky vzato jsme zcela v jejich moci. Stačí ukázat prstem a člověk mizí. Nikdy o člověka nešlo, ale v rámci zachování kliše zdánlivosti, aby bylo možno sprádat projekty ovládání světa, k tomu je třeba souhlasu. Lidské uvažování se musí změnit a převrátit. Víra a duchovno jsou v tomto procesu největšími překážkami, protože Pán řekl jasně o Církvi, která je na tomto světě viditelným znamením, že „**brány pekelné ji nepřemohou**“.

V Písmu svatém čteme, že se nemáme trápit tím, co se může stát, protože „**mohou zabít tělo, ale duši zabít nemohou**“. Samozřejmě za předpokladu, že člověk zůstává s Kristem, a to plně. Nepodléhá žádným módním a společenským trendům, nemá zapotřebí hledat zrnka pravdy jinde a nechat na sebe působit vlivy, které jsou minimálně řečeno zavádějící a odvádějící od Krista.

Právě tím, co je nejvíce nešťastné, je snaha přizpůsobit se tomuto světu a vytváření konstrukcí, které působí ještě větší zmatek.

Připuštěním například možnosti, že nalézáme „kousky pravdy“ v tom či onom náboženství, že slovo Boží může být také slovem lidským a že je nutné hledat společné základy se všemi a zbavovat se všeho, co může druhým působit bolest, to je znamením, že Bůh se má stát druhořadým.

Vůbec to nejrafinovanější na hnutí New Age je právě ono: „**budete jako Bůh**“. Člověk se sám povyšuje na roli tvůrce, vůdce, toho, kdo rozhoduje a vládne. Dábel se samozřejmě stará, aby člověka zmátl co nejvíce.

Dnes, deset let poté, je již velmi obtížné cokoli veřejně podnikat, konat například přednášky proti New Age. Dnes je zde již výrazná doba modlitby, vše již přešlo do duchovní roviny nesmlouvavého střetu mezi dobrem a zlem.

Rozhodně ale toto rozlišování se neděje skrze čarodějnického učně Harryho Pottera a tvrzení, že on napomáhá rozlišovat dobro a zlo je učiněný nesmysl.

Vysvětlení lze nalézt buď v tom, že už současní lidé přestali vnímat opravdové dobro a zlo anebo, že jde o ekonomickou záležitost a zisk.

V duši každého člověka, zvláště dítěte je veliká touha po transcendenci, po Bohu. Buď dítě je vedeno zbožně v modlitbě a učí se milovat Pána Ježíše, Pannu Marii a svaté a čerpá z jejich krásných příkladů, anebo je vhodnou a nesmlouvavou medializací vedeno k náhražkám, a to způsobem, který tak rád využívá právě Satan.

Dotyčný může opakovat formulky o tom, že je křesťan, on může dokonce i chodit do kostela a modlit se, ale vždy jsou viditelné skutky. Ježíš Kristus nemůže mít žádnou alternativu, nelze tvrdit, že hledáme cestu k Němu prostřednictvím něčeho. On je přímý.

Co se týká poukazu na nadpřirozené postavy, vyskytující se v pohádkách, tak podstatným rozdílem mezi pohádkou a Potterem je to, že v pohádkách vítězí dobro a zlo je poraženo, a to způsobem dětem srozumitelným, nenapadajícím jejich křehkou psychiku hrůznými amorfními tvory a technickými efekty, které spíše působí zmatek v jejich duších.

Je těžko pochopitelné tvrzení, že „**alternativní náboženská hnutí mohou zodpovědět některé dnešní duchovní otázky**“. Všechny duchovní otázky jsou položeny a zodpovězeny v Kristu. Je na křesťanech, jak Krista žijí a vyzařují. Pokud si vedou tak pošetile, že místo hledání v poctivých teologických disciplínách koketují s jógou, zenem, magií nebo astrologií, tak je nabíledni, že se jim rozměr Kristologie vytrácí.

Povolané osobnosti pak vlivem tlaků tohoto světa a vývoje, který z toho plyne, raději mlčí a věnují se své vědecké práci, ve které hledají způsoby vyjádření, které by ve světě obstály.

Zlo kalkuluje velmi často s neznalostí. Kolik rodičů netuší, čím se zabývá jejich dítě, a mnozí již sami vůbec nerozlišují.

Nyní, poté, co se vydává takto za zvláštních okolností dokument o New Age, který, můžeme říci, dokonce obhazuje fenomén Harry Pottera, tak bude nutné počítat s tím, že svobodně vyjadřovat svůj názor bude ještě obtížnější.

Nadějí ale je, že stále více lidí bude hledat a nacházet rovinu modlitby. Zde pouze v opravdovém a upřímném hledání lze Pravdu nalézt. Zde je možno jasně poznávat PRAVDU a LEŽ, Boží a neboží. Jen v modlitbě a duchovním otevření se Duchu svatému, na přímlovu svaté Panny, archanděla Michaela a přímlovců, lze jasně poznat, že:

U Pottera jde o vyloučení Boha z lidského myšlení. Bůh zde nepřichází v úvahu.

Zdánlivý boj Harryho proti temným silám se provádí zaklínáním, kletbami a černou magií!

Svět lidí je prezentován jako podezřelý, satanský jako vytoužený.

Lidská pečovatelská rodina, ve které učeň vyrůstá, je představena ponižujícím způsobem. Citace: „Harry, šlápl jsem na něco velikého, navlhlého, co leželo na rohožce u dveří, na něco živého“ (1,42), totiž na tvář svého strýce...

Proti Božímu stvoření je stavěno protistvoření: nové bytosti, které jsou plodem fantazie. Tohle zvláště přitahuje děti a deformuje je.

Zcela se vyřazuje základní kompas člověka, rozlišování mezi dobrem a zlem a nakonec ho obrátí v jeho protiklad. Příklad: Dítě (synonymum dobrého a krásného) se šupinatou kůží a hadím obličejem se svíjí, než je hozeno do vařícího kotle (žádný soucit, je přece zlé a ošklivé) a jeho hubené ruce svírají krk „červího ocasu“, ďáblova lokaje...

To je jen několik málo ukázek. Člověk, který miluje Krista, tuto knihu číst nemůže, protože jde o rouhání. Dokonce i těch několik ukázek v reklamě filmových šotů mne osobně ohromilo svou brutalitou.

O dětské duše a mládež se vede obrovský a nelítostný boj a systémy moci používají všechny prostředky, aby Boží bylo v dětech systematicky ničeno.

Je tedy vůbec v těchto podmínkách nějaká možnost a naděje jak obstát? Jistěže ano. Tato doba ještě znovu spirálovitě nedospěla tam, kam spěje tímto postupným proudem. Nejdříve je třeba lidi rozložit a zbavit je osobní vůle, vytvořit z nich amorfni masu, která by byla ovladatelná a zbavená lidského ducha. K tomu je nejlepším prostředkem vnitřní chaos. Převrácení hodnot, vykořenění citu a jeho nahrazení brutalitou. Rovněž zde má své pevné místo HNUS. Tento vnitřní chaos se následně promítá do vnějšího. Postup je jednoduchý: Zmatek vyvolávaný častými změnami zákonů, zdánlivě velmi lákavé a výhodné projekty nahrazující lidskou námahu a práci a přemíra programů, které vytvářejí agresivní a zlobné nálady u lidí s následnou neschopností dorozumění a přijetí. Rozdvojení, rozbíjení, které jsem vyjádřil ve své úvaze „Divide et Imperat“, je osvědčenou metodou používanou k pokračujícímu trendu vykořeňování lidské identity.

To všechno vnímáme jako Satanské a bezbožecké. Dosud ale je vše skryté a člověk se pomalu proměňuje v nástroj, který se nakonec obrátí proti němu samotnému. Až Zlý duch dokončí své dílo zkázy, budou mít lidé, kteří přežili, možnost začínat opět u nezníčitelných a tradičních hodnot, RODINA, VÍRA, OBĚŤ, SMÍR, SLUŽBA, RADOST, LÁSKA a všechno, co nám Pán Ježíš ukázal, se opět bude ukazovat jako žádoucí.

Zatímco sláva Harryho Pottera skončí nástupem ještě zhoubnějšího a zničujícího projektu, tak ideály a učení Ježíše Krista přetrvají. Postarají se o to nemnozí svědkové, mučedníci a ti, kteří ponesou praporec Kristův znovu bohatě smáčený v krvi, protože je nemožné setrvat na pozici otevřeného d'ábelského postoje a nenávisti bez těchto projevů, protože satan vždy tímto nakonec prohrál a nastoupil Pán. V těchto časech, kdy radikalismus zla dosahuje takových rozměrů je současně i velká naděje, že Pán, Vítěz nad smrtí a hříchem, definitivně zlomí moc Lucifera . Pekelníka.

Čekají nás dramatické časy s výrazným poukazem na slova Písma svatého: **Kdo vytrvá až do konce, bude spasen“.**

Je více než pravděpodobné, že se vše dá do pohybu nebyvalou a dramatickou měrou po odchodu našeho drahého svatého Otce. Proto se vroucně za něho modleme!

Nyní, poté, co se objevil zmíněný dokument o New Age, již nikdo nemůže seriózně pochybovat, že rázný úder dne „D“ již není příliš vzdálen. To vše přenechme Pánovi, On má v rukou čas i věčný život. My zůstavejme v modlitbách, ve Večeřadlech, konejme mše svaté, které jsou nenahraditelné, poukazujme jeden druhému dobro.

Ani o čárku neustupujme od nauky Církve a chovejme všechno v srdci. V rámci jednoty a zachování svaté Církve se učme vnitřně přijmát kříže a trpět. Vnitřní utrpení nikdo nemůže zcizit nebo zničit.

Hlavně pak: „**Nebojte se, já jsem s vámi a přemohl jsem svět!“**

4. února 2003

P. Petr Dokládál

Letní odpoledne

Janka Procházková

Vysoké topoly
 šumí
 u cesty
a v paprscích dne
 se třepotá
 letní pohoda.
 Proniká
 celým tělem
 a
v ptačím zpěvu
 můžeš
 slyšet
 lásku
Stvořitelovu,
 která
všechno podepírá.

Londýn

Karel Dachovský

S vozíkem na špinavé nádobí
v samoobslužné restauraci Lyons
na Oxford Street.
V polední přestávce s černochem u stolu,
ten se dívá na hemžení na ulici
a tvrdí, že černá není barva.
Peřiny na obloze.
Značná nevinnost v duši.
Proto si mě Pán vybral
za svého kněze,
přitáhl mě za vlasy
jako proroka Habakuka.
Kdyby se tak zkušenost
mohla spojit s rychlonohým mládím.
U oltáře jsem stravován
jako vosková svíce.

Ze sbírky „Česká odysea“
Sbírku si můžete u mne objednat za 80,-Kč.

Zdenka Líbalová

Narodila jsem se 1. dubna 1966 v Mělníku. Vystudovala jsem gymnázium a Lidovou konzervatoř – obor literární žánry. Pracovala jsem jako pomocná vychovatelka v Ústavu sociální péče pro děti a mládež v Chlumíně a Neratovicích. Nyní jsem v invalidním důchodu.

Už od gymnaziálních let se věnuji psaní básní a účastním se nejrůznějších literárních soutěží. V roce 1987 jsem spolu se svými přáteli založila mělnický literární klub Pegas, který vedu dodnes. Rediguji básnické profily jednotlivých členů klubu, píše články a básně do regionálních novin. Až doposud jsem vydala tyto básnické sbírky: *Obrázky z cest* (Alfa-Omega, 1996), *Mosty* (Nadace Janua, 1998), *Negativy* (Alfa-Omega, 1998), *Čekání na tebe* (Půlnoc, 1999), *Verše na ošatce* (Alfa-Omega, 2001), *Jak voní čas* (Avalon, 2001).

Ze všedních okamžiků
skládám si tě
do podoby kříže
jen abych
mohla nesouhlasit
přít se
a pokaždé
se vracet

Cesty?
Ruce ti nepodají
jenom ta jediná
rozpřáhne náruč
jenom ta ke Golgotě
a ty už víš
Bůh tě má
Rád

* * *

Jsi
tam někde mezi
pokorou a vzpourou
zakletý do vůně
kostelního dřeva.
Okamžik vysvobození nastane
až ve svém srdci
vystavíme kříž.

* * *

Z přeraženého kamenného křížku
crčí krev
našich bolavých duší.
Prosíme Pane-
zvedni naše oči
napni je do tětiny luku
a vystřel
touhu k nebesům.

* * *

Opaluji své srdce
v paprscích
Tvé lásky
a zkoumám duši jestli už
dostatečně zhnědla
touhou se Ti podobat

* * *

Po okraj naplněna
milostí života
modlím se
v tichém díkůvzdání
a odpovědí
jsi mi Ty

* * *

Ne třikrát
jako Petr
zapřela jsem
Tvé jméno

A vždycky pláčem vylámala
ve vlastní pýše
cestičku k Tobě

Koncert ve staré zahradě

Jiřina Fuková

V dlouhé, místy do běla vyšisované zplouhané trávě se to hemží životem. Vrzy, vrzy, vrzy...cr,cr,cr..., ozývá se hned zleva, hned zprava, jakoby nějaký skřítek neposeda přebíhal sem a tam, z místa na místo, a ze všech sil si potřásal a chrastil zralou makovicí. Ještě před chvílkou se schovával za vyschlým ptačím napajedlem plným zežloutlého mirabelkového listí, a než bys řekl švec, přesídlil pod trnož rozviklané dřevěné židle s vysokým projmutým opěradlem a puklým sedátkem, kterou tu kdysi kdosi zapomněl a ona časem vrostla do země a stala se součástí zahrady.

Ale ani pod židlí se rozverný skřítek nezdržel. Teď se uličnický houpe na zrezivělém drátěném plotě, který rozděluje svět za zahradou na tisíce pravidelných kosočtverečků držících se vzájemně v podpaží, teď se protáhl jedním z nich a prodírá se mezi trsy uschlých, všelijak zpřelámaných kmínů a třese jimi, až z nich jako hejna miniaturních rybiček ostošest vypadávají podlouhlá semínka, teď k smrti vyděsil slepici, bachratou vlašku, že se s křikem rozletěla k potoku, který se ospale plazí vyschlým korytem podél nedalekého zalesněného svahu, nazývaného odedávna Hrba.

Skřítko asi nebavilo honit se za bláznivou slepicí, a tak se vrátil na zahradu, uvelebil se v rohu pod mohutným keřem černého bezu, obtíženým štrápci načernalých bezinek, ještě párkrát ze setrvačnosti hrkl makovicí a odmlčel se. Do nastalého ticha se ozvalo slabounké, ale zřetelné: ťuk, ťuk, ťuk... , ale nikde nikdo. Jenže za chvíli zase a silněji: ťuk, ťuk, ťuk... ťuk,

ťuk, ťuk...No to mě podržte, kdopak vy jste? Čiperný kropenatý ptáček s obrovskými bílými brýlemi, většími než on sám, s černou pelerínkou a malinkatou růžovou čepičkou odzdola nahoru svědomitě proklepává staříčkou jabloň, jen mu čepička nadsakuje. Ted' se zastavil. Něco nehraje? Ale ne, už se zase pustil do díla, tahle suchá větev vypadá lákavě, hm, opravdu převelice lákavě, a cožpak teprve tahle skulina, kdopak se nám to tam vevnitř krčí, na to se musíme lépe podívat... ťuk, ťuk, ťuk... ťuk, ťuk, ťuk...

Pod jabloní jako když naseje drobounkých scvrklých a vesměs nahnílých jablíček. Čas od času se utrhne další, žuchne do trávy, kousek se kutálí, protože zahrada je ve svahu, a zůstane nehybně ležet. Zítra nebo pozítří začne hnít jako ostatní. Napřed se udělá rezavě červená skvrna okolo nenápadného otvůrku, vyplněného jakýmisi „pilinami“, která posléze v patách za mlsným červem ztmavne nebo zčerná a prostoupí postupně celé jablíčko. Nakonec po obvodu jablíčka vyraší jako nějaké ozdobné štykování mapy narůžovělé a mléčně bílé plísně.

U kompostu vyrostly kopřivy. Ted' na konci srpna vypadají jejich víc jak metrové chlupaté stvoly jako schýlené klimbající stařeny s řídkými krepovatými a místy odbarvenými vlasy, na nichž trvalá ondulace napáchala víc škody než užitku. Jako nějaké sudičky obklopují celý kompost a znemožňují k němu přístup. Kompost sám připomíná velkou proleželou matraci vycpanou tlejícím odpadem, listím, trávou a bejlím. Úplně navrch trůní hromádka padančat, které kdosi posbíral v marné snaze vnutit zpustlé zahradě jakýs takýs řád.

V trsu odkvetlých řebříčků, jejichž vyrudlé hlavy připomínají růžice kropáčů, si vybudovali mrakodrap mravenci. Stačí trošičku zatrást suchými lodyhami, jež tvoří pilíře stavby, a horda statečných obránců odhodlaných položit životy se vyhrne a v mžiku zaútočí na vetřelcovu tenisku. A než se člověk naděje, už mu ohnivý předvoj šplhá po lýtku výš a výš...už se mu první z udatných bojovníků zakusuje do stehna...

Maličké žlutočerné sluníčko si z mravenců nic nedělá. Balancuje na ovadlém jitrocelovém listě a má zřejmě v úmyslu odletět někam hodně, ale opravdu hodně daleko, možná až k té zakrslé okrasné borovičce, které někdo, patrně z legrace, natřel všechny špičičky do jedné na hráškově zeleno, zatímco spodek nechal jaksi zaprášeně nijaký.

Buch! Cosi velkého a těžkého se s rachotem zřítilo. To se obrovská máslovka z ničehož nic pustila už téměř bezlisté větve, rozprskla se o kropáč a rozmnožila řady svých družek, které spadly už před chvílí nebo včera nebo dokonce předevcírem. Nikdo je nezdvihl, a tak tu teď leží, některé jsou krásné, jiné načernalé, jiné plné všelijakých skvrn a ještě jiné nahryzané myšmi a obsypané roji mušek a vosiček.

Vrzy, vrzy, vrzy...cr, cr, cr..., skřítek neposeda se prospal a zachrastil zběsile makovicí. Desítky jiných skřítků mu odpověděly – v rybízích, v mahonu, v jiřinách, i v malém bujném křovisku, které vyhnalo kolem pahýlu švestky. To je koncert!

Ř Á D

**ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA**

3/2003

*„Modlitbami Marie takřka nesčíslně
hříšníků je obráceno.“*

(sv. Metoděj)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvod

Nejhorší je, že si většina myslí, že se nic podstatného neděje. Zatím jsme uprostřed duchovní války a apokalyptické doby, ačkoliv jsme v praktickém životě tím jenom málo zasaženi..

Děsné vyhlazování nenarozených pokračuje v neztenčené míře. U nás přes 2,5 milionu zavražděných – a to se počítají jen přímé interrupce. Toto číslo je ve skutečnosti mnohem vyšší, když vezmeme v úvahu používání antikoncepčních pilulek a nitroděložních tělísek – i ty zabíjejí právě počatá embrya – zárodky lidí s už nesmrtelnou duší. Prostě horor! Kdo za to může? V první řadě vliv d'ábla a lidí v jeho vleku. V západní Evropě, ke které se máme připojit v Evropské unii, působí mafie mocných, bohatých a vlivných lidí. U nás stále nebezpečná d'ábelská sekta komunistů čeká na příležitost. A Církev? Stále největší překážka úděsných plánů některých politiků.

Evropa vymírá a je už připraveno 75 milionů muslimů zaplavit Evropu pokojnou cestou přistěhování. Jde často o vzdělané lidi, kteří mají nahradit katolické vzdělance. Církev je překážkou plánů na devastaci. I když v Evropě už není Církev to, co bývala. Zdegenerovaná Evropa má vliv na všechny. Zvlášť nebezpečná je televize a tisk. Takto se bezbožecký způsob života šíří. Politická mafie se snaží dostat Církev pod kontrolu. Do jisté míry se rozkladné plány daří realizovat. Církev v západní Evropě ztrácí stále část věřících. Mnoho kněží a laiků je nakaženo protestantizací a liberalismem. Jsem toho svědkem. Byl jsem rok v Anglii a systematicky pročítám západní náboženské časopisy, abych byl informován o dění. V Anglii už takřka nejsou povolání ke kněžství a řeholnímu životu. Zdegenerovaná společnost nemá smysl pro obět' podřízenosti představeným a život v celibátu.

Je čas pro obrácení a duchovní bitvu podobnou té u Lepanta, kdy Evropa byla na pokraji zkázy. Naší zbraní jsou modlitby a zaangažování větší pomoci Boží. Také modlitby k Panně Marii a Michaelu Archandělovi a našim svatým. V bitvách stáli na hradbách či v zákopech muži. Nyní rozhodnou ženy. Ty, které plní své povinnosti matek a odmítají veškeré pokusy nechat se přimět k sexuálnímu hedonismu a interrupcím ve všech podobách. Rozhlédneme-li se v našich chrámech, jsou to většinou ženy v kostelních lavicích.

Klíčovou úlohu bude hrát v Evropě Polsko. Nejenom odmítnutím interrupcí, ale i zbožností, která vydává tisíce misionářů, a tak má velký význam. Každý třetí seminarista v Evropě je Polák. Počet seminaristů v Polsku

roste o 10% každý rok. Polsko, které nám dalo papeže, bude tím, co polští bojovníci před branami Vídně, kde došlo k zahnání Turků. Také vzpomeňme na hrdinství při odražení sovětských komunistů před Varšavou.

Nenechme se zahanbit i v naší vlasti – v Čechách , na Moravě i Slezsku. Nezachrání nás sjezdy, ale mravenčí práce v našem okolí a život na kolenou.

P. Ing. Karel Dachovský

Hong Kong

Půl milionu lidí demonstrovalo proti připravovanému zákonu proti vlastizradě, podvracení a krádeži státních tajemství. Mnozí se domnívají, že by byl zákon zneužit k potlačení osobních a náboženských svobod. Katolický biskup Joseph Zen Ze-kium je jedním z předních kritiků zákona a myslí, že by došlo k porušení principu jedna země, dva systémy. Biskup vedl modlitební shromáždění proti zákonu. V zemi vládne koalice liberální strany spolu s k Pekingu nakloněnou Demokratickou aliancí na zlepšení Hong Kongu. Nejpopulárnější strana Demokraté je v opozici. Peking byl překvapen odporem a zvažuje další kroky.

Vatikán

Finance Vatikánu prokázaly v roce 2002 ztrátu 13,5 milionu eur. Je to v důsledku krize světové ekonomiky. Vatikán ztratil v důsledku směnných kurzů mezi eurem a dolarem. Příspěvky činily 85,4 milionu eur (zvláště Svatopetrský haléř). Nejvíce peněz přišlo z USA. (Přestože některé diecéze utrpěly finanční ztrátu v důsledku soudů proti kněžím, obviněným ze sexuálního zneužívání mladistvých.) Dále nejvíce dali Němci a Italové.

* * *

Indičtí biskupové byli u papeže „ad limina“ Papež jim řekl, že se mají zaměřit na obrácení lidí k Církvi. Podle jeho slov: „Křesťanství odloučené od vyhlášení Ježíše jako jediného Spasitele, už není víc křesťanské.“ Papež byl potěšen zprávou, že je křtěno hodně dospělých navzdory potížím ze strany úřadů. Většina katolíků navštěvuje nedělní mše.

Hinduistické pravicové strany obvinily papeže ze zasahování do záležitostí státu. Prohlásily, že indické dědictví tolerance by nemělo ústít k svolení k narušení národního ethosu a maření míru.

Arcibiskup Pinto z Bangalore řekl papeži, že mnoho lidí by chtělo do Církve, ale bojí se odsudků a ztráty dědičných privilegií.

V Indii je křesťanů 2% z počtu obyvatel.

* * *

Papež ustanovil biskupa, který bude mít na starosti poutní místo San Giovanni Rotondo, spjaté s životem sv. Padre Pia. Místní kapucíni a věřící z města nejsou spokojeni. Vatikánský mluvčí řekl, že to nemá být chápáno jako nedůvěra ke kapucínům, kteří sbírali peníze na nový kostel. Kapucíni mají i nadále vést duchovní správu, ale biskup má dohlížet na pastorační aktivitu. Místo každoročně navštíví 7 milionů poutníků a vybere se 60 milionů liber.

Provinciál kapucínů napsal do Vatikánu: „Cítíme se, jako bychom se vraceli do temných časů, které znal Padre Pio, a rozhodnutí se nám zdá nepřátelské a trestající.“

* * *

Kardinál Ignace Moussa Daoud I., Syr, který vede Vatikánskou kongregaci pro východní církve, řekl, že arabští křesťané jsou vděční za postoj papeže ve věci Iráku. To zabránilo protikřesťanským náladám v mohamedánském světě. Křesťané v Iráku se obávají (zvláště na šíitském jihu), že muslimové budou usilovat o zřízení teokratické vlády založené na islámském právu.

* * *

Papež podepsal dekret uznávající jako ctihodného posledního rakouského císaře Karla von Habsburga. Titul „ctihodný“ je předstupněm k blahoslavenství. Uznává se tím, že člověk vedl život hrdinských ctností nebo byl mučedník. Čeká se na zázrak na přímluvu Karla von Habsburg, poté bude blahoslaven.

Císař byl člověkem morální bezúhonnosti a pevné víry, který uplatňoval církevní sociální učení. Kardinál Martins (prefekt Kongregace pro svatořečení) řekl, že císař (1887-1922) byl příkladný křesťan, manžel, otec a vládce. Karel nastoupil na trůn v roce 1916 po Franzi Josefu I. Odmítl abdikovat, když bylo roku 1919 Rakousko prohlášeno za republiku. Odešel do Švýcarska a dvakrát se neúspěšně pokusil dostat na trůn v Maďarsku. Byl poslán do vyhnanství na Madeiru. V Rakousku jsou protichůdné hlasy týkající se císaře. Pro je biskup Krenn. V roce 1949 byla založena „modlitební liga“ za blahořečení. Ta také shromažďovala materiály a konala poutě.

* * *

Papež blahoslavlil kapucína Dona Marco d'Aviano, který shromáždil vojsko – Svatou ligu, která porazila Turky u Vídně roku 1683. Někteří byli překvapení krokem papeže, který se snaží předejít třenicím mezi křesťany a muslimy. Italská strana Liga severu (Je proti mohamedánským přistěhovalcům.) pochválila papeže a navrhla kapucína za spolupatrona Evropy. V homilii papež dal kapucína za příklad k uznání historické role křesťanství v nové ústavě Evropské unie.

Don Marco d'Aviano vstoupil také něčím jiným do dějin. V ležení Turků našel pytle s kávou. Tu vařil s mlékem a medem. Tak vzniklo proslulé cappuchino.

* * *

Papežská rada Cor Unum v loňském roce věnovala mnoho milionů eur lidem v 48 zemích. Jde o země postižené válkou a terorismem. Také obětem hurikánů, zemětřesení, železničních neštěstí a ekonomických krizí.

Filipíny

Dne 27. a 28. června se pokusila skupina 300 vojáků o převrat. Zabarikádovávali se v luxusních bytech diplomatů poblíž Manily. Obvinili vojenské představitele z prodávání zbraní a munice muslimům a komunistům. Kardinál Sin vyzval katolíky, aby byli bdělí a podporovali zákonnou vládu. Také bývalá prezidentka Corazon Aquino se zúčastnila pobožností v kostele za klid v zemi. Kardinál v rozhlasu vyzval povstalce: „Mluví k vám – nepřítelům všeho míru - váš arcibiskup Jaime kardinál Sin. Bůh nebude žehnat těm, kdo šíří násilí a lži.“

Německo

Kardinál Ratzinger kritizoval ekumenické slavnosti Kirchentag v Berlíně jako bez pevného rámce a sebeoslavu a soustředění na zábavu. Varoval před zaváděním politických kritérií do ekumenismu, který je „božskou věcí“, a jen

na Bohu záleží, jak rychle kde bude pokračovat. Kardinál kritizoval laické organizace v Německu (ZdK). Ještě nikdy je neslyšel vyznávat radostně víru a chybí jim vnitřní spojení s biskupy. Jsou byrokratické. O katolickém knězi Hasenhüttlovi z Trieru (Byl suspendován za sloužení bohoslužby s protestanty a podávání Eucharistie nekatolíkům při Kirchentagu.) řekl, že tento přestupek byl relativně méně důležitý ve srovnání s bludy v jeho spisech. Hasenhüttl dokonce popírá jsoucnost Boha.

Kardinála Ratzingera kritizoval prezident ZdK, Hans Joachim Meyer. Prý vidí jen to, co chce a má dobře známé předsudky. Kardinál snižuje Kirchentag, protože není spokojen s ekumenismem. Popichuje prý 200 000 účastníků Kirchentagu a víc než 40 kardinálů a biskupů, kteří se zúčastnili organizování.

Irák

Z Iráku se vrátila M.A. Siebrechtová z organizace „Pomoc Církvi v nouzi“ Řekla, že křesťané v Iráku cítí tlak muslimských fundamentalistických skupin. Situace je vážná zejména na jihu země v okolí Basry, kde jsou šíité. V ulicích byly vyměněny fotografie Husajna za fotografie šíitských vůdců. Je tlak, aby křesťané ze země emigrovali. S křesťany se nepočítá pro budoucnost země. Rozhovory se vedou jenom s muslimy (šíité a sunnitě) a Kurdy.

Děti v sirotčincích jsou vystaveny drogovým dealerům a kriminálním bandám, řekl latinský arcibiskup v Bagdádu. Dvanáct sirotčinců v Bagdádu už bylo zlikvidováno. Dokonce rodiče doprovázejí děti na ulice, ozbrojeni samopaly. Dětem hrozí únosy.

V této situaci zemřel patriarcha Rafael I. Bidamid z Chaldejské církve. Ta je spojena s papežem. (Je to odnož Asyrské církve.) Má sídlo v Bagdádu a 300 000 členů. Patriarcha hájil Husajna a nesouhlasil s embargem. Patriarcha byl svěcen na kněze v roce 1944 a ve věku 35 let byl vysvěcen na biskupa (1957). Chaldejský synod ho zvolil patriarchou v roce 1989.

Chorvatsko

První chorvatský stát byl založen v 9. století. Od té doby bylo Chorvatsko mnohokrát podrobena cizí vládě. Katolický lid byl na rozhraní tří kultur (pravoslavní, mohamedáni). Chorvati byli v pokušení idealizovat Západ. Ten

však byl chladný v jejich bitvě o samostatnost proti Srbům. Nyní 67% lidí myslí, že nevstoupí do evropské unie dřív než ostatní státy bývalé Jugoslávie. Po několika letech nadšení je nyní Církev líčena v médiích jako zastaralá a zpátečnická. Šíří se hédonismus, kterému podléhá zejména mládež (sex, drogy). Katolická hierarchie vidí problém, ale je těžké najít vhodný pastorační model.

Zemi třikrát navštívil papež. (V Zábřehu přišel milion lidí.) Ten řekl: „Vezměte si inspiraci z evangelia. Ve světle jeho učení budete moci vyvinout zdravého kritického ducha pro konfrontaci s moderním konformismem a sdělit ho uprostřed vás v novosti evangelijních blahoslavenství, která vás osvobodí. Nevěřte těm, kteří slibují snadná řešení. Nic velkého nemůže být utvořeno bez oběti.“

Východní Evropa

Největší protiinterrupční organizace na světě HLI (z USA) vyslala delegaci na pomoc Litvě, Lotyšsku a Ukrajině.

Litva. Navštívili Horu křížů – zde v roce 1847 nemocný muž vztyčil kříž a byl hned uzdraven. Od té doby přišlo mnoho poutníků a stavěli nové kříže. V roce 1961 komunisté všechno vytrhali. Litevci však každý rok místo navštěvovali a stavěli nové kříže. (500 ročně jich komunisté zase zničili.)

Delegace HLI promluvila celkem k 3 800 lidem, měla 46 rozhovorů, 11 interview pro média a 15 shromáždění. Všech 7 biskupů (7 diecézí) mluvilo s delegací HLI. Litevci jsou národem mučedníků - milion a čtvrt jich Sověti zabili. Také mnoho kněží a biskupů zemřelo mučednickou smrtí. Všech 1450 kněží nějakým způsobem pocítilo pronásledování. Sověti zakázali náboženskou výchovu mládeže mladší 18 let. Přesto Litevci si podrželi svou víru. (Mají 3,6 milionů obyvatel.) Nyní jsou vystaveni zvrácenému západnímu způsobu života. Z Londýna organizace IPPF se snaží rozšířit interrupce a decimovat národ. Už za komunistů zde bylo mnoho interrupcí. Od roku 1955 celkem 3 miliony interrupcí. Počet dětí na jednu ženu je 1,4. V roce 2000 zemřelo víc lidí než se narodilo. V kšeftu s interrupcemi figurují také: dcera premiéra a ministr zdravotnictví. Dostupná je i pilulka RU-486 způsobující potrat. Jedinou nemocnicí v zemi, kde se neprovádějí interrupce a sterilizace je ta, vedená Dr. Rudzinkasem. Biskupové jsou aktivní v obraně rodin a života.

V každé diecézi zřídili středisko pro rodinu. (Připravují na manželství ročně 4 000 párů a dalším tisícům lidí radí, učí se zde i metody přirozeného plánování rodičovství.) V zemi je 50%-ní rozvodovost, alkoholismus, největší počet sebevražd v Evropě, zvyšující se podíl sexuálního zneužívání dětí a nevědomost o víře.

Lotyšsko. Jasně vymírající národ. 1 narozené dítě na 1 ženu (počet obyvatel: 2,73 milionu). Lotyši si však nebezpečí neuvědomují. Biskup Justs (Působil v emigraci – USA a Vídeň.) má 48 seminaristů. Vláda ví o dramatickém způsobu vymírání, ale svými kroky ho ještě prohlubuje. Církev nemlčí. Jsou zde střediska pro život. Každý týden má jiná farnost program v rozhlase o pohlavní čistotě a účincích interrupcí. V zemi je možné adoptovat dítě, které by bylo v nebezpečí interrupce. Jsou organizované modlitební shromáždění před interrupčními klinikami rovněž podpora modlitbami před vystavenou Nejsvětější svátostí. V Lotyšsku je velká spolupráce různých církví při ochraně života. Ministr pro zvláštní práva dětí a při rodinné záležitosti – A. Baštika – je baptistický kazatel. Je pro život a v opozici v těchto záležitostech proti ostatním členům vlády. Kardinál Pujats byl tak nadšen představiteli HLI, že nechal svolat na druhý den všechny své kněze ke konferenci o boji proti kultuře smrti.

Ukrajina. Počet obyvatel: 48 milionů – méně o 3,5 milionu než v roce 1990. Šokující je: Ukrajinky se nechávají oplodnit a 20. den po oplodnění podstupují interrupci, za 200 dolarů se prodá plod k výzkumným účelům (kmenové buňky). Hodně toho jde na Západ.

HLI uspořádala konferenci, byl přítomen Alfonso kardinál Trujillo, prezident papežské rady pro rodinu, přišli i členové parlamentu, kněží, katoličtí i pravoslavní, zástupci různých organizací, televize a tisk byly rovněž přítomny. Zúčastnilo se 500 lidí, ačkoli všichni zájemci se nevešli, chtělo přijít 2 000 lidí.

Klinika v Kyjevě, provádějící interrupce, dala k dispozici místnost k osvětě proti interrupcím! To se nikde jinde na světě nestalo.

Tricet interrupčníků se zúčastnilo přednášky HLI. Atmosféra byla dobrá. Přednášející je nešetřili, lékaři vědí o psychologických škodách pro ženy v důsledku interrupcí.

Ve Lvově HLI navštívil řeckokatolický klášter baziliánů, je opět plný mnichů. V semináři je 65 bohoslovců – oni a jejich profesori vyslechli přednášku HLI.

Argentina

Zatímco dříve prezidenti byli pro život, proti nemravnosti (Podporovali na světových konferencích Vatikán.), před dvěma lety prodělala země nejhorší ekonomickou a politickou krizi. V zemi je 84% katolíků, z nich jen 25% se zúčastňuje nedělní mše. Církev zůstává nejvíc respektovanou institucí v zemi. Novým prezidentem je Néstor Kirchner. Prezident podporuje „reprodukční práva a zdraví“ – to je kampaň na rozdělování antikoncepčních prostředků (i mladistvým ve školách). Otvírá se cesta, a to díky 22% podpoře voličů, pro interrupce, které jsou dosud nelegální.

Prezident podporuje nároky homosexuálů (povolení „sňatků“), nadržuje feministkám. Situace se dramaticky vyvíjí v neprospěch učení Církve. Argentinští biskupové sympatizovali s těmi, kteří nešli k volbám.

Brazílie

„Je teologie osvobození mrtvá?“ Gustavo Gutiérrez – peruánský teolog (75 let) – „otec“ teologie osvobození, odpovídá: „Jestliže je, nikdo mě nepozval na pohřeb.“ Byl aktivní při konferenci v Sao Paulo. Konference (červenec 2003) si vzala jako téma budoucnost křesťanství v Latinské Americe. Bylo přítomno 740 lidí z 31 zemí. To ukázalo, že myšlenka této teologie je stále silná. Na konferenci bylo mnoho mladých lidí a hodně nekatolíků. Ke slovu se dostali i z odboček v Latinské Americe „Katolíci pro svobodnou volbu“, kteří jsou pro antikoncepci a interrupce. Konference chtěla zhodnotit 40 let Církve v Latinské Americe a chtěla pohlédnout do budoucnosti. Údajně se navazuje na myšlenky Druhého vatikánského koncilu. Konference tvrdila, že koncil řekl, že Církev je církví chudých. Dva biskupové byli spoluzakladateli teologie osvobození – chilský Manuel Larrain a brazilský Don Hélder Camara. Teologie osvobození navrhla povýšit boj proti chudobě jako ústřední bod mise Církve. Gutiérrez ale říká: „Chudoba nemůže být redukována na hospodářskou dimenzi. Je v souvislosti s biblickou dimenzí

chudoby jako něčím mnohem globálnějším. Má to co činit s ubohostí chudých, jejich neviditelností kvůli etnickým, kulturním důvodům a útiskem žen“. Mnoho se mluvilo o chudobě v rámci globalizace. „Globalizace zbavila lidskou práci důstojnosti. Nyní chybí chudým práce jako nástroj síly, organizace boje.“ Globalizace se děje pod záštitou světové obchodní organizace a je navrhována Oblast svobodného obchodu v Amerikách. To by prý zbavilo Latinskou Ameriku schopnosti rozvíjet svou ekonomiku k dobru svých občanů. Brazilská vláda vedená levicovým Ináciem „Lula“ da Silvow a argentinská vláda chtějí obnovit Mercosur (oblast svobodného obchodu v Jižní Americe). To by posílilo pozice při jednání s USA.

Konference také přinesla filozofickou a etickou kritiku globalizace jako spjatou s konzumismem. Heslo konference bylo: „Jiný svět je možný.“

Mluvilo se o poklesu počtu katolíků v Brazílii, je jich zde teď 74% z počtu obyvatel. Zato se rozmáhají letniční církve. To prý přináší dilema pro Církev v Latinské Americe. Někteří volají po novém koncilu, aby se údajně navázalo na 2. vatikánský koncil Jiní kladou důraz na vedení laiky. Ti radikálnější očekávají mnoho od ekumenismu (makroekumenismus). Prý by mělo být prioritou pro lidi víry hájit lidský život navzdory skleróze jejich institucí. To se zdá jako fantazie, ale hierarchie křesťanských církví prý mají za prioritu udržení sociální a ideologické síly

Poznámka redakce: Trhání Církve je skutečností. Je třeba napřít síly, aby se rozkladné tendence nešířily v naší vlasti. Nepřátelé Církve nešetří penězi k jejímu oslabení. Přicházejí v rouše beránčím. Ochrana chudých je sice krásná myšlenka, ale víme, jak ji zneužili komunisté. Pokud nebudeme s chudými solidární, dojde zase k politickým otřesům.

Trinidad a Tobago

Ostrov, které mají 1,3 milionů obyvatel. (Ironicky stejný počet zabíjí interrupčníci v USA ročně.) Jsou z 40% původem z Afriky, 40% z Indie, zbytek ostatní. Je tu křesťanství, islám i hinduismus. Tobago má příjmy z turismu, Trinidad z ropy a zemního plynu.

Je zde hodně interrupcí, ačkoliv jsou zákonem zakázané. Děje se to takto: Vypustí se plodová voda z lůna matky a lékaři pak „zachraňují“ život matky.

Lékárníci prodávají Cytotec, ten dítě usmrtí a ženy jdou poté do nemocnice k vyjmutí mrtvého plodu.

V zemi pracuje ASPIRE, chce potratovou „reformu“ Její představitelé odmítli diskutovat na veřejnosti s delegací HLI. HLI měl přednášku také v semináři (30 seminaristů). Je kněžskou povinností bojovat proti institucionálnímu zlu. HLI řekl, že interrupce a zla kultury smrti existují jen proto, že Církev mlčí a nejedná solidárně, jak to požaduje bible (kniha Jozue).

Kuba

Poté, co popravili tři muže, kteří ukradli loď a chtěli se dostat do USA, biskup v katedrále v Havaně při kázání řekl: „Nikdo nemá právo ohrozit životy ostatních.“ Dále pak odmítl popravy. Věřící odpověděli zpěvem. Několik dní předtím 75 disidentů bylo uvězněno až na 28 let za „konspiraci“ s americkými diplomaty. Polovina z nich jsou katolíci.

Na každé ulici bydlí informátoři, kteří udávají své sousedy za peníze. Lidé žijí ve strachu ze ztráty zaměstnání, ztráty potravinových přidělů nebo jim hrozí uvěznění.

Castro se chlubí, že v zemi je nejlepší zdravotnictví ze všech rozvojových zemí. Opak je pravdou. V zemi je i lepra. Církev supluje ve zdravotnictví za selhání státu. Nemocnice jsou státní, ale už v nich působí zase řeholnice, na začátku své vlády Castro řeholnice vyhošťoval ze země.

Lidé jsou chudí, potravinový přiděl jim stačí na polovinu spotřeby. Plat (4 dolary měsíčně) pokryje jenom jídlo. V zemi je vysoká kriminalita. Ve školách je sex nezletilých považován za normální. Ve školách jsou společné umývárny.

Církev je nadějí lidí. Vychovala lékaře, spisovatele a experty. Církev má zakázaný přístup k médiím. Přesto je tu četný samizdat. Kopíruje se to na počítačích a rozšiřuje se to po známých. Posílat poštou je nebezpečné. Církev je přítelem lidí, proto si ji Castro nedovoluje otevřeně pronásledovat.

Irsko

Biskup Willie Walsh světil letos na kněze Martina Blaka. Po něm už nemá diecéze Killaloe žádného bohoslovce. Biskup řekl, že už patrně v době svého

působení žádného kněze nevysvětlí. Má jít do důchodu v roce 2010. Za deset let nebudou v diecézi skoro žádní kněží mladší 60 let. Bude to vyžadovat některé farnosti bez stálého kněze.

* * *

V týdeníku anglikánské Církve Irska „Church of Ireland Gazette“ zaútočil kanovník Ian Ellis na papežovu encykliku o Eucharistii. Kanovník napsal, že papež opět ponížil svátost svatého přijímání v protestantských církvích, takže se prý ptají, jaká je hodnota ekumenických iniciativ.

Církev Irska má ve svém katechismu (článek 39), že předpodstatnění při mši odporuje učení Písma. Mše prý je rouhačská bajka a nebezpečný klam. V roce 1999 kanovník Ellis při synodu církve řekl, že tato pasáž je historický dokument anglikanismu, přesto lituje jazyka, jímž je psán.

Švýcarsko

Biskup K. Koch z Basileje prohlásil, že nedovolí, aby laicizovaní kněží vedli komunity. Řekl, že suspendovaný kněz zůstává knězem, proto je nepřesné o nich mluvit jako o laicizovaných. Takový kněz slíbil, že nebude udělovat svátosti. Když byl postaven do čela komunity, dostal se do dvojznačné role.

Diecéze Basilej byla jediná, která instalovala suspendované kněze jako vedoucí komunit. V Německu nebo Francii nemohli pochopit tento krok. Tato praxe se nějak vloudila za předchůdce biskupa Kocha. Koch lituje, že se záležitosti chopila média.

* * *

Kardinál Henri Schwery tvrdí, že existuje napětí mezi kurií v Římě a místními biskupy. Prý Vatikán nerozumí Církvi ve Švýcarsku. Kardinál kritizuje řešení situace v diecézi Chur, kde byl biskupem Wolfgang Haas (konzervativní). Kněží ho neposlouchali a Vatikán ho přemístil do čela nově zřízené diecéze v Lichtenštejnsku. Dalším bodem nedorozumění je kauza přítomnosti lefebvristického sídla v Ecône u Ženevy. Řím prý vidí záležitost

jen jako liturgický problém. Podle kardinála jde však o jiné chápání místa Církve ve společnosti.

Paraguay

Jako vždy vyhrála ve volbách strana Colorados. Nový prezident, Nicanor Duarte, je zastánce tvrdé ruky. Stojí za ním chudí lidé. Jeho předchůdce ze stejné strany, Lino Oviedo, byl obchodník se zbraněmi a drogami. Mezi novým prezidentem a Církví je roztržka. Poslední rok je sokem pro současné vedení strana Pedro Fadula („Druhá vlast“). Fadul je katolík z konzervativního mariánského hnutí Schönstatt. Církev ho podporuje. Jeho heslem je „změna“ Proč vítězí strana Colorados? Je to příslib lepšího života (materiálního). Je zvykem před volbami uplácet voliče. Chudí říkají: „Nemůžete se najíst cti“

Pakistán

Tři katolíci z Faisalabadu byli odsouzeni na doživotí. Zúčastnili se demonstrace k uctění biskupa Johna Josepha, který se zastřelil na protest proti útlaku ze strany mohamedánů. Uvedení muži poškodili plakát chválící proroka Mohameda. Za to mohli dostat i trest smrti.

Čína

Byl zde opět záťah na podzemní Církev. Osmnáct tajných seminaristů bylo zatčeno při pikniku v provincii Fujian. Byli odsouzeni na 1 měsíc do vězení. Jejich vedoucí – kněz Zheng Ruispin stále čeká na rozsudek. V sousední provincii Jiangxi byl znepokojován policií biskup Thomas Zeng Jing. To je obvyklé před hlavními křesťanskými svátky. Při domovní prohlídce v jeho residenci bylo zbito několik katolíků.

Malajsie

Vláda původně zakázala vytisknout překlad bible do jazyka Iban. (Hovoří jím 300 000 lidí.) Bible se dostala na seznam 35 zakázaných tiskovin jako „škodlivé veřejnému pokoji“. Za šíření zakázaných knih hrozí vězení do tří let. Země je muslimská (23 milionů obyvatel - z toho 9% křesťanů). Po intervenci kněží vláda zákaz odvolala.

Kenya

Vzrůstá napětí mezi muslimy a křesťany. Muslimové žádají, aby soudní pře mezi muslimy podléhaly zvláštním soudům (tzv. kadhi). Chtějí to mít v ústavě. Křesťané namítají, že by to bylo zvýhodnění muslimů.

Španělsko

Biskupové obnovili kampaň za blahořečení královny Isabelly z Kastilie a poprosili za to znovu papeže. V roce 2004 bude 500 let od jejího úmrtí. Královna se svým manželem, králem Ferdinandem, vyhnala ze země mohamedány a Židy. Povzbuzovala růst katolicismu v nově kolonizované Jižní Americe. Blahořečení královny má četné odpůrce, vyčítají jí, že zlikvidovala domorodce v Jižní Americe a zřídila španělskou inkvizici. Nicméně španělští biskupové věří, že je dobrým příkladem pro španělské katolíky – byla obhájkyň zrušení otroctví a podpořila španělský národní a kulturní rozkvět.

Filipíny

V roce 1990 OSN prohlašovalo, že v zemi bude roku 1998 75 000 případů AIDS a navrhla vládě kampaň na používání kondomů. Církev vyzvala k morálnímu životu (na rozdíl od vládní podpory „bezpečného sexu“). Církev zvítězila. V zemi je jen 1800 případů AIDS.

Zimbabwe

Rada církví Zimbabwe vydala dokument litující její pasivitu při hájení lidských práv. V budoucnu se to má změnit. Rada připustila, že pasivně sledovala, jak rostla bída – hladomor, pád ekonomiky, kolaps zdravotního systému, mučení a znásilňování bílých. (Útočníci nikdy nebyli potrestáni.) Zemědělství je po vyhnání bílých farmářů v těžké situaci.

Izrael

Papež jmenoval světícího biskupa pro latinský patriarchát v Jeruzalémě. Stal se jím 68-letý benediktinský opat J. B. Gourion. Bude mít na starosti hebrejsky mluvící katolíky ve Svaté Zemi. Hebrejsky mluvící žádali pro sebe osobní prelaturu, ale to by ještě víc narušilo vztahy uvnitř patriarchátu. Patriarcha Sabbah je znám podporou palestinských práv. Nový biskup se narodil francouzským rodičům v Alžíru. Ve svých 23 letech byl pokřtěn a 3 roky poté vstoupil k benediktinům. Vysvěcen byl v roce 1967. V roce 1976 byl poslán s dalšími dvěma benediktiny založit klášter v Abu Gosh (poblíž Jeruzaléma).

USA

Papež přijal rezignaci kardinála Anthony Bevilacque z Philadelphie. Je mu 80 let a byl nejstarším americkým biskupem ve funkci. Jeho nástupcem se stal arcibiskup Rigali (68 let), který vedl diecézi St Luis od roku 1994. Předtím byl 30 let v Římě. V roce 1985 byl jmenován arcibiskupem a vedl Papežskou církevní akademii – byl prvním Američanem v čele církevní diplomatické školy v její 284-leté historii. Diecéze Philadelphia má 1,5 milionu katolíků v 282 farnostech.

Kardinál Bevilacque je biskupem od roku 1980. Byl hlavou vlivného biskupského výboru na aktivity pro život. Byl známým odpůrcem interrupcí. V jeho diecézi nesměl být v semináři žádný homosexuál nedodržující 6. přikázání. Když nastoupil jako arcibiskup, v homilii řekl: „Jako Kristus chci od vás všech odehnat demony všeho druhu – nespravedlnost, rasismus, nespravedlivou diskriminaci, interrupce, pornografii a všechny druhy

nemorálnosti, hřích všeho druhu, užívání drog, násilí, nezaměstnanost, chudobu, nevědomost a všechny ostatní démony, jejichž jméno je pluk.“

* * *

V USA herec a režisér Mel Gibson natočil film “The Passion” (Pašije) o utrpení Krista v jeho posledních dvanácti hodinách pozemského života. Gibson, který je katolík konzervativního zaměření, čelí kritice Biskupské konference USA a židovských organizací. Mají silné výhrady k zobrazení Židů a judaismu a také mimobiblickým zdrojům (100 let stará kniha, popisující roli Židů při ukřižování Ježíše). Gibson navštívil komisi US biskupské konference (jednohodinový rozhovor) a prý roztržka je zažehnána. Film má přijít do kin na jaře 2004. Paula Fredriksen, členka komise US biskupské konference a profesorka biblických studií na Bostonské univerzitě, kritizovala historické nepřesnosti a odchylky od církevní interpretace Písma. Židovská organizace Anti-Defamation League se vyjádřila, že je vážně znepokojena plány znovu vyprávět příběh zabití Ježíše, protože příběh v historii vyvolal pronásledování a vedl k zabíjení Židů. Někteří novináři soudí, že samotné Písmo nese virus nenávisti k Židům.

Katolická liga pro náboženská a občanská práva nazvala Fredriksenovou demagogem, prý popisuje Gibsona jako antisemitu. Arcibiskup Charles Chaput z Denveru také obhajoval film. „Když byl před patnácti lety uveden film „Poslední pokušení Krista“, filmoví kritici poučovali katolíky, aby byli otevření a tolerantní. Jistě tato rada by se měla hodit pro každého.“

* * *

Na svátek Zvěstování se sešli při bohoslužbě v Národní svatyni Neposkvrněného početí ve Washingtonu stovky vůdců Hnutí pro život. Vyhlásila se tam světová výzva k modlitbám za obrácení interrupčníků (hlavně IPPF).

* * *

HLI uvedl, že na světě je možné získat zdroje a potraviny pro 100 miliard lidí. Současně žije 6 miliard. Je to pádná odpověď kontrolorům porodnosti (hlavně IPPF).

* * *

Největší světová protiinterrupční organizace HLI odhalila pozadí vzniku kultury smrti. Za vším stojí d'ábelská International Planned Parenthood Federation (IPPF). Byla založena na mezinárodní konferenci v Bombaji roku 1952 Margaretou Sangerovou. Je to síla, která propaguje „nesvatou trojici“: kontrolu porodnosti, sexuální výchovu a interrupce po celém světě (dnes ve 180 státech). Nepřátelé IPPF jsou instituce, které podporují manželství, rodinu a děti. IPPF uveřejnila plán pro toto desetiletí – hemží se to výrazy: „svědomí“, „etické“, „služba“ a „hájení“. Výsměchem je, že se označují za „hlas těch bez hlasu“ na celém světě. Zaměřují se hodně na mladé, jimž doporučují „bezpečný“ sex. Na své cíle věnuje IPPF stamiliony dolarů. Jejím největším nepřítelem je HLI. HLI vyzařuje na bojišti světa: světlo proti temnotě, dobro proti zlu, pokoru vůči aroganci, Boha proti d'áblovi. Jde o duchovní bitvu a zbraně jsou duchovní. Přejeme si obrácení členů IPPF. Oni mají přístup k bohatým lidem a organizacím. Mají všechny druhy techniky pro šíření svých idejí. Lidé na světě si neuvědomují, za co všechno IPPF může:

- 1) V Rumunsku diktátor Ceaucescu nepovolil interrupce. Po politickém převratu nová vláda ihned legalizovala interrupce. Dnes má Rumunsko nejvyšší potratovost na světě. IPPF klade současné Rumunsko za vzor.
- 2) Když USA zničily teroristický režim v Afghánistánu (2001), prvním zákonem nové vlády byla legalizace interrupcí. IPPF a další neslavná interrupční organizace Marie Stopes International už jsou zde a decimují tento muslimský národ.
- 3) Během několika let po svržení apartheidu v Jižní Africe IPPF zkorumpovala vládu tak, že nastolila nejliberálnější potratový zákon na světě. Zdravotní personál je nucen provádět interrupce, jinak jim hrozí vězení.

Víme, že jsme v bitvě proti mocnostem temnoty. Miliony růženců a mší bylo obětováno za obrácení interrupčnímu. Vítězstvím je obrácení ke katolicismu Dr. Bernarda Nathansona, který provedl tisíce interrupcí a zavedl termín „svoboda volby pro interrupce“. Norma McCorveyová byla žalobkyní

Nejvyššího soudu. Její případ znamenal uzákonění interrupcí v USA (1973) - to stálo životy 40 milionů dětí. Nyní je katolička.

* * *

Biskupem v episkopální církvi se stal otevřený homosexuál Gene Robinson (diecéze New Hampshire). Episkopální církev ECUSA je odnoží v USA patřící do anglikánského společenství. Na rozdíl od anglikánské Církve Anglie je víc spojena doktrinárně, je liberálnější, méně protestantská a necítí silné svazky s anglikány v ostatním světě. Relativně má méně členů, ale je bohatá.

ECUSA má 109 diecézí. Každé tři roky se koná synod. Ten schválil zvolení Robinsona. Nejprve hlasovali kněží a laici. Poté biskupové: 62 bylo pro, 43 proti, 2 se zdrželi hlasování. Mnoho biskupů se vyjádřilo, že hlasování je v rozporu s biblí, hrozí odtržení konzervativců.

Robinson (56 let) nedělá tajnosti, že má dlouhodobě přítele. V New Hampshire ho zvolili za biskupa.

Nejpřednější z anglikánských biskupů – biskup Rowan Williams (z Canterbury) má starosti. Podobný případ se stal v Anglii – J. John ale odstoupil před biskupským svěcením. Na rozdíl od něj Robinson nehodlá odstoupit. Hovoří s médii a říká, že jeho homosexualita není překážkou pro duchovního. Skupiny homosexuálů budou mít radost. Odpůrci říkají, že aktivní homosexualita je v rozporu s biblí a tradicí. Dojde k rozpolcení světového anglikánského společenství?

Velká Británie

Anglikánský arcibiskup z Canterbury, Dr. Rowan Williams čeká vážné problémy v církvi. Kanovník Jeffrey John byl jmenován sufragánním biskupem v Readingu. Ačkoliv John žije nyní v celibátě a je připraven dodržovat církevní disciplínu, dříve žil v aktivním homosexuálním svazku. Arcibiskup si myslí, že by mělo dojít k usmíření mezi skupinami v církvi, kde je křídlo evangelické a na druhé straně anglokatolíci, blízcí ve svých postojích i liturgii katolíkům. Devět biskupů varovalo před novým jmenováním. Arcibiskup z Nigérie, Peter Akinola, hrozil schizmatem. Některé farnosti

hrozily, že nového biskupa neuznají. Pod tlakem arcibiskup Williams požádal kanovníka Johna, aby na biskupství rezignoval. To se také stalo.

* * *

Arcibiskup z Canterbury svolává na říjen setkání 38 biskupů – vedoucích provincií anglikánského světového společenství (77 milionů věřících). Bude se řešit situace, kdy Americká episkopální církev ECUSA potvrdila volbu nového biskupa G. Robinsona (aktivní homosexuál).

Americká anglikánská rada AAC – konzervativní křídlo – bude chtít založit novou provincii v Severní Americe. Sama plánuje setkání na 7.-9. říjen do Texasu. AAC lituje rozhodnutí ECUSA, které ignoruje postoj anglikánů na konferenci v Lambethu (1998) a při setkání anglikánských vůdců v Brasílii ohledně homosexuality. Hrozí schizma nejen na úrovni biskupství, ale i v jednotlivých farnostech.

Katolická církev v USA lituje postoje ECUSA. Je to další vážné porušení cesty k jednotě.

Církev v Anglii má 26 milionů členů. ECUSA má 2,3 miliony. Nejvíce se církev rozrůstá v Africe (Nigérie 17,5 milionů členů). V čele církve v Nigérii je arcibiskup Akinola, který hodnotí zvolení Robinsona jako „satanský útok na Boží Církev“. Hrozí rozkol.

Nejde jen o Robinsona. V některých US diecézích se v kostele oddávají lidé stejného pohlaví.

Hlava v Keni, arcibiskup Nzimbi, řekl, že uvažuje o přerušení vztahů s ECUSA. „Jejich praxe je proti Božímu slovu“. Totéž si myslí dalších 29 biskupů v Keni.

Arcibiskup Desmond Tutu (Jižní Afrika) nerozumí „rozruchu“ ohledně Robinsona. „Nezáleží na sexuální orientaci kléru, musejí však žít v celibátě.“

Biskupové v Austrálii si myslí, že k roztržení církve nedorazí.

* * *

Dokument Vatikánu odmítající legalizaci sňatků osob stejného pohlaví se setkal v Británii s různorodou reakcí v církevních kruzích. Tery Prendergast, ředitel Katolické péče o manželství a člen biskupské Konference Anglie a

Walesu, studující návrh vlády na zavedení občanské registrace, dávající zákonná práva párům stejného pohlaví, ostře odmítl postoj Vatikánu. Řekl: „Mohli jsme se obejít bez tohoto dokumentu. Vyboxovalo to Církev do rohu.“ Vláda chystá homosexuálním párům stejná práva jako lidem v manželství. Prendergast řekl, že Vatikán považuje homosexuály za ne-osoby a upírá jim sociální práva.

Mnoho katolických členů parlamentu řeklo, že budou ignorovat instrukci Vatikánu. Poslanec za Labour Party, S. Pound, řekl, že debata není o analogii homosexuálních párů s manželstvím. Spíš jde o uznání lidí stejného pohlaví, kteří žijí v milujícím čistém vztahu. Jde také o práva na návštěvu v nemocnicích a dědická práva.

„Katolické“ organizace lesbiček a homosexuálů považují dokument za velký krok zpátky. Naopak chválí některé biskupy, kteří v různých zemích jsou zticha k připravovaným zákonům dávajícím „práva“ homosexuálům.

Anglikánský biskup Scott-Joynt kritizuje dokument a zvláště prý agresivní jazyk v šesti nebo osmi místech.

V Irsku senátor Norris (anglikán) kritizuje text, že nemá zájem o dobro a sebevědomí homosexuálů. U nich prý je procento sebevražd sedmkrát vyšší než národní průměr. Vatikán prý se vměšuje do vnitřních záležitostí suverénních států. V Irsku nejsou zákonná práva pomáhající nesezdaným párům. Zatím. Evropská unie bude i tady prosazovat „lidská práva“.

Skotsko. Tady biskupové jsou povzbuzeni Vatikánem (zejména arcibiskup Mario Conti z Glasgowu). Varují politiky před legalizací svazků homosexuálů. Arcibiskup vyzval katolické poslance, aby byli proti legalizaci svazků homosexuálů. Řekl: „Rodina je jediné privilegované legální spojení ve společnosti a pokusy považovat jiná spojení za stejnoprávná by podkopávaly správný řád.“ Už tři katoličtí poslanci ve Skotsku řekli, že si nenechají diktovat Vatikánem.

* * *

Katolická matka deseti dětí z Glasgowu vede kampaň proti plánům vlády uvést „sexuální zdraví“. Založila skupinu „Ne s mým dítětem“ Ta má podporu i jiných církví, Židů i muslimů. Vláda zamýšlí snížit počet interrupcí a pohlavních chorob zavedením klinik ve školách nebo poblíž, které by

rozdávaly žákům antikoncepční prostředky. Ministr zdravotnictví popřel, že by se žákyním měly dávat pilulky „ráno po“

* * *

V zemi je 38 000 kostelů různých církví. Sbírký stouply o 35% během pěti let.

* * *

V Londýně se konala 17.7. konference „Židovsko – křesťanská revoluce“ Diskutovali: Dr. Keller, ředitel Střediska pro židovsko – křesťanské vztahy se sídlem v Cambridge, a ředitel Sekretariátu pro ekumenické mezináboženské záležitosti při US biskupské konferenci – laik Eugene Fischer.

Fischer podepsal „Reflexe o Smlouvě a misii“, v níž se tvrdí, že kampaně směřující ke konverzím Židů už nejsou teologicky přijatelné v Katolické Církvi. Tento dokument vyvolal řadu diskuzí, ty plnily několik týdnů přední místa médií. Proč „Reflexe“ jsou kontroverzní? V roce 2000 vydal Vatikán deklaraci Dominus Jesus, která potvrdila Ježíše jako jediného Spasitele. V tomto ohledu jsou ostatní náboženství ve „vážně horší situaci“ ve srovnání s členy Církve. Kardinál Walter Kasper, prezident Vatikánské komise o náboženských vztazích s Židy, deklaraci vysvětluje jinak – ta prý neuvádí, že každý se potřebuje stát katolíkem, aby byl spasen Bohem. „Církev věří, že judaismus – to je věrná odpověď židovského lidu na Boží neodvolatelnou Smlouvu – je pro ně spasitelný, protože Bůh je věrný svým slibům“ Fischer vysvětluje, že Církev si nepřeje obrácení Židů jakožto lidu ke křesťanství. Jinak by se za to katolíci modlili. To neznamena, že by nebylo možné přijmout do Církve jednotlivé Židy, jejichž vlastní osobní duchovní životy je zavedly ke katolické víře.

Kapucínský kněz P.R. Cantalamessa při meditacích pro papeže v postní době řekl, že si přeje obrácení Židů a katolíci by se za to měli modlit. „Kdyby se odvrhla touha po tom, znamenalo by to nelásku ke Kristu i Židům.“ P. Cantalamessa si přeje, aby židovští bratři jednou došli k uznání Krista, který je slávou Izraele. Bylo by absurdní a protichůdné celému Novému zákonu si

myslet, že misie Krista je pro pohany a ne také pro Židy, když všechno Kristovo kázání a volání k obrácení bylo adresováno právě Židům.

* * *

Média tvrdí, že anglikánský arcibiskup z Canterbury, Dr. R. Williams, na svém minulém působišti ve Walesu byl proti povyšování kněží – zednářů. Ve svém dopise velkému sekretáři Spojené velké lóže Anglie lituje tónu médií. Říká, že ohledně povyšování kněží – zednářů do vyšších funkcí členství není ani výhoda ani diskvalifikující aspekt. Také odmítá, že by řekl, že zednářské rituály mohou mít satanský podklad. Jeho otec byl také zednář, takže poznal mnoho členů. Nechce tedy zlehčovat dobrou víru a velkomyslnost jednotlivých zednářů.

Tón tohoto dopisu byl sice přátelský, ale arcibiskup vyjádřil své pochybnosti o zednářství. Před šestnácti lety biskupové v Anglii rozhodli, že je nepřípustné, aby se anglikán stal zednářem. V zemi je 330 000 zednářů.

* * *

Každé dva roky se koná v britských školách v postě takzvaný „Den červeného nosu“. Děti celý den nosí falešný plastický nos a vybírají na charitu. (Rovněž přispívají ze svého kapesného.) Peníze jdou organizaci Red Nose Day. Vyberou se miliony liber. Dary se dále rozdělují na charitativní účely v rozvojových zemích. Ale! Tři až pět procent jde na projekty spojené s interrupcemi a antikoncepcí. To si lze ověřit ze zprávy organizace: 24 000 liber šlo na placení interrupcí v Bolívii a Nigérii. Dalších 51 953 liber organizaci Marie Stopes International (světoznámí interrupčníci). Katoličtí biskupové velmi lehkomyšlně veřejně obhajovali celou akci. (Statistice jdou z toho katolickým charitativním organizacím.)

John Smeaton, ředitel největší národní organizace pro život – SPUC – varuje a vyzývá k bojkotu akce. Otec Nicholls (oratorián z Birminghamu) v pastýřském listě vyzývá k jiným formám charity. J. Confery, ředitel školy v Birminghamu, rovněž varoval. Za to byl osočen médii. Řekl: „Biskupové musejí vést lid k úplné věrnosti víře a pomoci je posvěcovat. Selhání biskupů

najít pevný postoj v Red Nose Day znamená nedostatek vůdcovství.“ Žádná organizace pro život neviděla ze sbírky ani libru.

* * *

Anglikáni mají v plánu získat sto nových středních škol. Je tu totiž disproporce mezi základními a středními školami. Anglikáni mají 775 000 dětí ve svých základních školách, ale jenom 150 000 ve středních školách. Jeden katolický biskup se ale vyjádřil, že je skeptický, že školy zachovají „křesťanský ethos“, protože budou rovněž chtít přijímat neanglikány. „Co se stane, když místní komunita je sekulární?“

* * *

Dosud v římskokatolických středních školách byli žáci vybíráni na základě ústních vstupních rozhovorů, které prováděla škola. Tyto školy mají vynikající pověst a není divu, že počty ucházejících se o přijetí vysoko převyšují počet míst (zvláště ve městech). Základním kritériem je, kde je hranice mezi pokřtěným katolíkem a praktikujícím katolíkem.

Někteří biskupové však nemají rádi již zavedený způsob přijímání do školy. Dokonce žádali vládu, aby změnila systém přijímání. O přijetí se má rozhodnout na základě dotazníků. O tom, zda je student z katolické praktikující rodiny má zprávu podat kněz. Ředitelé škol se ale bojí, že laťka pro přijetí bude nízká a že se budou víc přijímat místní studenti. Dokonce se obávají, že školy budou málo církevní. Katolíci mají 1 750 základních a 360 středních škol.

Systém křesťanských škol má narušit direktiva Evropské unie. Školy budou moci být trestně stíhány, pokud odmítnou do některého učitelského sboru ateisty, případně satanisty. Katolické školy mají nedostatek učitelů a ředitelů. Žáci ve velké míře už se nezúčastňují nedělních bohoslužeb. Znamená to soumrak katolických škol?

* * *

Za uplynulých 10 let bylo zrušeno 32 domovů důchodců vedených řeholemi. Důvodem je malá finanční podpora ze strany místních zastupitelstev, pokles počtu řeholníků a řeholnic. (Musejí se platit drahé civilní síly.) Podstatným důvodem je zákon z roku 2000, který nařizuje určité podmínky (velikost pokojů, počet a zařízení WC a koupelen a přístup pro pojízdná křesla). Nové podmínky znamenají nutnost značných investic. Domovy pro důchodce vedené řeholemi jsou oblíbené, je tu nevšední péče -materiální i duchovní. Dobře si vede zejména Špitálnický řád sv. Jana z Boha. Stát dělá málo pro staré lidi. Církev si však vede velmi dobře, i když ubývá domovů důchodců vedených řeholemi, měla by jejich péči nahradit charita ve farnostech a diecézích.

* * *

Stonyhurst College, jezuitská škola, bude prodávat vzácné exempláře ze své knihovny. V intencích sv. Ignáce chce ředitel pomoci chudým studentům. Mezi knihami je atlas z roku 1611, kde jsou poprvé kompletní britské ostrovy.) Také mnoho tisků z 15. století . Má se získat kolem 2 milionů liber.

* * *

V roce 1773 donucen mocnáři papež Klement XIV. rozpustil jezuitu. Angličtí jezuité na to příliš nedbali. Pokračovali ve své koleji v Liège (Francie). Před postupující francouzskou armádou prchli do protestantské Anglie (rok 1794). Usídlili se v Stonyhurstu

Také v Bělorusku pokračovali jezuité dál. Císařovna Kateřina Velká nedovolila, aby zde byla zveřejněna papežská bula o zrušení. V Bělorusku byl zvolen nový generál jezuitů. Představený anglických jezuitů Stone se jím dal jmenovat jako provinciál (1803). Jenom polovina anglických jezuitů obnovila své sliby – někteří váhali, protože neměli jistotu, zda Pius VII. schvaluje tento krok. Někteří byli spokojeni s farářským životem a už nechtěli řeholní sliby.

Pius VII. (rok 1814) obnovil opět všude jezuitu, ale co tomu řekla anglická vláda? Byly námitky. Také biskupové v Anglii se víc zajímali o dosažení plné svobody a o jezuitu nedbali. Když v roce 1829 vyšel nový zákon o svobodě katolíků, biskupové zakázali jezuitům novice. Přesto jezuité pokračovali – měli

kolem 12 noviců ročně, sliby byly spíš soukromé než veřejné. Malá provincie se časem rozrostla: v druhé polovině 19. století: tucet kolejí, mnoho far, zahraniční misie, (Honduras, Britská Guiana, Jižní Afrika, dnešní Zimbabwe, Indie). Od roku 1848 měli vlastní teologickou fakultu. V roce 1926 byla přemístěna do Heythropu. Nyní Heythrop je v londýnské univerzitě, která není jezuitskou institucí. Zatímco jezuité na kontinentě kladli důraz na loajálnost papeži, v Anglii byli spíš liberální. Současný počet jezuitů klesl na úroveň před 150 lety. Před padesáti lety jich tu bylo 800. Mnoho far jezuité předali správě biskupů, mnoho jejich škol je nyní ve správě laiků.

Jsou nyní velmi vzdělaní a cestují za vzděláním.

* * *

Skotská papežská kolej v Římě vyzvala skotské farnosti a biskupy ke sbírce na své potřeby. (Chtěli by 1 milion liber.) V koleji studuje 11 skotských bohoslovců. Mimoto je v seminář ve Glasgowě a v Salamance (Španělsko). Pro nedostatek seminaristů už biskupové nenechají studovat nikoho v Salamance. Kolej v Salamance má ale dost příjmů z vlastního majetku, takže se udrží při životě.

* * *

Katolický kněz Oliver Mc Ternan opustil svou farnost. Později přiznal, že se oženil se svou farnicí, pracovnící charity. Požádal Vatikán o souhlas se svatbou v kostele. Na to se čeká zpravidla víc než 10 let. „Katolický“ týdeník The Tablet popřál páru (v neplatném manželství) hodně štěstí. The Tablet je silně liberální, proto se divím, že mu každoročně k Vánocům píše děkovné dopisy kardinál Murphy O'Connor. (Dříve to tak dělal jeho předchůdce, kardinál Hume.)

* * *

Kardinál Murphy O'Connor chtěl přeložit 68-letého kněze Colina McLeana z farnosti Naší Paní ustavičné pomoci (západní Londýn). Byl tam 17 let a farníci psali kardinálovi, aby tam směl působit. Kněz byl pověstný dobrým

vztahem k anglikánům. Podle nejnovějších zpráv bude moci tento kněz zůstat, ale čeká se, že v budoucnu bude poslán na roční dovolenou (sabatický rok).

Austrálie

Arcidiecéze v Sydney má dva nové světící biskupy. Oba jsou konzervativní, vzdělaní a mají osobní kvality. Některá média jmenování kritizují, tvrdí, že nepředcházely žádné konzultace, ale věc prosadil arcibiskup Pell ze Sydney.

Antony Fischer OP je nejmladší ze všech australských biskupů (43 let). Nejprve studoval na univerzitě v Sydney dějiny a právo. Poté pracoval v civilním zaměstnání. Byl angažován v aktivitách pro život. V roce 1985 vstoupil k dominikánům a studoval teologii. V roce 1991 byl vysvěcen na kněze. Má doktorát z bioetiky (Oxford). Přednášel bioetiku a morální teologii v Institutu Jana Pavla II. pro manželství a rodinu. Jeho jmenování přivítaly skupiny pro život.

Julian Porteous (54 let) byl vysvěcen na kněze v roce 1974. Působil jako farář, také pečoval o formaci mládeže. V roce 2002 se stal rektorem semináře v Sydney. I jako biskup zůstane v čele semináře.

Arcibiskup Pell jako hlava arcidiecéze v Sydney ozdravil seminář od liberálních elementů a ukazuje, jak má vypadat biskup oddaný Svatému Otci.

Brněnská akce na ochranu nenarozeného života

Již od začátku léta stojí před gynekologicko-porodnickou klinikou v Brně na Obilném trhu od 10 do 12 hodin pravoslavný kněz Dr. Libor Halík s plakátem, znázorňujícím lidský plod před interrupcí a po ní. Pod tím je nápis: „Potraty zavedl Lenin a Hitler“. Dr. Halík se modlí a zpívá žalmy. Připojili se k němu i katoličtí aktivisté na obranu nenarozeného života, mezi nimi kněz-dominikán Dr. Tomáš Jiří Bahounek, jenž vyzval při mši svaté věřící, aby statečného pravoslavného duchovního podpořili svou účastí a také P. František Provazník, bývalý farář v Lysicích, známý před lety svým odporem proti sexuální výchově v místní škole. Katolíci se při akci modlí růženec. Všechno je vedeno v nekonfrontačním duchu, Dr. Halík byl k celé akci inspirován přednáškou amerického katolického kněze P. Railyho v Brně, zakladatele

hnutí Rescue. Ten na základě vlastních zkušeností dospěl k názoru, že modlitba spolu s plakáty mají větší a lepší dopad než blokování vstupu do klinik a následná konfrontace s vedením zařízení a policií.

Nicméně ani za těchto okolností se nelze vždy konfliktům vyhnout. Představení kliniky vyzývali několikrát Dr. Halíka, aby své iniciativy zanechal. Úřad městské části Brno-střed reagoval na oznámením o akci, které Dr. Halík řádně podle zákona odeslal, jejím zákazem. Celá věc ale postrádá právní náležitosti, neboť je rozdíl mezi modlitební iniciativou a protestním shromážděním. Proto Dr. Halík podal proti zákazu odvolání. Brněnští aktivisté jednoznačně trvají na tom, že se jedná o modlitbu za to, aby český národ přestal provádět interrupce a nikoli o shromáždění.

Kolemjdoucím jsou rozdávány letáky, zejména pak knížečka „Proč pláčeš, Mirjam“, což je svědectví ženy, která byla na potratu. Reakce lidí dokazují, že potrat je opravdu vážným problémem této společnosti. Málokdo projde lhostejně. Naprostá většina dá najevo vztekou nenávist, již někdy asistuje i slovní napadení. Není však málo ani takových, kteří řeknou: „Já jsem taky proti potratům“ nebo alespoň: „Já s vámi souhlasím asi z osmdesáti procent“. Výjimkou nejsou ani smysluplné a plodné diskuse, k nimž dochází mezi účastníky modlitební iniciativy a kolemjdoucími. Bezděčně napadne člověka situace, kdyby se podobná akce konala před zubní klinikou s protestem proti trhání zubů s odůvodněním, že se jedná o živou tkáň. Nelze si představit, že by kolemjdoucí reagovali nenávistně, spíše by z toho měli pěkné „povyražení“. Trhání zubů nepociťuje totiž česká společnost jako problém, interrupce ano, proto ty emoce. Měl jsem možnost vidět také demonstrace ekoaktivistů proti jaderné elektrárně Temelín. Nikde nebylo znát agresivní postoj kolemjdoucích, alespoň určitě ne v té míře, jako v Brně před porodnicí.

Po zvážení celé věci je nutno konstatovat: Díky Bohu za tyto útočné akce. Jsou totiž jasným svědectvím, že česká bezbožná společnost přece jen nepokládá potraty za něco, co je oddiskutováno a co se jí netýká. Kdyby opak byl pravdou, tak většina lidí projde kolem lhostejně, nevšímavě, maximálně si udělá z modlících se „dobrý den“. To se ale neděje. Lidé reagují, sice převážně záporně s větší či menší dávkou agresivity, ale nezůstávají lhostejní. Je zřejmé, že potraty jsou pro ně výčitkou svědomí, a to je dobrým znamením, aby se v akci pokračovalo. Dějí se však i radostné věci. Jedna žena, když viděla na plakátě tělíčko roztrhané potratem, prohlásila: „Tak to já na ten potrat

rozhodně nepůjdu. Byla jsem už připravena, ale jestli děťátko po interrupci vypadá takto, to tedy ne.“ Kdyby výsledkem veškeré námahy nebylo nic jiného než tento jediný lidský život, stojí to za to. Dále se také projevilo, že legislativní iniciativa pana poslance Jiřího Karase a dalších za zákaz potratů má smysl a je vhodné na této cestě postupovat dál, i když výsledek zpočátku bude samozřejmě neúspěšný.

PhDr. Radomír Malý

Katolická sociální nauka a naše současná situace

Můj velice dobrý přítel byl před cca 7 lety zaměstnán jako ekonom v jednom prosperujícím podniku, který hospodařil neustále se ziskem několika milionů. Zaměstnancům každoročně stoupaly platy. Nakonec ale firmu odkoupila akciovka, v níž měl rozhodující podíl dnešní generální ředitel brněnské Zbrojovky a bývalý šéf komunistického SSM, Vasil Mohorita. Nový majitel začal získané jmění tunelovat. Vedení podniku bylo stále bombardováno příkazy odeslat nějaký ten milioneček na jeho konto. Tím ale závod přestal být ziskovým a propadal se čím dál více do minusu, lidem přestaly růst mzdy a začali reptat. Když můj přítel ještě s jinými odpovědnými osobami firmy protestoval a žádal jednání o této věci s novým vlastníkem, ten jednoduše poslal zřízence o celou generaci mladšího, aby všem „rebelům“ suše oznámil, že jsou na hodinu propuštěni, neboť prý „nezvládli nové úkoly, které na ně byly kladeny“ Vytýkalo se jim, že prý nedokázali redukovat počet provozoven a zaměstnanců tak, aby výroba byla zisková i přes požadavky vedení odesílat každou chvíli nějakou částku na konto, které nemělo s původní firmou nic společného.

Zarytí obránci soukromého vlastnictví, kteří jsou i mezi katolíky, budou tvrdit, že je všechno v pořádku. Uvedená akciovka byla řádným majitelem firmy, mohla si s ní tedy dělat, co chtěla. Patřilo k jejím nezadatelným právům vlastníka využívat zisku nově koupeného podniku podle vlastního uvážení, tzn. i na účely zcela jiné než jeho vlastní rozvoj, ano, mohla naprosto svobodně přivést jeho produkci k útlumu, případně i zániku. (Což se později také stalo.) Můj přítel a jeho spolupracovníci si počínali nekorektně, pokud chtěli zákonného majitele v jeho vlastnických právech omezovat, proto jejich vyhazov byl zcela regulérní.

Tato filozofie je ovšem v totálním rozporu s katolickou sociální naukou. Je pravda, že Církev vždycky hájila soukromé vlastnictví výrobních prostředků, jenže mezi „vlastnictvím“ a „vlastnictvím“ je obrovský rozdíl. Jestliže někdo projeví úmysl zapálit své auto, můžeme si maximálně poklepat na čelo, ale jinak nic. Je to jeho soukromá věc. Když ale podnikatel zavře svoji fabriku jen proto, že její peníze, určené na provoz, mu přinesou větší zisk (a méně starostí) díky vysokému úroku v nějaké zahraniční bance, pak už to rozhodně není jeho „soukromá“ věc, neboť na této továrně je závislá obživa jejich zaměstnanců. Jsme u toho, co katolická sociální nauka nazývá „sociální hypotékou“, která leží na soukromém vlastnictví výrobních prostředků. To rozebírá i sv. Tomáš Akvinský ve své Teologické sumě, když pojednává o tzv. „společném dobru“ (*bonum commune*). Majitel podniku má samozřejmě právo hospodařit s ním podle vlastního uvážení, být z něho živ a dokonce získávat odtud pro sebe blahobyt, ale morálně mu nikdy není dovoleno v zájmu vlastního prospěchu provádět opatření na úkor zaměstnanců. Vlastnictví výrobních prostředků nikdy není neomezené, zavazuje majitele k tomu, aby firmu využíval k dobru celku, zejména potom k dobru těch, kteří v ní pracují. Samozřejmě podnikání je riziko, firma může bez viny majitele zkrachovat. V takovém případě však musí zaměstnavatel včas ohlásit bankrot, zaměstnance informovat a nehrát s nimi krutou hru, kdy pracovníci nedostávají mzdu a šéfové jim pořád slibují „příště to už bude stoprocentně“.

Katolická sociální nauka se nachází uprostřed mezi socialismem a kapitalismem. Vůči socialismu hájí nezadatelné právo na soukromé vlastnictví výrobních prostředků a staví se proti znárodňování, v němž vidí právem krádež. Vůči kapitalismu však zdůrazňuje, že majitel si nesmí dělat jednoduše se svým podnikem, co chce, neboť je zavázán mít ohled na společnost, především pak na ty, kteří jsou u něho zaměstnáni. O tom, jak diametrálně odporuje současná situace v naší ekonomice katolické sociální nauce, není snad třeba nikoho přesvědčovat. Důkazem je výše uvedený případ akciovky s V. Mohoritou. Takové postupy se v naší republice ovšem dějí dnes a denně, jsou zcela standardní. Stálo by za to spočítat, kolik dobře si počínajících a prosperujících podniků bylo jejich novými majiteli, kteří je napřed za podivných okolností v rámci polistopadové „divoké privatizace“ získali, později za ještě podivnějších okolností postupně přivedeno ke krachu. Není těžké uhodnout, proč. Naše ekonomické chápání nepřeje totiž soukromému

podnikání tak, jak mu dříve bylo a ve vyspělých zemích ještě je rozuměno, totiž jako investici peněz a schopností do průmyslu, zemědělství, služeb a dalších veřejně prospěšných aktivit. V českém prostředí termín „úspěšný podnikatel“ znamená až příliš často někoho, kdo zbohatnul na tom, že nějakou částku výhodně uložil v zahraniční bance s patřičným vysokým úrokem nebo v příslušném „eseróčku“ či akciovce, zabývajícími se prapodivnou a blíže nespecifikovanou činností. Těmto typům „podnikatelů“ přeje i naše legislativa, která neshledává vůbec nic špatného na tom, když někdo svůj vlastní podnik (nebo i cizí včetně státního) vytuneluje a peníze „uleje“ neznámo kam. Firma zkrachuje, lidé přijdou o práci, on však se projíždí po ulici v zánovním mercedesu s bílou košilí a kravatou nejlepšího střihu a skupuje stále nové domy, byty, případně kasina a sexshopy. Ono je mnohem bezstarostnější, pohodlnější a hlavně lukrativnější peníze někde uložit s jistotou jejich dvoj- či vícenásobného návratu než je investovat do produkce či služeb, starat se o zaměstnance a jejich náležitou mzdu, o kvalitu zboží, získávání zákazníků a trhů atd.

Tento status quo již dal naší republice termín „bankovní socialismus“. Já ho nesdílím, neboť v něm vidím urážku těch bankéřů a bankovních úředníků, kteří jsou poctiví. Myslím, že by zde lépe sedělo označení „vekslácký socialismus“. (Nebo snad kapitalismus?..., na tom už tolik nezáleží.) Termín „vekslák“ (vysvětlení pro později narozené) znamenal za komunistické totality člověka, jenž se obohacoval skupováním cizích valut, které prodával na černém trhu, jenž byl komunisty trpěný a do jisté míry i podporovaný, za notně přemrštěnou cenu. Tento sprostě lichvářský princip se stal, bohužel, jádrem naší polistopadové ekonomiky, která s kapitalismem tak, jak mu rozumí katolická sociální nauka a jak ho prosazovali po druhé světové válce vynikající představitelé křesťanských politických stran, nemá nic společného. Jde o to, jak z peněz, které tady jsou, vyzískal rychle a bezpracně podstatně větší „balík“ v zájmu luxusního, nákladného a rozkošnického života, ne o to, jak je užitečné investovat ve prospěch společného dobra, o němž píše sv. Tomáš. Samozřejmě tento postoj vede nutně k růstu nezaměstnanosti, která právě proto je ve všech postkomunistických zemích tak vysoká. Peníze, které zde dosud byly, se prostě neinvestovaly do oborů, které mohly dát lidem práci a chléb, naopak se z nich ještě odebíraly, ale ukládaly se tam, kde mohly přinést ještě větší objem - a to ne proto, aby mohly být užitečně vynaloženy k rozvoji

průmyslu, zemědělství, služeb, zdravotnictví, školství, vědy či kultury, ale proto, aby poskytly jejich držitelům co největší přepych a také moc. (Kdo má peníze, může si přece diktovat.)

Nově vzniklá finanční oligarchie, sestávající z nomenklatur dřívějšího režimu a nejrozumnějšího typu veksláků, má zájem o ovládnutí každého člověka ekonomicky a nevynechá jediný prostředek nátlaku v tomto směru. Nejúčinnější formou je zadlužování jednotlivců. Stát má dluhy, které neúměrně narůstají – kdo je zaplatí? Samozřejmě občané. Ti budou zadluženi ještě na několik generací. A nejde jen o tento imaginární dluh, jenž se sice projeví na životní úrovni obyvatelstva, ale občan sám nebude mít pocit, že někdo něco „splácí“. Proto prostý člověk musí pociťovat reálně, že je zadlužen a platit jako „mourovatý“ vysoké úroky. Lze snad pokládat za náhodu, že všechny obce v republice se vzdávají obecních a městských bytů a nutí jejich uživatele, aby si je odkoupili? Tvrdí, že na jejich údržbu „nemají peníze“. Zajímavé – předtím vždycky měly, jak to, že teď ne? Není to nápadné? Cena bytu jde od půl milionu výš. Kdo na to má? Tak si téměř všichni budou muset půjčit od bank, splácet tvrdé úroky a zadlužit se na větší část svého života, pokud nechtějí být odsunuti do kvartýru pochybné kategorie. Kdo je zadlužený, je ovšem více závislý a také více vydíratelný. Ekonomická moc tak implikuje i moc politickou, diktaturu určité majetnické skupiny nad jednotlivcem. Demokracie se svými „svobodami“ se tak stává iluzí.

Tváří v tvář těmto skutečnostem je třeba maximálně ocenit prorockého ducha sv. Tomáše Akvinského, který za svého života radikálně vystupoval proti lichvě jako něčemu nemorálnímu a zvrácenému. Lichvou samozřejmě není podle katolické nauky přiměřená drobná částka za ztrátu, způsobenou věřiteli půjčkou, ale vysoká procenta, přesahující čtvrtinu či polovinu půjčky, mnohdy dokonce často převyšující půjčený obnos, jsou zlodějstvím. Právě tady tkví kořen všech spravedlivých stížností na závažné ekonomické zlořády předlistopadové i polistopadové éry.

Co z toho vyplývá pro politickou angažovanost katolíka? Nic víc a nic méně než odevzdat ve volbách svůj hlas tomu kandidátovi, jenž hájí a prosazuje katolickou sociální nauku, který požaduje ekonomické zákony, ukládající majetným lidem povinnost investovat ve prospěch obecného dobra, což přinese nové pracovní příležitosti a znemožní přivádět ke krachu podniky, jež prosperují nebo mají reálné podmínky, aby prosperovaly, jen proto, že je

pro majitele výhodnější peníze úročit v bance nebo v nadnárodních koncernech. Toto je jediná možná cesta k prosperitě, cesta katolické sociální nauky.

PhDr. Radomír Malý

Augustin Navrátil – případ zapomnění?

V květnu zemřel ve věku 75 let známý katolický aktivista Augustin Navrátil, autor petice za náboženskou svobodu, kterou v roce 1987 podepsalo 600 000 katolíků. Byl pohřben ve farním kostele v Hradisku u Kroměříže. Tento rolník a železničář z Lutopecen na Moravě demonstroval před celou katolickou i nekatolickou veřejností z Čech a Moravy pravdivost Kristových slov: „Kdo mne vyzná přede lidmi, toho vyznám i já před svým nebeským Otcem.“

Neměl to v životě lehké. Zakusil policejní šikany komunistického režimu a hlavně nedobrovolné pobyty v psychiatrické léčebně jen proto, že neustále svými dopisy vedoucím činitelům upozorňoval na konkrétní případy pronásledování věřících lidí a žádal nápravu. Nezlomilo ho to, neboť nacházel oporu v Ježíši Kristu a Evangeliiu. Jeho nevšední statečnost a ochota k oběti nebyly po chuti ani mnohým vlažnějším katolíkům, pokládali ho „za blázna“, ano, existovali mezi nimi i takoví, kteří se snažili s komunistickým režimem „nějak vyjít“ Pro ně se stal „pan Augustin“, jak jsme mu říkali, výčitkou svědomí. I někteří věřící intelektuálové, zvyklí všechno analyzovat a „psychologicky“ (Což je dnes módní.) hodnotit, radili „držet si Navrátila od těla“ Pýše vzdělaného rozumu je vždycky proti srsti prostá Kristova výzva „Vaše řeč budiž ano, ano – ne, ne“, kterou Augustin Navrátil do důsledků realizoval ve všem svém počínání.

Pan Navrátil to neměl lehké ani v lidové straně, z níž byl pro svůj zásadový postoj v 70. letech vyloučen. Vrátil se do ní po listopadu 1989, to už se jmenovala KDU-ČSL, nakonec ale po létech zklamání odchází. Poznal, že v této politické partaji, slovně se hlásící ke křesťanské orientaci, převládaly až na malé výjimky (např. poslanec J. Karas) především osobní a materiální zájmy, lidově řečeno „korytaření“ a nikoli poctivá snaha o prosazení křesťanských hodnot ve společnosti. Bylo tu příliš mnoho kompromisů a paktování za účelem „prebend“ a členství v radách výnosných firem nejprve

s ODS, potom ODA a US a nakonec s ČSSD, přičemž se úplně vytratilo to, co by mělo být pro křesťanskou stranu bytostným a podstatným: pronikání Evangelia do soukromého i veřejného života, konkrétně boj o zákony ve prospěch rodiny, s čímž souvisí i její ekonomické zvýhodnění, jakož i zápas proti interrupcím a sexuální výchově ve školách, dále pak účinná legislativní opatření pro všechny, kdo si poctivě vydělávají, požadavky tvrdých postihů ekonomických podvodů a rozkrádání národního majetku atd. A. Navrátil se za svoji kritiku KDU.ČSL dočkal její „odplaty“ i po smrti. Nikdo z vedení se nepřijel rozloučit, ačkoliv byl jeden čas i jejím čestným celostátním předsedou. Pouze bývalý poslanec P. Tollner se zúčastnil pohřbu a poslanec J. Karas se omluvil kvůli pobytu v zahraničí. U KDU-ČSL upadl A. Navrátil zcela do zapomnění. Lépe nedopadl ani u některých křesťanů. Je sice pravda, že na jeho pohřbu celebroidali tři biskupové (mons. Otčenášek, Graubner a Duka), v katolických médiích se objevily nekrology, ale postrádali jsme zdůraznění toho podstatného z odkazu pana Navrátila, co by mělo být pro život katolíků v této postkomunisticko-zednářské společnosti nosné: statečnost a nadřazenost hodnot víry všem jiným hodnotám či pseudohodnotám. Statečnost v polistopadové éře vyžaduje poněkud jiný přístup než v komunistické totalitě. Tenkrát jsme se báli estébáků, kádrováků a domovních důvěrníků, dneska se bojíme toho, že se staneme v očích druhých „směšnými“, že si na nás budou ukazovat jako na blázny, když se postavíme proti nemravné sexuální výchově ve školách, proti potratům a antikoncepci, když se osmělíme udělat kříž na veřejnosti nebo se i pomodlit, když budeme obhajovat „nemoderní“ mariánskou úctu a zjevení Matky Boží, když poukážeme na nepotrestané komunistické zločiny apod. Zapomínáme ovšem na známý výrok sv. Pavla: „My jsme blázni pro Krista.“ A. Navrátil měl odvahu jít jako „blázen“ i do psychiatrické léčebny, my se však panicky strachujeme, máme-li být třeba jen trošičku se svojí vírou „směšní“. Proto je pan Augustin mnohým nepohodlný i dnes stejně, jako byl za bolševika, musí tudíž být zapomenut.

Není však jediným, kdo je takto postižen. Mnoho lidí, kteří za komunistického teroru prokázali svoji statečnost a pevnost ve víře, kteří šli raději do kriminálu, než aby zradili, se dnes octlo na druhém břehu bájně řeky Léthé, z níž se pilo „k zapomnění“. Tím, kdo se „napil“, je česká postkomunistická společnost. Tak např. loni zemřel jeden z významných přátel a spolupracovníků Augustina Navrátila, Josef Adámek, aktivista katolického

samizdatu, za což si odseděl hezkou řádku měsíců. Dnes už pana Adámka, otce dvanácti dětí, málokdo vzpomene. Zapomnění postihuje i osobnosti, které ještě žijí. Nedávno oslavil osmdesátiny Dr. Adolf Provazník, katolický pedagog, historik a publicista, vězeň komunistického režimu pro katolickou víru. Kdo o tom kde četl? Totéž lze říci i o Dr. Vítu Lepičovi, jenž měl osmdesát, také vězeň bolševiků pro katolickou víru, po listopadu 1989 ředitel komplexu škol pro tělesně postiženou mládež, který zvelebil. Jako zásadový katolík však byl dán proti své vůli do důchodu. Tak bychom mohli pokračovat. Tendence zapomenout na všechny lidi, kteří za minulého režimu projevili pevnost charakteru a odvahu hájit pravdu a dobro i za cenu osobního postihu, je pro českou společnost příznačná. Oni překáží její orientaci na snahu urvat maximum hmotných statků a rozkoší za jakoukoliv cenu bez ohledu na morálku. Stali se tak výčitkou jejího svědomí. Tím spíše by neměli zapomínat jejich druhové ve víře – katolíci. Až na věčnosti jednou poznáme, jak mnoho byla naše víra závislá na jejich utrpení, které museli podstoupit za to, že nezapřeli Krista a Jeho Církev.

PhDr. Radomír Malý

Velké pohoršení neomodernistů v Německu

Ještě zcela neutichly skandály, způsobené v USA efebofilními kněžími. V současném Německu však mají větší aféru, která se dotýká celé společnosti a nikoli jen několika obětí špatných duchovních. Jedná se o katolického teologa a poradce biskupské konference v sociálních a společenských otázkách, Joachima Wiemeyera, který spolu s profesorem ekonomiky z Kostnice, rovněž katolíkem, Friedrichem Breyerem, podal návrh, aby z úsporných důvodů občanům starším 75 let již nebyly poskytovány dražší léčebné zákroky včetně těch, které jsou nutné pro záchranu života. Německý sociální svaz (SoVD) podal na oba katolické učence, kněze a laika, soudní žalobu pro „podezření z navádění k vraždě z nízkých pohnutek“. Předseda SoVD, Peter Vetter, prohlásil, že návrhy obou profesorů jsou „neskrývaným požadavkem eutanázie z důvodů stáří“. Označil to jako „jasnou nelidskost“.

Tato situace je z hlediska dlouhodobého pohoršení ze strany lidí Církve podstatně vážnější než sexuální zneužívání, jehož se někteří kněží dopouštěli. Přes veškerou ohavnost jejich počínání je třeba říci, že stanovisko církevních

autorit bylo vždy jednoznačné: Jedná se o neomluvitelný (což neznamena neodpustitelný) hřích. To přiznávají i sami pachatelé. Nauka Církve je tedy v této věci prezentována jasně. Zcela jinak je tomu však v případě Wiemeyera a Breyera. Tito reprezentanti „vzdělané“ a „myslící“ Církve, požívající značnou vážnost ve společnosti, přicházejí s antihumánním návrhem provádění eutanázie. Kdyby se prosadil, jak k tomu směřují tendence v EU, tak nikdo nevezme těmto katolickým učencům smutné „prvenství“ v tomto směru. Až za pár století se budou žáci ve školách učit o nelidskosti a barbarství eutanázie, součástí učební látky se stane i fakt, že v Německu s tím jako jedni z prvních přišli jeden katolický kněz a teolog a jeden profesor ekonomie. Nic na tom nezmění ani ta skutečnost, že oficiální nauka Církve, tradovaná po celé 20. století, jasně eutanázii odsuzovala, zvláště pak tváří v tvář hitlerovskému režimu. Situace je trochu analogická s čarodějnickými procesy. I když oficiální nauka Církve celý starověk i středověk byla jasně proti, i když v katolických státech jižní Evropy tyto hrůzy téměř neproběhly, nelze oddiskutovat fakt, že to byli dva dominikáni, Spengler a Institoris, kteří v 15. století svým spisem „Kladivo na čarodějnice“ jako jedni z prvních významně přispěli v Německu k rozšíření tohoto pověrečného zla.

Zarážející na celé věci též je, že katolický teolog Wiemeyer nebyl za tento svůj postoj vůbec volán církevními autoritami k zodpovědnosti. Musel se pouze vzdát funkce poradce biskupské konference, jinak však může nadále vyučovat jménem Církve na teologických fakultách. Není nikterak postižen, i když se od oficiální nauky Církve diametrálně liší - a to v citlivé oblasti lidského života, což může být za pár roků právem napadeno jako antihumanismus nejtěžšího kalibru. Toto sice v dnešní době, kdy EU eutanázii prosazuje ve všech členských státech jako „lidské právo“, jí může přivodit uznání od socialistů, liberálů a zednářů, ale za pár roků, až lidstvo pozná „dobrodiní“ tohoto ustanovení, se octne Katolická církev díky pánům Wiemeyerům a biskupům, kteří nad ním drží ochrannou ruku, na pranýři jako původce nelidskosti a bezohlednosti vůči starým lidem.

Je sice pravda, že Svatý Otec Jan Pavel II. se k choulostivým otázkám potratů, antikoncepce, klonování, eutanázie, vševládného pansexualismu včetně homosexuality vyslovuje jasně a mimo jakoukoliv pochybnost. Co je to však platné, když jeho hlasu není dbáno, když v rámci ideologie „teologického pluralismu“ si mohou páni teologové à la Wiemezyer dovolit hlásat a dokonce

i v rámci veřejného života požadovat zcela opačné postupy, odporující nejen katolické nauce, ale i prostému lidskému soucitu a přirozenému mravnímu zákonu? To se může stát hlavně v budoucnosti zdrojem obrovského pohoršení a špatné reputace Katolické církve. Její úroveň byla z dlouhodobého hlediska vždycky nejlepší tehdy, když se striktně držela autentické nauky, tj. Písma svatého a dogmatu.

PhDr. Radomír Malý

(K článku bylo použito informací z Kirchliche Umschau 7.8/2003)

Ekumenismus? S kým?

Nad touto otázkou se zamýšlí významný německý katolický pravověrný teolog Walter Lang. O jakých problémech chtějí církev diskutovat? V čem svoji víru ujednotit? Podle statistických výzkumů jen 41% německých křesťanů věří ještě v Kristovo zmrtvýchvstání, 56% v posmrtný život a 86% v osobního Boha, kterého však mnozí chápou spíše deisticky jako „věčného hybatele“, jenž sice svět stvořil, ale dál se o něj nestará, takže Boží zjevení Starého a Nového zákona tu nemá místo. Ježíš Kristus nebyl žádným Bohem. U katolíků je v tomto ohledu situace samozřejmě podstatně lepší než u protestantů, nicméně více než 50% se vyslovuje pro povolení „církevního rozvodu“ a církevní nauku v oblasti sexuality sdílí pouze 20% věřících. Prof. Lang naléhavě žádá, aby místo ekumenických akcí à la nedávný Kirchentag v Berlíně se Katolická církev věnovala raději katechizaci vlastních věřících a seznamovala je s tím, jaká je správná katolická nauka. Jenže to se neděje, neboť učitelé náboženství sami jsou z velké části lidmi bez víry. V tomto směru je třeba udělat nejdříve generální a gruntovní reformu, potom teprve je možno pomýšlet na ekumenické kontakty a rozhovory. Ohledně samotného ekumenismu je třeba také být velice opatrný a ptát se: „S kým máme tu čest?“ Nelze zapomínat, že evangelíci již před více než sto lety akceptovali osvícenskou a racionalistickou kritiku Písma svatého, takže při bližším rozhovoru s nimi člověk zjistí, že vůbec nevěří v Kristovy zázraky. Co potom ale je možno považovat za společnou platformu víry? Aby ekumenismus byl možný, je třeba nejprve od protestantů požadovat návrat k víře zakladatelů, tj. Luthera a Kalvína, pro něž Boží Trojice a zázraky Kristovy byly něčím samozřejmým a mimo diskuzi. Jinak není o čem se bavit.

Profesor Lang rovněž kritizuje pojem „dialog“, jehož se často používá zvláště ve významu k nekřesťanským náboženstvím. Upozorňuje, že tento termín se zcela vzdálil původnímu sokratovskému významu. Sokrates chápal dialog jako metodu, jak přivést svého oponenta k poznání pravdy, což přijímala i prvotní Církev, která tento „sokratovský“ princip uplatňovala při evangelizaci, čehož nejlepším důkazem je spis sv. Justina mučedníka „Dialog s Trifonem“ ze 2. století. Dnes je však dialog v tomto Sokratově vnímání zcela zapomenut. Německý osvícenec G. F. Lessing v 18. století dal pojmu „dialog“ úplně odlišný význam: Oponenti se mají navzájem „přesvědčit“, že neexistuje žádná objektivní pravda a tudíž mají „pravdu“ oba. Dialog v Lessingově chápání tak popírá základní možnost poznání skutečné pravdy. Tak byl tento fenomén rozpracováván až do 20. století a po II. vatikánském koncilu pronikl i do církevního myšlení. Lang požaduje vrátit pojmu „dialog“ jeho původní, sokratovský význam a odmítnout jeho osvícenskou znetvořeninu.

Kirchliche Umschau 6/2003

Ritus sv. Pia v chrámu Santa Maria Maggiore

Prefekt Kongregace pro klérus, kardinál Dario Castrillon Honos celebroidl za účasti více než 2 000 věřících 24. května pontifikální mši v ritu sv. Pia V., zvaném „předkoncilní“ nebo „tridentský“. V kázání tento vysoce postavený vatikánský prelát řekl, že „tridentská mše“ má v Katolické církvi domovské právo a odvolal se přitom na konstituci II. vatikánského koncilu o liturgii „Sacrosanctum concilium“. Upozornil, že diskriminace stoupenců starého ritu je neopodstatněná a proti duchu i nauce Církve.

Kirchliche Umschau 6/2003

Teolog ateista

Na nedávném „ekumenickém“ Kirchentagu v Berlíně emeritní teolog Gotthold Hasenhüttl z Trevíru přes výslovný zákaz biskupů sloužil spolu s evangelickými duchovními tzv. „ekumenickou mši“, což vedlo k jeho suspenzi místně příslušným biskupem Marxem. O tomto případě informovalo podrobně Světlo. Tzv. „ekumenické mše“, kdy katolický duchovní „koncelebruje“ s protestantským, jsou nejnověji zakázány i v encyklice Svatého Otce Jana

Pavla II. "Ecclesia de Eucharistia" Hasenhüttl povýšeně zákazy tohoto typu odmítá. Teolog Heinz-Lothar Barth tím není vůbec překvapen. Analyzuje Hasenhüttlovu teologii na základě jeho spisů a dospívá k názoru, že je přímo ateistická. Hasenhüttl podle Bartha i podle jiných znalců jeho díla vůbec nevěří v osobního Boha, který je prý pouhou "projekcí člověka, s níž on spojuje svou vlastní existenci a existenci světa" Toto Hasenhüttl podle mnoha svědků hlásal i z univerzitní katedry. Osobní Bůh jako realita se prý vymyká lidskému poznání, nelze Ho dokázat, a proto ani víra v Jeho existenci nemá žádné opodstatnění, pouze projekce Boha skrze vlastní subjekt může člověku pomoci. Proto podle Hasenhüttla nic z katolické věrouky nelze brát jako "pravdu", pouze jako možnou „pomoc“ v duševních a duchovních problémech. Je na pováženu, jak mohl tento duchovní působit dlouhá léta s kanonickou misí jako profesor teologie v Trevíru i jinde. Biskupové o tom nevěděli? A ještě hůře: Jak mohl fungovat jako kněz? Je-li mše platná pouze tehdy, když celebrant má úmysl „konat to, co koná Církev“, pak u ateisty typu Hasenhüttla to musí vyvolat vážné pochybnosti. Na jeho případě vidíme, jak neomodernismus zákonitě končí u ateizmu.

Kirchliche Umschau 6/2003

Berlínský Kirchentag má dohru

Kardinál Joseph Ratzinger z Říma a kardinál Joachim Meisner z Kolína nad Rýnem se vyjádřili k nedávnému ekumenickému „Kirchentagu“ v Berlíně ostře negativně. Meisner řekl doslova: „Mám zkušenost, že od ekumenického shromáždění v Berlíně dochází v našich farnostech k ještě větším zmatkům a dezorientaci. Většina německých biskupů v čele s mohučským kardinálem Karlem Lehmannem však celou akci hájil s poukazem na „nadšení“ a „solidaritu“, které se tam projeví. Došlo k veřejné „polemice kardinálů“, při níž se Meisner a Ratzinger ptali, jestli šlo o „nadšení a solidaritu“ v rámci manifestace pravé katolické víry nebo v rámci jiné motivace. Celý průběh akce, při níž se zvláště vyjímal neposlušnost profesora Hasenhüttla, jenž celebroidal s protestanty "ekumenickou mší", dokazuje, že autentická víra Církve šla stranou a pravdu mají kardinálové Ratzinger s Meisnerem. Malou ukázkou může být jeden detail: Zatímco odbojná a heretická organizace „Wir sind Kirche“, dožadující se svěcení žen a změny katolické nauky ohledně 6. a

9. přikázání, se zde prezentovala téměř na každém kroku, včetně samostatného programu, zatímco organizacím na ochranu nenarozeného života nebylo povoleno otevřít si zde jediný stánek s letáky a literaturou.

Tag des Herrn 31/2003

Odmítají mnohonáboženské slavnosti

Sdružení „Iniciativa katolických kněží a laiků“ a organizace „Pro Sancta Ecclesia“ v Německu rozhodně odmítají příručku německých biskupů pro „mnohonáboženské slavnosti“ křesťanů, Židů a mohamedánů. Představení těchto komunit odeslali dopis předsedovi biskupské konference kardinálu Lehmanovi. Vyjadřují své znepokojení nad tím, že při mnohonáboženských slavnostech hrozí nebezpečí synkretizmu a irenizmu, kdy věřící snadno získají dojem, že např. mezi křesťanským trojjediným Bohem a mohamedánským Alláhem neexistuje žádný rozdíl a že se zastírá jedinečnost spásy a vykoupení v Ježíši Kristu.

Kirchliche Umschau 6/2003

V dnešních evropských společnostech je možno sledovat tendence, které nejenže nevedou k žádné obraně základní lidské instituce, jakou je rodina, nýbrž ji dokonce potlačují a bojují proti ní...Rozšiřují pozitivní stanovisko vůči rozvodům, antikoncepci a potratům, čímž popírají pravé city lásky a napadají také lidský život a právo člověka na něj. Ale i když se početné útoky proti rodině stávají silnějšími, díky Bohu je stále ještě velmi mnoho rodin, které navzdory všem těžkostem se pevně drží svého lidského a křesťanského povolání...

Papež Jan Pavel II. v promluvě k předsedům biskupských komisí pro rodinu
13.6.2003

Potrat je vždycky vraždou

Mexická biskupská konference striktně odmítla návrh zákona spolkového státu Guanajuato, podle něhož potrat obětí znásilnění by měl být beztrestný. „Potrat je vždycky vraždou nevinného života“, řekl biskup José Rabago

z Leonu. Arcibiskup z Mexico-City, kardinál Norberto Rivera, zase prohlásil, že Církev se nadále bude vměšovat do politických diskuzí o morálce a právu na život. Reagoval tím na informaci ministerstva vnitra, že pět vysoce postavených katolických duchovních bude kvůli své údajné „politické aktivitě“ postaveno pod policejní dohled.

Information FMG 80/2003

Arcibiskup na demonstraci proti pornografii

Mons. Mpalanyi Nkoyooyo, arcibiskup ugandské Kampaly, se osobně účastnil demonstrace několika stovek katolíků proti pornografii ve veřejném životě a v masmédiích. Petici proti tomuto zlu podepsalo více než 12 000 lidí. V této zemi dochází rovněž k únosům aktivních katolíků, před několika týdny byl zabit katechista Francis Tolit, unesený se skupinou dvaceti lidí.

Information FMG 80/2003

Zemřel statečný obránce nenarozených

V USA zemřel ve věku 86 let pomocný biskup diecéze Raleigh Georgie E. Lunch, významný aktivista ve věci ochrany nenarozeného života. Jeho tiché modlitby před potratovými klinikami v mnoha případech zabránily interrupcím. Za svoji aktivitu byl tento biskup více než dvacetkrát zatčen.

Information FMG 80/2003

Kanadští biskupové neoblomní

Arcibiskup z Ottawy Marcel Gervais v jednom rozhovoru znovu potvrdil odmítavý postoj Církve vůči sňatkům homosexuálních párů navzdory faktu, že kanadský Nejvyšší soud to považuje za legální. „V Katolické církvi nikdy nebude takový sňatek uznán a duchovní osoba, která by takové slavnosti asistovala, bude okamžitě suspendována“, řekl arcibiskup. Současně kanadská biskupská konference se postavila za encykliku Pavla VI. *Humanae Vitae* a

vyslovila svou podporu hnutí na obranu nenarozeného života a rodiny pod názvem „Catholic Organization for Life and Family“

Information FMG 80/2003

Katoličtí laici ovlivnění sekulární kulturou

Podle amerického biskupa Daniela Conlona se stal pravý opak toho, co zamýšlel Druhý vatikánský koncil. Ten požadoval, aby laici vstoupili do světa sekulární kultury, pozitivně ji ovlivnili křesťanskými hodnotami a evangelizovali, místo toho ale sekulární kultura se svojí scestnou morálkou ve věci rodiny a manželství naopak ovlivnila je. Katoličtí laici v USA se podle Conlona ve většině případů neřídí zásadami Církve, ale principy bezbožecké kultury a civilizace.

Information FMG 80/2003

Desatero pro udržení cudnosti

Svatý Otec Jan Pavel II. ohlásil ve svém projevu k mládeži při Anděl Páně 6.7. 2003 u příležitosti svátku mučednice sv. Marie Gorettiové „Desatero pro uchování cudnosti“:

- 1) Neoblékej se tak, abys obracel pozornost na své tělo místo na svoji osobu.
- 2) Nechoď na taková místa, která podle všeobecného přesvědčení jsou mravně nebezpečná
- 3) Nepřijímej žádná pozvání od cizích osob na odlehlá místa.
- 4) Nevstupuj do auta ani neber nikoho s sebou do vozu, pokud nevíš, že se jedná o slušné a tobě známé osoby.
- 5) Nevystavuj na odiv své tělo nápadnými pohyby, zvláště když máš atraktivní vzhled.
- 6) Neúčastni se zábavy lidí, kteří dávají najevo své erotické úmysly, neboť by to mohlo pro tebe skončit nenapravitelnou morální újmou.
- 7) Nevyhledávej společnost lidí, o nichž víš, že jejich jediným cílem je sexuální sblížení.
- 8) Nepodléhej trendu lidí, kteří sexuální dráždění, zejména během léta, považují za dovolené.

- 9) Nezanedbávej své nitro, čti dobré knihy, které budí úctu vůči lidské osobě, zvláště vůči ženě.
- 10) Nikdy jako mladý člověk nezavrhuj takové hodnoty jako je láska, věrnost a čistota těla i ducha.

Information FMG 80/2003

Církevní časopis doporučuje Bravo

Orgán německé diecéze Speyer „Der Pilger“ ve své mládežnické příloze napsal, že časopis Bravo, známý svými nahotinami a radami mladým lidem, aby se sexem začínali co nejdříve a propagující antikoncepci, homosexualitu a potraty, je prý „bezesporu nejlepším a nejoblíbenějším mládežnickým časopisem“ O jeho orientaci, diametrálně odporující katolické morálce, pochopitelně ani slovo.

Information FMG 80/2003

Pozn. redakce: „Pilger“ znamená česky poutník. Kam putují redaktori tohoto církevního časopisu? Kam putuje vedení diecéze? Určitě ne za hlasem Církve, za hlasem autentické zjevené nauky. Jsou vůbec ještě katolíky?

Pohlavní nemoci dramaticky rostou

Počet přenosných chorob, mezi nimiž dominuje syfilis, vzrostl za posledních šest let v Anglii o 500%, v Německu ještě více. Mezi nakaženými převažují stále více nezletilí – „požehnání“ povinné školní sexuální výchovy, která mládež vede k pohlavní promiskuitě, často i za podpory některých církevních úřadů, jež tato zvěrstva tolerují, ale naopak pronásledují pedagogy a kněze, vyučující pravou katolickou morálku, jak dokázal jasně případ sester v Auerbachu a jejich duchovního vůdce P. Mosera.

Information FMG 80/2003

Papež chce více italských kardinálů

Svatý Otec Jan Pavel II. brzy jmenuje více italských kardinálů a zvýší jejich počet ze stávajících 17 na 24. V případě papežské volby mají v současné

době podle zastoupení kardinálského sboru reálnou šanci na zvolení pouze kandidáti z Evropy a Latinské Ameriky.

TdH 35/2003

Němečtí evangelíci dokumentují svůj odpor proti nacismu

Německé evangelické církve dávají dohromady své mučedníky z nacistické éry. Jak známo, za Hitlerova režimu vznikly na jedné straně „říšská církev“ (Reichskirche), jež byla plně oddaná nacistickému režimu, a na druhé straně „vyznavačská církev“ (bekennde Kirche), která se před hnědou totalitou nesklonila. K ní náleželi i popravený pastor Ditrich Bonhöffer a v Dachau dlouhodobě vězněný Martin Niemöller. V koncentračním táboře byl nacisty zavražděn i pastor Paul Schneider, jenž se dostal do konfliktu s úřady kvůli pohřbu mladého člena Hitlerjugend. Vedoucí Hitlerjugend v projevu nad rakví řekl, že dotyčný je „v nebi Horsta Wessela“. (*Pozn.: autor známé nacistické písně*) Na to farář Schneider navázal a řekl, že o „nebi Horsta Wessela“ není nic známo, zato však víme o nebi, jakožto příbytku Boha.

TdH 35/2003

Další pocta katolické ochránkyni Židů

Izraelské úřady udělily titul „Spravedlivý mezi národy světa“ dnes už nežijící německé katoličce Margaretě Sommerové, která byla v letech 1941-5 vedoucí charity berlínského biskupství a ve spolupráci s biskupem Konrádem Preyssingem ukryla desítky Neárijců, určených k deportaci do plynových komor. Jméno paní Sommerové bylo vyryto na pahorku Yad Vashem v Jeruzalémě, kde je umístěn památník všem, kteří riskovali vlastní život pro záchranu některého příslušníka židovského národa.

TdH 35/2003

Existence maronitů na Kypru ohrožena

Před rozdělením Kypru na řeckou a tureckou republiku žilo ve čtyřech vesnicích v turecké části ostrova cca 6 000 katolíků maronitského obřadu. Po

rozdělení byli všichni vyhnáni do jižní, řecké části, kde žijí v diaspoře mezi pravoslavným obyvatelstvem, což vede k častým smíšeným sňatkům. Děti z těchto manželství se potom ve většině případů hlásí už k většinové pravoslavné církvi, což vzhledem k malému počtu maronitů může podle biskupa Joannise Orphanou vést na Kypru k zániku tohoto společenství. Jedinou záchranu vidí biskup ve sjednocení ostrova a v návratu maronitů do svých vesnic, kde dříve tvořili kompaktní, homogenní komunitu.

TdH 35/2003

Otevření vatikánských archivů jen potvrzuje odpor Církve k nacismu

Šest měsíců po otevření vatikánských archivů až po rok 1939 jednoznačně vyvrací lež, že Vatikán sympatizoval s nacismem. Týká se to jmenovitě nuncia Eugenia Pacelliho, pozdějšího papeže Pia XII., ten už roku 1923, když v Mnichově proběhl neúspěšný nacistický puč Ludendorffa a Hitlera, hlásil do Vatikánu, že tato aktivita má „protikatolický charakter“. O deset let později, v dubnu roku 1933, Pacelli, tehdy již vatikánský státní tajemník, písemně žádá nuncia v Berlíně Cesara Orseniga, aby intervenoval proti „antisemitským excesům“ nového režimu A. Hitlera. Historik Brechenmacher po prozkoumání všech dosud neznámých písemností z vatikánských archivů let 1922-39 sděluje, že je mimo každou pochybnost jasná „železná distance“ Vatikánu vůči hitlerovské moci.

TdH 35/2003

Zemřel „hadrář z Tokia“

V německé Fuldě zemřel ve věku 87 let františkán Gereon Goldmann, jedna z nejpozoruhodnějších postav poválečného evropského katolicismu. Nejprve kněz a řeholník, potom protinacistický odbojář, jenž poznal hitlerovská vězení, posléze frontový voják wehrmachtu a válečný zajatec v Africe, roku 1954 odeslán svými řádovými představenými do japonského Tokia, kde s osmdesáti markami základního kapitálu zorganizoval misijní stanici pro obyvatele periférie hlavního města vycházejícího slunce. Podobně

jako pověstný kapucín Otec Pierre ve Francii začal i on shromažďovat prostředky pro svoji aktivitu sběrem a prodejem hadrů, které mu umožnily nakonec rozvinout nejen rozsáhlou charitativní činnost, ale i založení některých kulturních institucí, mezi nimiž vyniká Institut pro církevní hudbu v Tokiu. Pater Goldmann byl pověstný svojí dobrotou k těm nejchudším a nejpotřebnějším, jimž dokázal obětovat úplně všechno. Získal si jejich oddanou lásku.

TdH 35/2003

Mladí chtějí vytrvat v abstinenci od alkoholu

V Polsku již několik desetiletí působí Kruciáta vysvobození člověka. Organizuje ji hnutí Světlo-Život pro mladé lidi, kteří chtějí závazkem doživotní abstinence bojovat proti velice rozšířenému alkoholismu ve své vlasti. Na tento úmysl obětují i své zřeknutí se alkoholických nápojů jednou pro vždy. Kruciátu vysvobození člověka založil roku 1979 polský kněz Francizsek Blachnicki, jenž uvedl do života i hnutí Světlo-Život.

GN 33/2003

Budou vás pronásledovat...

Ve 20. století podstoupilo smrt pro svoji víru 45,5 milionů křesťanů, což představuje přibližně 65% těch, kteří od dob Kristových až do 20. století byli kvůli Němu popraveni. Každoročně vydává svědectví krve pro Ježíše Krista 160 000 lidí, 605 milionů křesťanů dosud žije v zemích, kde je jejich víra pronásledována a náboženská svoboda hrubě porušována. Tyto údaje zveřejnila World Christian Encyclopedia, vydaná univerzitou v Oxfordu. Italský novinář Antonio Soggi v této souvislosti upozorňuje na „hluchotu a slepotu“ světa vůči tomuto pronásledování, které v neztěněné míře trvá v marxistických, islámských a dnes už buddhistických režimech. „Svět by zešílel v protestech, kdyby pachatelé těchto pronásledování byli katolíci. Ale katolíci, potažmo křesťan vůbec, jakožto oběť, to se jeví něčím naprosto přirozeným...“, píše Soggi.

GN 20/2003

Kritika postoje Církve

Soudce Nejvyššího soudu USA Antony Scalia, sám praktikující katolík, jehož syn je knězem, kritizoval postoj Katolické církve k trestu smrti. „Církev trest smrti schvalovala celých dva tisíce let. Nechápu, proč teď je tomu jinak...“, prohlásil v přednášce na univerzitě Georgetown ve Washingtonu.

GN 20/2003

O jednom svatořečení

Ve slavnostní atmosféře Svatý Otec Jan Pavel II. dne 6. října 2002 v Římě kanonizoval Josemaria Escrivá de Balaguera, španělského kněze, zakladatele Opus Dei. Kanonizační mše svatá byla sloužena na Svatopetrském náměstí. Na tuto slavnost se sjelo z celého světa obrovské množství poutníků. Jejich počet přesáhl více než 300 000, je to dosud nejvyšší počet, jaký kdy snad byl při kanonizaci. Do Říma přijeli poutníci z 84 zemí celého světa. Bylo vypraveno 17 zvláštních vlaků, asi 2 000 autobusů a kromě toho v přístavu Civitavecchia kotvilo 8 velkých lodí, kterými přijeli další poutníci. Při svatořečení zaplnili také celou Via Conciliazione, až po Andělský hrad a přilehlé ulice. Na slavnosti byly přítomné dvě oficiální vládní delegace, italská a španělská, dvanáct delegací dalších států, diplomaté a představitelé různých stran a hnutí.

I z České republiky se na tuto slavnost vydali poutníci. Bylo vypraveno od nás několik autobusů i jedno zvláštní letadlo vyhrazené jen pro tuto slavnost. Pro české poutníky svatořečení bylo zajištěno ubytování především v Poutním domě Velehrad na Via Delle Fornaci v Římě, dále ve Fregene a v Castilverde v Santa Maria di Loreto. Ve Fregene bylo toto ubytování v hotelích Miraggio a Diority u mořského pobřeží.

Pro vzdáleně ubytované poutníky přijely v den svatořečení autobusy ráno až k hotelu. Poutníci odpočatí a dobře připraveni na slavnost si přibrali s sebou i rozkládací židličky na očekávanou dlouhotrvající slavnost. Svatořečení začalo v 10 hodin na náměstí svatého Petra, ale už v 8:30 bylo nutno být na místě v sektorech, podle místenek. Tak se to i povedlo. V Římě po celou dobu pobytu provázel české poutníky a velmi zasvěceně o všem informoval zde žijící dr. Pustka. Slavnost začala a celá probíhala podle tištěného programu,

který všichni dostali do rukou. Po předchozím deštivém dnu nastalo krásné slunečné počasí. Přes obrovské množství lidí vše fungovalo naprosto spořádaně bez tlačenic. Organizaci zajišťovalo velké množství pořadatelů, dostatečně zajištěno bylo i množství WC a první pomoc. Vidět bylo možno i z obřích obrazovek, které pokrývaly celý prostor náměstí svatého Petra.

Svatý Otec Jan Pavel II. byl poměrně v dobré kondici během celé mše svaté i obřadu svatořečení a kázání. On spolu s koncelebranty prováděl všechny obřady, schola a sbor předzpěvovali většinou latinsky, věřící ze všech pěti kontinentů zpívali a odpovídali. Doprovázející sbor byl složen ze zpěváků různých národností. Kardinál, prefekt Kongregace pro svatořečení, spolu s postulátorem procesu svatořečení shrnuli život a důvody ke svatořečení budoucího svatého a požádali svatého Otce, aby svou autoritou a autoritou Církve svatořečil bl. Josemaria Escrivá. Svátý Otec po litanii ke všem svatým potom slavnostně vyhlásil Josemaria Escrivá za svatého. Potom pokračovala mše svatá a homilie Svatého Otce. Po závěrečném propuštění následovala píseň Bože chválíme Tebe a Anděl Páně.

Bylo to velkolepé, každý účastník zde mohl čerpat hluboké dojmy ze všeobecnosti Církve, společenství tolika národů a jazyků, ze síly a zároveň prostoty, opravdovosti, jež byla potvrzena církevní autoritou při tomto svatořečení. Totiž toho, že Bůh si vyvolil tohoto nového svatého k tomu, aby založil Opus Dei, jež je cestou k posvěcování se při práci podle vlastního povolání a při vykonávání běžných povinností křesťanského každodenního života. Zbytek tohoto nedělního slavnostního dne pro české poutníky probíhal potom již volněji ve vzdálené bazilice svatého Pavla za hradbami.

V pondělí 7. 10. obdobně jako v neděli se sjížděly autobusy do Říma na Svatopetrské náměstí, kde byla děkovná mše svatá za svatořečení svatého Josemaria Escrivá. Sloužil ji prelát Opus Dei biskup Javier Echevarria spolu s regionálními vikáři Prelatury Opus Dei. Za téměř stejného množství účastníků jako v neděli, s vytištěnými programy, scholou, písněmi a za krásného počasí proběhla tato mše svatá. Po ní ve 12 hodin následovala na tomto místě společná audience se Svatým Otcem. Ten projížděl ve svém otevřeném automobilu mezi řadami účastníků a těšil se nesmírnému zájmu a aplausu. Potom vystoupil s projevem, přijímal některé jednotlivé osoby a významné hosty. Nejdéle trvalo setkání s rumunským pravoslavným patriarchou, kterého papež posadil vedle sebe. Toto jejich ekumenické setkání

a dlouhý vzájemný hovor byl tlumočen všem účastníkům audience. Nakonec po Salve Regina, písni Czarna Madona a Kristus vincit byla audience ukončena. Program naší české skupiny po uvolnění náměstí pokračoval prohlídkou chrámu svatého Petra a některých dalších chrámů a památek Říma.

V úterý ráno se již čeští poutníci připravovali na cestu domů. Po snídani se odjelo autobusy na poslední děkovnou mši svatou a zároveň na setkání všech účastníků svatořečení z České a Slovenské republiky. Tato bohoslužba se konala v bazilice svatého Klimenta. Koncelebrovanou mši svatou sloužil královéhradecký emeritní arcibiskup Otčenášek spolu s apoštolským nunciem na Slovensku, biskupem Mons. J. Nowackim a asi 25 českými a slovenskými kněžími, mezi nimiž byl i hradecký generální vikář Socha a vedoucí delegatury prelatury Opus Dei v České republice, dr. Manuel Lobo. Obřadů se zúčastnil i bývalý slovenský prezident Michal Kováč s rodinou a slovenští velvyslanci v Itálii a ve Vatikánu. Mši svatou provázela schola slovenské mládeže. Pan arcibiskup Otčenášek při homilii podrobně a výstižně rozebral poselství nového světce a Díla pro náš každodenní život, za což sklidil obrovský potlesk. Použitím úryvku z textu evangelia „zajed’ na hlubinu“ a citováním z knih svatého Josemarii bylo poznat, že je důkladně zná:

„Sestry a bratři, vážení přátelé. Nejdříve bych Vás chtěl pozdravit také jménem našeho diecézního biskupa Dominika Duky a celé České biskupské konference, která právě v těchto dnech má u nás v Hradci Králové své zasedání. Mám velikou radost, že zde mohu vidět před sebou vás všechny z České i Slovenské republiky. Všechny nás spojuje pouto víry, kterou jsme přijali ze stejného zdroje prostřednictvím svatého Cyrila, nad jehož hrobem zde stojíme, a jeho bratra svatého Metoděje, který jejich velké misionářské dílo dokončil a upevnil. Každý z našich národů má svou vlastní, Bohem darovanou identitu a svá duchovní centra a další požehnaná místa, kde se u nás nebe dotýká země. Dnes jsme však zde, v srdci Církve, ve středu veškerého křesťanstva za stejným cílem, spojení stejnou radostí, stejným smýšlením a zápalem! Přijeli jsme do Říma, abychom se zúčastnili svatořečení Josemaria Escrivy. A tady jsme se dnes shromáždili, abychom poděkovali Bohu za tohoto nového světce, který na životy mnoha z nás měl významný vliv. Děkujeme Bohu i za rozšíření působení Opus Dei v Čechách, na Moravě a na Slovensku . zároveň dnes také prosíme Pána, aby na přímluvu svatého Josemarii žehnal našim zemím a aby Opus Dei – Dílo Boží přinášelo u nás bohaté plody.

Zajed' na hlubinu! – Předevčírem jsme se mohli na vlastní oči přesvědčit, jak se tato Ježíšova slova v tomto Díle splnila: Náměstí svatého Petra zvučelo hlasy lidí celého světa a svatý Otec tuto výzvu znovu zopakoval. Je to ve skutečnosti sám Ježíš, kdo nás vyzývá vyplout na hlubinu a rozestřít síť k lovu. To On nás zve, abychom se s vírou a důvěrou v Pána znovu pustili do díla našeho osobního posvěcení, a to naší každodenní obyčejnou prací, plněním povinností našeho stavu, trpělivostí, láskou a přátelstvím, apoštolátem křesťanského života uprostřed světa.

Jsme to my, kdo máme zajet na hlubinu. Přitom náš Pán počítá s našimi chybami a slabostmi při předávání víry, protože On je to, kdo koná zázrak. Zavrhní pesimismus, který z Tebe dělá zbabělce, negativní pohled na sebe, na Církev, na společnost. Jistě dnes u nás není mnoho praktikujících věřících, ale což to nebylo stejné, když Ježíš posílal apoštoly do celého světa? Stejná situace byla, když svatý Cyril a Metoděj přišli hlásat slovo Boží na Moravu. My dnes Bohu děkujeme právě zde, v bazilice, kde je pochován svatý Cyril, a také jeho chceme prosit za naše národy, i za nás, u jeho hrobu shromážděné, abychom dovedli udělat další krok blíž Pánu.

Zavrhní pesimismus, jdi do hloubky ve svém duchovním životě, nezůstaň jen na povrchu – to znamená nespokojuj se s několika zbožnými skutky a modlitbami. Buď věrný a vytrvalý ve svém duchovním životě, v denním rozjímání, v modlitbě růžence, v účasti na mši svaté. I když se ti zdá, že nemáš čas, že nestihneš všechny povinnosti. Jenom tak je možno se otevřít Pánu a všem těm nadpřirozeným způsobům sdílení Boží milosti. Člověk pevného a silného duchovního života je nutně pak optimista, jako byl svatý Josemaria, i když v době, kdy toto všechno v Cestě napsal, neměl vůbec nic, jeho otec zemřel, ve Španělsku začalo pronásledování kněží a Církve, situace ukazovala všechno možné, jen ne důvod k optimismu.

Musíme také být schopni podle svých možností vysvětlit důvody naší víry a obhájit naši naději, kterou je Ježíš Kristus. Proto musíme být utvářeni tak, abychom mohli svým přirozeným jednáním působit na okolí a udávat tón společnosti, ve které žijeme. Zajed' na hlubinu, ve světě, uprostřed ulice, na místě, kde jsi – v rodině, v práci, mezi přáteli, na místech, která jsou primárním polem našeho posvěcení, jakožto obyčejných křesťanů.

Svatý Otec vysvětloval tyto myšlenky účastníkům římského kongresu u příležitosti 100. výročí narození svatého Josemaria: Pán se chce spojit láskou

s každým ze svých dětí uprostřed každodenních záležitostí, v obyčejných souvislostech, ve kterých se rozvine lidská existence. (Jan Pavel II. 12.1.2002) Člověk, který se o to upřímně snaží, začíná žít, podobně jako sv. Josemaria, životem plným a plodným. Světec to krásně vyjádřil: „Musíme být na Nebi i na zemi, vždycky. Ne mezi Nebem a zemí, protože jsme ze světa. Kontemplativní život uprostřed světa je možný. Neboť všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem jsou Boží synové. Všechny pozemské záležitosti, všechno, co denně prožíváme – práce a denní povinnosti, to vše může být cestou k Pánu.

Proto není třeba opustit svět, chceme-li najít Pána, protože plnost lásky, plnost křesťanského života je dosažitelná v těchto situacích a skrze ně. A každodenní činnost není překážkou pro rozvoj duchovního života, ale může a má se přeměnit v modlitbu. Každodenní zdánlivě šedivý život se svou monotónností, skládající se ze skutků, které se zdají pořád stejné, může nabrat nadpřirozený rozměr, to říká Svatý Otec. A v tom se můžeme spoléhat na přímluvu svatého Josemaria, on nám bude v tomto úsilí z nebe pomáhat. Můžeme si být jisti i přímluvou Panny Marie, naší Matky, které na našem posvěcení tolik záleží.

Je tu příležitost zde i pro nás, zde přítomné. Není nás tady málo – kdyby každý z nás dokázal svou opravdovou snahou o osobní svatost, jako svatý Josemaria, vnést do svého okolí, do světa, v němž každý osobně žijeme, dávku křesťanského přátelství, nemuselo by se něco změnit v celé naší vlasti? A nebyla by to ta pravá „cesta do Evropy“, o níž se stále politicky usiluje? Amen. Kéž se tak stane!“

Po mši svaté všem přítomným podal podrobný výklad o bazilice svatého Klimenta a hrobu svatého Cyrila stálý průvodce českých poutníků při svatořečení, dr. Pustka. Po tomto krásném setkání poutníky čekala ještě poslední prohlídka v Římě. Byla to bazilika svatého Evžena, kam byly po dobu slavnosti svatořečení přeneseny ostatky nového světce, svatého Josemaria Escrivá k uctívání. Velmi prostorná nová bazilika s krásným interiérem z roku 1950 byla v roce 1980 papežem Janem Pavlem II. přidělena prelaturě Opus Dei. V blízkosti baziliky svatého Evžena, v ulici Bruno Buozzi 75, se nachází prelátní kostel Opus Dei, Santa Maria della Pace, v němž je sarkofág s relikviemi svatého Josemaria Escrivá uložen trvale. V okolí baziliky svatého Evžena byly stánky organizátorů svatořečení pro dobročinnou akci Harambee

2002. Jedná se o sbírku solidarity a pomoci pro africkou Kenyu. Všichni účastníci svatořečení byli vyzváni k dobrovolnému příspěvku 5 euro pro tento program. Samozřejmě, že i čeští poutníci přispěli. A potom již následoval návrat domů. Dojeli všichni chvála Bohu živi a zdraví. A také naplnění nepopsatelnou radostí a pokojem, z nového světce a z toho, že mohli být při tom.

Hned v sobotu po tomto svatořečení mohli posluchači českého rozhlasu Radiožurnálu slyšet o tomto svatořečení, o Opus Dei a jeho působení v naší zemi od člověka nejpovolanejšího, dr. Petra Kopa, který je českého původu, sám žil několik let ve společnosti tohoto nového světce. Odpovídal velmi zasvěceně na otázky redaktorů českého rozhlasu na tato témata. Přesné a vyčerpávající zpravodajství o tomto svatořečení vysílal rovněž vatikánský rozhlas a v jeho opakovaném vysílání i rádio Proglas.

Samozřejmě byly i nepříznivé ohlasy části tisku, a to i našeho, církevního, k tomuto svatořečení. Tak Magazín AD projevil názor již názvem svého informačního článku: Svatý z „papežovy mafie“. Jeden oficiální církevní týdeník uveřejnil rovněž informace o svatořečení. Neopoměl však přidat o Opus Dei velmi kritický nepříznivý výklad, plný polopravd a nepřesností, podle bulvárního tisku. Vhodnější než komentování nepřátel Opus Dei a nového světce, bude na závěr uvedení básně jednoho pražského kněze, účastníka svatořečení:

Svatořečení 6.10.2002 - Řím

*Vichr lomcoval okenicemi,
ale Hospodin v něm nebyl,
deštníky jako párátka,
vyvrácené ruce.
Nevidíš moře,
ale cítíš krystalky soli.*

*Příští den jakoby utne.
Dětsky vlahé pramínky slunce
šimrají pod nosem.
Fialové deštníčky pro parádu*

*ochráni bezbranné srdce Boží
a celého Ježíše v hostii.
Žádné žďuchance davu,
spořádaný lid Boží,
armáda lodic jako u Lepanta.*

*Zpěv mladé z Opus Dei
proniká do morku kostí.
Neslyšel jsem nic podobného,
ani benediktini z Monserratu,
ani zpěv Ifigenie,
zpěv z kůru,
dech oparu českého rána,
mrazivého rána,
nahorklého vína
z arkádových vinic
kolem věží Mělníka.*

Ze sbírky „Česká Odysea“, P.Ing. Karel Dachovský

Dovolená se svatým

Nedovedu si představit člověka, který by nemeditoval. Pohroužit se v rozjímání, vznášet se ve spirituálním okouzlení patří k utěšeným chvilčkám našeho života. Někdo si je může pošpendýrovat jen o dovolené, někdo na procházce lesem o weekendu, jiný při pohroužení v modlitbě. Patřím zřejmě ke všem třem typům a navíc mám jeden nešvar. Totiž někdy v kostele mi uletí myšlenky inspirované kázáním. Tak se mi stalo letošního svátku svatého Davida, 1. března. Svatý David je národním patronem Walesanů, a náš hendonský farář (*Pozn. red.: Hendon je čtvrt' severozápadního Londýna.*) ovládá umění vyzvednout nejzajímavější stránky toho či onoho svatého. David prý hlásal, že mimo slov Kristových je vše zbytečné. To byla voda na mlýn mého rebelského myšlení a moje uši zbystřily při popisu Davidova chování a činů. Zasníl jsem si se slovy Otce Francise o krajině, kde žil, dnes se jí říká

Dewisland, a zatoužil jsem ji vidět. Musíme tam zajet na nějakou budoucí dovolenou.

Po mši jsem se vrhl k faráři, nemá-li nějakou literaturu o tom zajímavém národním světci Walesu. Neměl. A tak jsem byl odkázán na knihkupectví svatého Pavla vedle Westminsterské katedrály, kde mají prý vše, co je katolické.

O sv. Davidovi neměli nic. Ochotný příručí ale zahledal v zázračné bedýnce počítače a tam našel o „mém“ svatém bleskurychle hned tituly dva. Samozřejmě, že jsem je objednal, do týdne dostal a nedočkavě prolistoval. Vše lákavé, leč Eva, manželka mého anglického starého kamaráda Bernarda varovala: „Jen abyste měli dobré počasí, hrozně tam fouká a jen málokdy neprší. Jde to rovnou od Atlantiku.“

Světec David byl z keltské šlechtické rodiny. Vynikal mohutnou, snad dva metry vysokou postavou, a mužně hezkým zevnějškem. Dewi Sant, jak zní jeho jméno po walesku, byl mnichem, posléze opatem a biskupem, který žil na nejzápadnější výspě Walesu v 6. století. Jako mnoho tehdejších svatých byl povolán absorbovat, přeměnit a vyměnit keltské kulty a posvátnosti za cestu Kristovu. Dnešní člověk obdivuje jiskry a vyvolení, které všechny ty svaté muže inspirovaly a naplňovaly k tomu, aby přehršle tehdejších nesnází mohli být i jen přetrpět, natož aktivně přemáhat. My lamentujeme, že to nebo ono není, jak by mělo, ale co ti, co žili v dávných temných staletích?!

David si usmyslel, že se odebere do nejzazší končiny země, aby mohl nerušeně rozjímat a modlit se. Po delším putování tu krajinu, dnes bychom řekli velmi nehostinnou, našel a hned si založil poustevnu. Jeho strava byla prostá, pil jen čistou vodu a jedl pouze chléb, kořínky či koření. Pro umrtvování těla se nořil do ledové vody po krk a modlil se přitom žalmy. Byl všestranně lidsky i nábožensky aktivní. Legendy vypráví, že ho vždy provázeli andělé. Byl duchovním, učencem i léčitelem, a tak netrvalo dlouho a v krátkém čase měl okruh následovníků, spolubratří, se kterými vybudoval klášter a kostel. To se teď lehce řekne a napíše, ale nebylo to tak snadné. Zaznamenejme příběh, který nás, Čechy, polechtá jménem.

Když David přišel se svými třemi mnichy do údolí, které se mu zalíbilo, a chtěl tu začít budovat klášter, byl po rozdělání ohně nepřívětivě přivítán hrozivým místním kmenovým náčelníkem a irským druidem Boiem. Přesto, že

byl Boia štván soukmenovci a manželkou, byl ochoten s příchozími, když poznal osobnost Davida, k jakési dohodě.

Manželka Boia, které pověst přidělila jméno Satrapa, ale nepřestala brojit proti, a vyštvala Boia do střetnutí s Davidem. Začal kouzelnický zápas. Boia vyslovil kletbu, ale David ji potřel protikouzlem, ze kterého všichni Boiovi válečníci i dobytek onemocněli a „jako by v podřáté padali!“ Boia přijal porážku, dal Davidovi kus země a přestože byl druidem, konvertoval ke křesťanství! Satrapě ale ponaučení nestačilo a štvála dál. Dokonce začala posílat dívky ze své čeledi koupat se nahé do říčky Alun, naproti vyrůstajícímu klášteru.

To ovšem nemělo jen odvádět mnichy od jejich svatosti, ale mohlo mít i životu nebezpečnou motivaci. Už Julius Caesar popisoval, jak nahé ženy byly kelty posílány pochodovat před jejich voji těsně před bitvou, které se v distraktivním „rouše“ zúčastňovaly.

Byla-li exhibice keltek nebezpečná Caesarovým legiím, byla choulostivá pro ctnostné mnichy, kteří žádali Davida, aby Boiovo území opustili. David ale prohlásil: „Ne, my zůstaneme, ale bude to Boia, kdo musí odejít“ A tak přes další obtíže vydrželi. Boia byl nakonec poražen a zabit jiným bojovným keltským náčelníkem jménem Lisci.

„Podívej se na teletext...“, pravila má choť, „zdá se, že příští týden bude ve Walesu slušné počasí.“

Následující den jsme vyrazili na cestu. Dvěštěpadesát mil jsme s přestávkami urazili za čtyři hodiny, pozdravili městečko St. David, kterému vévodí vznešená katedrála, a podle mapy našli tábořiště. Bylo skoro prázdné. Zatáhlo se a začal fičet vítr. Stalo se nám, co dosud nikdy. Nějakým omylem jsme v Londýně zapomněli pouzdro se stanovými kolíky. U brašny s vařením byly přiloženy jen náhradní dlouhé hřeby pro zakotvení stanu ve skalnaté půdě. Naštěstí zatím nepršelo, a tak jsme z prkének ze starých beden, které jsme našli na skládce za tábořištěm, kapesním nožem mohli vyrobit náhradní kolíky. Svatý David nám začal ukazovat, zač je toho loket a že není snadné být jeho následovníky. Co on musel vymýšlet, když stavěl své první přístřeší!

Jen jsme dokončili stavbu stanu, přijel letitou stejnou majitel tábořiště. Představil se nám širokým waleským přízvukem jako pan Williams Lewis „s rukama léčivé moci“. Byli jsme zasypáni místními legendami a vyprávěním, jak on sám jako přírodní léčitel uzdravil více lidí než svatý David. Za zadním

okénkem auta měl vystaveny fotografie vyléčených. Začalo poprchávat, tak jsme mu zaplatili za táboření a už lehce prostydlí od sílícího větru zalezli do stanu k večeři.

Noc prokňučela poryvy prudkého větru, sprškami deště, ale přesto se ukázaly na chvíli i zářivé hvězdy.

Druhý den ráno víchr a přepršky ustaly. Než jsme ale dojeli do Sv. Davida ke katedrále, vycenil vítr znovu své zuby. Zlámal nám deštník a my se balili do větrovek. Jak zde asi v zimě promrzal svatý David? A ještě se koupal po krk ve studené vodě, čelil obnaženým keltským pannám a hrozbám útoků sršatých keltských bojovníků!

Katedrála je středověkým architektonickým skvostem postaveným na místě původního kláštera a nad místem, kde byl 1. března 589 pochován biskup svatý David.

Schránka za hlavním oltářem uchovává tělesné ostatky sv. Davida a sv. Justinina. Ale není prý jisté, zda tomu tak opravdu je. Možná, že kosti náleží někomu jinému, jak hlásá nový nápis nad truhlou. Ach ty pochybnosti „vědátorů“!

Od smrti sv. Davida až do 11. století byly klášter a katedrála vypleněny třináctkrát. V roce 999 byl Vikingy zabit biskup Morgenau. Roku 1080 titíž odpravili biskupa Abrahama. Devět let po návštěvě Williama Dobývatele v roce 1089 byla Davidova svatyně zvandalizována...a následuje historie boření a stavění. Přes strašlivé dějiny katedrála dosud ve své kráse stojí! Dokonce k výročí milénia byla západní fronta vyspravena a instalovány nové varhany. Jsou plány na znovuvybudování celého rozsáhlého kláštera a biskupského paláce.

Kde se bere ta síla víry a nepoddajnosti historii a živlům? Dává ji dosud svatý David?

V místním železářství se mi kupodivu podařilo koupit dva balíčky stanových kolíků. Stále mrholilo. Stan jsem večer za deště překolíkovoal, vypnul kotvicí lanka a auto postavil tak, aby zabránilo nejprudším poryvům větrů. V noci jsme přežili několik průtrží mračen s vichřicí... Kolik takových asi musel přetrpět svatý David? Stan kupodivu vydržel a neuletěl – snad díky jemu.

Když jsem po návratu do Londýna o svatém Davidovi vyprávěl příteli Bernardovi, poznamenal: „Tak si někdy říkám, jak to tam může vypadat, když svítí sluníčko...“

Ing. Dr. Bohumil Kobliha, Londýn 13. srpna 2003

Už je to tady

Sotva jsme si v referendu odhlasovali vstup do Evropské unie, už jsme mohli v deníku MF Dnes ze 17. 6. 2003 číst článek pod značkou (ina): Bude za euthanasii menší trest?

Jedná se v něm o to, že na Západě mladík, který se na tomto způsobu ukončení života podílel, byl odsouzen za euthanasii na jeden rok vězení. U nás se, dle uvedené značky, praktikuje udílení trestů ve výši od 10 do 15 let. Snahou právníků, po našem vstupu do EU, teď bude prosadit snížení výše trestu.

Prostě úcta k životu v EU asi dostává na frak. Bojuje se za práva zvířete, ale člověk, zdá se, má snad jen právo, nebo povinnost, v době zdravotní krize žádat o zabití. Myslím si, že to není to, čeho jsme vstupem do EU chtěli dosáhnout! Spíše bychom se měli snažit, spolu s dalšími občany EU, těmto praktikám i pokračující potratové praxi zabránit; chránit tak právo člověka dožít v přátelských a péčeplných podmínkách, tak i právo narodit se, když už jsem počat, a k tomu vytvořit podmínky, ne nutit nastávající maminky počaté dítě potratem zabít.

Petr Benda

Význam svátku Nanebevzetí Panny Marie

V Polsku byl 15. srpen vyhlášen v roce 1990 státním svátkem. V srpnu 1920 vzplály na Visle pod Varšavou tuhé boje s ruskými bolševiky, kteří šli na pomoc německému proletariátu uskutečnit podle směrnic Lenina a Trockého světovou revoluci, v jejímž čele stáli „Spartakovci“, marxisti Karla Liebknechta a Rosy Luxemburgové. Polská armáda, ačkoliv byla špatně vyzbrojená, pod velením generála Pilsudského rozdrtila v tří denní bitvě ve dnech 13.-15. srpna 1920 na Visle bolševické hordy Buďoného, Vorošilova a dalších díky heroismu polských vojáků. Poláci toto vítězství nad rudou šelmou

připisují přímělu Panny Marie, byť trvalo jen čtvrt století, aby v roce 1945 se opět rudá šelma vztyčila a šířila zlo.

A jak se zachovalo Československo jako nový stát? Díky Benešově zednářské politice a jeho socializaci země, zbraně, které byly poslány z Francie na výzbroj polské armády a Poláky předem zaplacený, musely jít nazpět. Vlaky s výzbrojí a výstrojí pro Polskou armádu byli našimi železničáři na příkaz samotného ministra zahraničí, dr. Beneše, v Bohumíně zadrženy a vráceny zpět. Potom putovaly na lodích Baltským mořem. Než dorazily, padlo pod Varšavou na 120 000 polských vojáků, výkvětu polského národa, aby zachránili Evropu od bolševického moru, byť jen na čtvrt století. Kde by dnes byli Poláci s těmito hrdiny!

Dnes Evropa opět zakouší krizi hodnot a potřebuje znovu obnovit svoji identitu, aby proces rozšiřování EU se netýkal jen hlediska geografického a ekonomického, ale obnovení společných hodnot – jednotící síle křesťanství, které vzájemně integrovalo různé národy a kultury v jeden celek, v jednu Boží rodinu.

Prosme Pannu Marii, jako ji prosili Poláci před rozhodující bitvou s bolševiky, o pomoc pro náš kontinent, aby si byl vědom duchovního poslání a přispěl k budování solidarity a pokoje všem lidem dobré vůle. Nejsou to křesťané, ale globalisti, kdo vyvolávají válečné konflikty v rámci co největšího zisku po spirále násilí. Katolíci často mlčí, aby nebyli nazváni „netolerantními“, ale ke svému neprospěchu, Polští katolíci se dnes stávají záchranou křesťanských hodnot v Evropě.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie a její liturgie nás vyzývá, abychom pozvedli své prosby k nebi, neboť Pán říká v Apokalypse, že tvoří všechno nové, zaznívá zde evangelium naděje, nikoliv „kultura smrti“, ale života. Také dnes je třeba dát znovu naději malověrným, chudým a pronásledovaným, protože všechny ideologie jsou bez svědomí. Koho chcete dnes obvinít z masového vraždění ještě nenarozených? Tato forma likvidace svědomí pohrdá skutečností nutnosti ochrany lidství. Současný stav lidstva není schopen dohodnout se a vytvořit status lidského embrya, a to proto, že je mnoho egoistů a málo světců. Přitom křesťanství vneslo do národů lásku k bližnímu, solidaritu s trpícími, lidskou důstojnost. Tehdy ve středověku byl ještě dostatek světců a málo egoistů na rozdíl od století pokroku ve jménu „volnosti, rovnosti, bratrství“, které přineslo národům jen utrpení a bídu.

Nejhorší je bída duchovní, kterou se v rámci pokroku chlubí nejedno státní zřízení republiky, zavrhuje úlohu Matky a Prostřednice.

Česká republika patří mezi ty evropské země, které daly souhlas k používání lidských embryí k „vědeckým“ výzkumům a používání kmenových buněk.

Jaroslav Lhotka

**Pomoc těhotným ženám a porody: Hnutí pro život ČR,
Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, telefon 603 976 231**

Kaple v Řeži

Řež u Prahy má vlastní kapli svatého Václava. V kronice, kterou psal můj otec, se dočítáme, jak došlo k postavení této stavby, která stojí u Vltavy poblíž fotbalového hřiště.

Prvním impulsem byl slib pana továrníka Gustava Korbela, který se v Řeži usídlil po svém surovém vyhnání Němci ze Sudet. Pan továrník slíbil Bohu, že postaví v Teplicích kapli, jestliže přežije válku. Změnil své rozhodnutí a kapli chtěl v Řeži. Měla stát na zahradě jeho vily na místě bývalého altánu. Projekt vyhotovil pan architekt Novotný. Pan továrník velice pospíchal na provedení stavby, přestože podmínky byly krajně svízelné. Pověřil stavbou pana Josefa Pletichu, který se v květnové revoluci vrátil z koncentračního tábora v Oranienburgu. A tak se stavbou bylo započato v polovině července 1946. Pan Pleticha si přibral na pomoc spoluvězně z koncentračního tábora a místního občana pana Kloučka. Jako stavební materiál byl použit beton.

Stavba – začátek i pokračování – bylo veřejností sledováno s různými pocity a názory, přízní i zjevným nepřátelstvím. Někteří mysleli, že kaple je příliš stranou, lepší by bylo umístění u Hudečků na volném prostranství. Pana Pletichu kritizovali za jeho zájem o práci jeho kolegové z Komunistické strany. On jim vysvětloval, že se ujal stavby se vší energií jako vzpomínku a dík knězi z koncentračního tábora, který když viděl, že umírá hladem, daroval mu marku na zakoupení chleba. Pan Pleticha doslova řekl: „Ještě dnes vidím ten světlý zjev pravé křesťanské lásky, který vynikal tím víc, když jsem viděl, jak ostatní spoluvězňové se vrhají na jídlo bez ohledu na druhé.“ Dodal:

„Bože, vracím Ti Tvoji marku s úrokem a díkem zpět, ať si o mně říká kdo chce, co chce.“

Pan továrník věnoval na stavbu 20 000 Kč, zbytek šel z církevních peněz.

Když stavba byla v největším rozmachu, praskl pomocníkovi panu Kloučkovi stříbrný drát v kolenním kloubu, který dostal ve věznici po bestiálním kopnutí do nohy.

Dne 29. září 1946 byla kaple slavnostně vysvěcena. Protože byla stavěna také jako kaple míru a jako pomník padlým a umučeným obětem války, byl za světitele vybrán vikář, P. František Štverák, spoluvězeň starosty v Řeži, Václava Nebeského, který se z koncentráku nevrátil. Při svěcení byla přítomna většina obyvatel Řeže. Kaple byla zasvěcena svatému Václavovi, protože při bitvě dne 9.5.1945 s ustupujícím německým štábem u Vltavy mezi Husincem a Řeží obránci volali na pomoc svatého Václava, patrona české země.

Kaple přečkala celou éru komunismu a vždy zde byly mše jednu neděli v měsíci. Vystřídali se zde duchovní správci z Klecan: P. Herold, P. Karel Lobkowicz – kněz a člen knížecího rodu, za něhož byla kaple upravena podle směrnic Druhého vatikánského koncilu. Byl tu i Pater Hák a dlouho P. Pavel Kuneš, nyní P. Jan Pata.

V srpnu 2002 došlo k zaplavení kaple až po střechu. Naštěstí se podařilo v hodině dvanácté zachránit harmonium a část vnitřního vybavení. Nicméně škody jsou velké. Věřící vybrali na opravu 25 000 Kč, ale ještě jednou tolik je zapotřebí k provedení sanační omítky, pořízení nových oken a části elektrických rozvodů. Byli bychom rádi, kdyby občané přispěli na obnovu. Jakéhokoliv obnosu si budeme vážit. Kaple je nyní ve správě P. Jana Paty, faráře v Klecanech (U školy 4, 250 67 Klecany, telefon 777 014 316) číslo účtu je 178042662/0300.

Doufáme, že kaple bude brzy opravena a obnoví se zde bohoslužby každou druhou neděli v 15:30 hodin. Na pana faráře Patu se můžete rovněž obrátit s dotazy ohledně víry a náboženského života.

P. Ing. Karel Dachovský

Homilie 30. 11. 2003 - Máme bdít

V dnešním evangeliu svatého Lukáše zaznívá poslední řadě Ježíšova veřejného působení. Mluví o národech v agonii. Tento kolaps by někoho mohl

svádět k pití. Přesto Ježíš radí: „Bděte, stále se modlete za sílu přežít všechno, co nastane.“ Ale proč bdít? Co stojí za to bdít? Po hororu se stane něco jiného: spasitelná návštěva Syna člověka na konci časů. Radostná zvěst mluví o příchodu závěrečného osvobození pravých učedníků. Ježíš načrtl temný obraz budoucnosti, aby ovlivnil to, co se děje nyní. Nechce paralyzovat lidi strachem, ale povzbudit je k akci. Opravdovým účelem hovoření o posledním dni je říci něco o dnešku – že máme bdít. Dnešní evangelium nás povzbuzuje ke konání dvou věcí, které je obtížné držet pospolu: být realistickými k dění ve světě a zároveň neztrácet naději do budoucna. Je nebezpečné, že vidíme jasně teror a ztrácíme důvod k naději. Ježíš nás přesvědčuje o budoucnosti, která úplně osvobozuje. Dělal to nejlépe ve svém celém pozemském životě od narození ke vzkříšení.

Takže advent nám připomíná, že nemáme kráčet v polospánku do budoucnosti. Stále si máme připomínat Ježíšův příběh a tato upamatování lásky se stávají základem naší naděje. Budoucnost drží naději jen tím, že jsme přesvědčení o Božích skutcích v minulosti. Proto znovu a znovu začínáme při každém adventu připomínat příběh. Stále potřebujeme připamatování Boží lásky. Jenom tehdy, když se stále díváme na Ježíše během roku, můžeme si zachovat důvod k naději. Potom můžeme obnovit výzvu prvního čtení: být čestnými a neporušenými na této zemi. A stále máme prodlévat v důvěře.

P. Ing. Karel Dachovský, působí u sv. Rocha v Praze 3

Česká odysea

„Mám dvojí vyvolení kněze a básníka“, vyznává Karel Dachovský v básni *Poezie všedního dne*. Nezrušitelné znamení kněžství mu bylo vtisknuto svěcením, znamení básníka musel objevovat a prokazovat tvorbou. Každé z obou vyvolení je datem i trýzní, každé pochází procesem zrání, který nemusí probíhat rovnoměrně a ve vzájemném souladu. Poslední, v pořadí šestá autorova básnická sbírka *Česká odysea* (Řád 2003, 82 s.) vydává počet z cesty ke zralosti kněze i básníka. Je svědectvím určitého vyvážení, vzájemné harmonie, dospělosti obou posláních. Kněžství se svým totálním nárokem na osobnost není vždy příznivým předpokladem básnické práce: Poezie je – jak říká Jan Zahradníček – „dcera královská, svobodná ve všem svém počínání, nedá se spoutat provazy norem a předpisů“ (Dodává však: „K čemu by byla

její svoboda, kdyby nesloužila...“.) Nelze ji odbývat v nějakém vedlejším úvazku. Podřízení básnické tvorby kněžské službě, jakkoliv bývá projevem ušlechtilé vůle, bývá zpravidla nešťastné ve svých výsledcích.

Ve své šesté sbírce se básník těmto svodům a pokušením dokázal vyhnout: Je svým kněžstvím, jeho svátostným charakterem, prostoupen již natolik, že básníka nemusí podrobovat duchovní kázni a usměrňovat: Zcela ho integrovalo, aniž by ho zbavilo identity básníka. Ten tudíž nemusí již svému slovu dávat návod, vyměřovat cestu a bděle je na ní držet. Pouto, které svazovalo jeho poezii s kněžskou službou a které bylo viditelné a hmatatelné na leckteré jeho básni z minula, jakoby se uvolnilo, není ho zapotřebí. Nyní je poezie Karla Dachovského nesena na perutích svátostného kněžství a víry spontánně a samozřejmě. „Jak hvězda planulo jeho kněžství“, říká v jedné básni o svém spolubratru, a platí to neméně i o autorovi. Z jeho poezie všedních setkání se stává vesmírná poezie, neboť jde o „všední“ věci křesťana, který se svého prožívání Boha a Jeho přítomnosti nemůže vzdát ani při všedních i bizarních zastaveních životní pouti, ani při „všedním“ obrábění verše.

Zdá se, že v této práci, v básnickém řemesle, autorovi hodně dalo setkání s poezií Vladimíra Holana, k němuž se na několika místech hlásí, a ovšem také trvalé a stálé hlubší pronikání do poezie Zahradníčkovy, o němž svědčí nejedna aluze.

Každý básník potřebuje k životu i tvorbě reálnou půdu pod nohama, své uzemnění, svůj areál změřitelný, hmatatelný a viditelný. (Tasov Jakuba Demla, vězeňský dvůr a cela básní Zahradníčkových...) U Karla Dachovského je to kostel svatého Rocha - výslovně jmenovaný ve sbírce nejméně patnáctkrát -, k němuž vedly všechny cesty z Prahy a zase zpět přes Londýn, Wales, Monserrat, „česká odysea“ skončila v kostelíku sv. Rocha, postaveném v roce smrti Bedřicha Bridela: „*Ted' mám klíč od kostela,/ a zařadil jsem se do posloupnosti/ táhnoucí se/ k velkému moru 1680*“. Je to velké i těžké dědictví: Zavazuje kněze i básníka, kteří se nyní tak krásně sešli. Jakému moru jim bude nutné odolávat?

Mojmír Trávníček

Poutník bez času

Je-li životní pout' pro každého z nás svízelná a plná zákrutů, pro básníky s citlivou duší to platí trojnásob. Publicisty zasahuje přítomnost, ale básníky zraňuje často i dlouho odestálé.

Básník Karel Dachovský ve své poslední sbírce „Česká odysea“ hořejší pozorování potvrzuje, jak zákon káže.

Jeho pobyt v Londýně na něj zpětně působí jako kletba údělu Sodomy a Gomory na Lotovu ženu. Jako zkušený duchovní ale ví, že obracet se nesmí, a tak se zpět dívá jen jakoby přes rameno zrcátkem. Míchá záblesky odrazů s tím, co vidí před sebou a ve výhledu na svoji rodnou zem.

Črty, kterými by se chtěl jak Londýna tak i jiných cizích měst alespoň drápkem zachytit, místo opory nabízejí skluz. Tak to bohužel je, že všude dobře, doma nejlíp...země česká, domov můj.

Ano, poznal jsem a zažil jsem, anonymita Londýna působí na vstřícné duše drtivě. Mohou v něm najít všechno mimo důvěrné tiché lásky:

„Ne, tam není moje místo!“ vyznává se Dachovský a *vzápětí se vchutnává do sladké češtiny, jak do lžičky medu z lipového květu.* Znovu a znovu ho uchvacuje a ohromuje svými možnostmi.

Dachovský jakoby se nám verši omlouval, Bože, co jsem tam v cizojazyčných zemích hledal, když to, co skutečně chci, mám doma a pod klenbou u svatého Rocha! Pozoruje ale realisticky plusy i minusy a orientuje se: *„není jisté, kdo je vlčí a kdo podplacen“*, (Londýn a Čechy). Hledá lidskou pravdu a řád. *„Každý člověk chce, aby bárka nebyla dnem vzhůru“* (Labroke Grove)

Dachovský si protrpěl Londýn jak se patří, ale stále ho přitahuje snad právě tou negativitou, s kterou se musí někdy až posmutněle vyrovnávat. Přesto jakýsi vnitřní optimismus mu diktuje: *„Dýmky dobré nálady nikdo nesestřeluje“* (Opět poesie).

Návraty domů jsou ale prošpikovány reminiscencemi na komunistické fyzlárny, které se stávají věčnými svým d'ábelstvím. Jsou ale všude a lepší se na rukávy: *„Nelze však popřít, že d'ábel straší i tady“*, zaznamenává v Assisi. Jako by chtěl utéci údělu, hrůze a bídě světa, ale nemůže. Jediným záchytným bodem pro něj je bílý střed monstrance. (Plody rozjímání)

Dachovský ve své osobité podobě vyvolává vzpomínku na Čapkova „Kulhavého poutníka“. Ať je kde je, připomíná sobě i nám, ne srovnáváním

ale štulci a šťouchanci svoji vlastní – naši – zem: „*Olivovník za olivovníkem, kde že je ta hranice pro českou švestku?*“

Ostatní básně zařazené do „Sbírký 6“ jsou spíše impulsy, ve kterých haraší jak tamburaši útrapy, tragédie a zrady, kterými prochází naše vlast, a odráží se i v tak nevinném terénu jako na plovárně. „*Apokalyptičtí vepři bloudí krajinou a nechtějí se ponořit do vln jezera.*“ (Plovárna v Podolí)

U duchovního, kterým Dachovský celým svým oddáním je, nemůže překvapit, že některé básně plynou jak nábožné písně ze starých venkovských poutí kvetoucimi, dozrávajícími poli. Tu na Svatou Horu, jindy na Velehrad či Hostýn, i když místa nejmenuje.

Jindy se vzpírá plynulosti veršů i za cenu siroby až ke skřípání silničního šterku, ale není to právě ta odysea?

A ze šterkopísků zalétá k naději ve spiritualitě, přes stopování trhlin naší civilizace, náboženství i žalář moderní svobody: „*Podřízli mně kazatelnu a tak mluvím o zelených destičkách many...*“ A Dachovský se zastavuje nevykořenitelně s pevnýma nohama opět na naší obtížné ale rodné půdě: „*Bude brzy křupavý sníh. Potáhnou zvědavi k svatému Rochu na půlnoční...*“ (Na pozvání v Betlémě) „*Čekám. K večeru zpátky u žižkovské rotundy, přešlapuji a vyhlížím.*“

Chcete hlubší vyznání? Přijde k Dachovskému ten s očima Krista?

* * *

Básně jsou vemlouvavě ilustrovány jednobarevnou doprovodnou grafikou Ladislava Svatoše, ve kterých převládají rozžehnuté svíce naděje.

Milan Křesadlo, Londýn, středa 4. června 2003

„Česká odysea“ faráře Karla Dachovského vypráví také o zahraničí

Farář Karel Dachovský, který se stal členem mělnického literárního klubu Pegas v loňském roce, vydal již celou řadu básnických sbírek. Za všechny jmenujme alespoň knížky veršů „*Cestou z Betléma*“, „*Pod klenbou katedrály*“, „*Budu ti, Bože, zpívat*“ a „*Miniatury*“, ve kterých autor reflektuje život běžného člověka očima křesťanské víry.

Ve své nové básnické sbírce „Česká odysea“, která vyšla na začátku dubna tohoto roku, popisuje kněz Církve římskokatolické Karel Dachovský své

zážitky z cest po naší krásné vlasti a po hlavních městech Evropy. Činí tak velmi jemným, kultivovaným jazykem, v němž nechybí spousta krásných básnických pojmenování a originálních metafor, které tuto poezii ozvlášťují a povyšují ji do roviny uměleckého skvostu. Myšlenkově pak tato poezie čerpá z „cestovatelských“ zážitků autora, který navštívil Anglii, Španělsko, Itálii a Rakousko a pobýval rovněž na řadě zajímavých míst České republiky. V žádném případě se však nespokojuje s pouhými popisy navštíveného, ba právě naopak; přibližuje se k těmto místům s posvátnou úctou před Bohem, který skrze ruce člověka stvořil tyto divy architektury a lidského umu. Křesťanská zkušenost Karla Dachovského se promítá i do té nejmenší básničky a činí z ní osobní vyznání Bohu, kterého autor opravdu miluje z celého svého srdce. Proto se jeho nová básnická sbírka může stát průvodcem po životě pro všechny, kteří v tomto světě hledají duchovní hodnoty a nespokojují se pouze s materiálními statky.

(jč)

Literární příloha

Poutě

Karel Dachovský

*Při svitu svíce planoucí,
při víně rudě tekoucím.*

*Stroj nenavíjí černý skalp,
bizarní štíty převlečených Alp.*

*Jedeme autobusem, je směr florencijský dóm,
varhaní hlas má hutný z medu tón.*

*Pizza se peče za několik chvil.
Je daleko a dávno škvařící se Černobyl.*

*Pojedeme ještě dál
na místa svatá, ale Kristus z mrtvých vstal*

*daleko za sedmi kopci Říma,
málo je vidět z Palatina,*

*kříž na pahorcích světa,
tišeji plyne oratorní věta.*

Za varhanami Mistr Bok vlídně hrál.

(Ze sbírky „Česká odysea“)

Prosba

Zdenka Líbalová

*Proměň mě ve vánek Pane
a zanes k obydlím
abych se proměnila
v chladivý dotek ruky
z které je možno brát*

** * **

*Slavení jehňátka
mrtvého
za hřích světa.
Chléb
pozvedá se
k lámání
a zve tě.*

** * **

*Navždy se utrhnu
ze řetězu žízně
krve se napiju
té kterou
prolil
Beránek nejbělejší*

** * **

*Tlak Boží lásky
přepočtený na hladinu srdce
dosahuje absolutních hodnot
a přesto naše srdce
ničím nestlačená
dál tepou
v rytmu bezcitnosti*

** * **

*Oltáře možno
vystavit kdekoli
ale budou celkem nanic
nepoložíme-li na ně
svá srdce*

** * **

*Hledám Tě
už dlouho
a nacházím teprve teď
zcela někde jinde
ale nevadí to
protože každá cesta
stejně
vede k Tobě*

Volám

Janka Procházková

*Volám-
volám do svědomí
Vy-
spravedliví!
Svět
utápí se v krvi nevinných...
Oči lačníci po lásce
prosí o smilování
vrahy.
Ústa
zavřená odmítnutím
marně křičí
do ultrazvukové obrazovky.
Netečné kroky
každým dnem
zašlapují naději
pro miliony
nejslabších bytostí
a
zpečetují tak svůj vlastní osud.*

Nakladatelství Řád

(P. Ing. K. Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha2)

Zašle tyto knihy a brožury. Cena dobrovolná.

- 1) K. Dachovský „Cestou k Bohu“, první informace o Bohu a Církvi, určeno pro dosud nevěřící.
- 2) Stella Lilley „Sv. Padre Pio - život s utrpením“, o bolesti a jak ji překonat
- 3) MUDr. John Grady „Interrupce – ano nebo ne“, důvody proti interrupcím.
- 4) K. Dachovský „Svatý Josemaría Escrivá de Balaguer“, životopis.
- 5) P. Fr. Mikulášek S.J. „Nový zákon“, výklad
- 6) K. Dachovský „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“
- 7) K. Dachovský „Cesta františkánského kněze Jana Bárty“, životopis kněze, vězněného 16 let komunisty
- 8) K. Dachovský „V srdci Londýna“, novela z prostředí emigrantů
- 9) K. Dachovský „Česká odysea“, náboženské básně
- 10) K. Dachovský „Miniatury“, náboženské básně
- 11) K. Dachovský „Podle řádu Melchizedechova“, náboženské básně
- 12) Ivan Slavík „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, náboženské básně
- 13) „Zpovědní zrcadlo“, Kč 1,-

